

சங்கத் தமிழரின் பொருளாதார வாழ்க்கை

அழகப்பா பல்கலைக்கழகத் தமிழ் முனைவர் (பி.எச்.டி) பட்டத்திற்குப்
பகுதி நிறைவாக அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

ப. முருகவேல்

பதிவு எண் : 1021

நெறியாளர்

முனைவர் சொ. சுரேஷ்

தமிழ்த்துறை

அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்

(தேசியத் தரநிர்ணயக் குழுவின் மூன்றாம் சுற்று மதிப்பீட்டில் „A+... (CGPA.3.64) தகுதி பெற்றது மற்றும்
மத்திய மனிதவள மேம்பாட்டு அமைச்சகம் பல்கலைக்கழக மானியக்குழுவின் முதல்தரப் பல்கலைக்கழகத் தகுதி
பெற்றது)

காரைக்குடி - 630 003

தமிழ்நாடு, இந்தியா

அக்டோபர் - 2020

முனைவர் சொ.சுரேஷ்,
உதவிப்பேராசிரியர்,
தமிழ்த்துறை,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்,
காரைக்குடி - 3

நாள் : 07.10.2020

நெறியாளர் சான்றிதழ்

“சங்கத் தமிழரின் பொருளாதார வாழ்க்கை” என்னும் தலைப்பில் ப.முருகவேல் அவர்கள் முழுநேர முனைவர் பட்டத்திற்காகச் செய்த இந்த ஆய்வு, அவர் அழகப்பா பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையில் ஆய்வு செய்த காலத்தில் தன்னியலாகச் செய்யப் பெற்றது என்றும் இந்த ஆய்விற்காக இதற்கு முன்வேறு எந்தப் பட்டமும் ஆய்வாளருக்கு அளிக்கப்பெறவில்லை என்றும் உறுதியளிக்கின்றேன்.

முனைவர் சொ.சுரேஷ்

நெறியாளர்

ப.முருகவேல்

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்,
தமிழ்த்துறை,
காரைக்குடி - 3

நாள் : 07.10.2020

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

“சங்கத் தமிழரின் பொருளாதார வாழ்க்கை” என்னும் தலைப்பில் அழகப்பா பல்கலைக்கழகத்தில் எழுதப்பெற்ற இவ்வாய்வேடு எனது சொந்த முயற்சியால் உருவானதாகும். இவ்வாய்வேடு இதற்கு முன் வேறு எந்த ஆராய்ச்சிப் பட்டத்திற்கும் அளிக்கப்பெறவில்லை என உறுதியளிக்கின்றேன்.

ப.முருகவேல்

ஆய்வாளர்

உறுதிக் கையொப்பம்

முனைவர் சொ.சுரேஷ்,
உதவிப்பேராசிரியர்,
தமிழ்த்துறை,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்,
காரைக்குடி - 3

நன்றியுரை

“சங்கத் தமிழரின் பொருளாதார வாழ்க்கை” என்னும் தலைப்பில் முனைவர் (பி.எச்.டி.) பட்டத்திற்கு ஆய்வு செய்ய வாய்ப்பளித்த அழகப்பா பல்கலைக்கழகத்திற்கும், துணைவேந்தர் மற்றும் பதிவாளர் அவர்களுக்கும் எனது நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன்.

இவ்வாய்விற்கு அனுமதி அளித்த துறைத்தலைவர் மதிப்பிற்குரிய முனைவர் **சு.இராசாராம்**, பேராசிரியர் அவர்களுக்கும், மேனாள் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் முனைவர் **மு.பாண்டி** அவர்களுக்கும் என் நன்றியை உரித்தாக்குகின்றேன்.

என் ஆய்வுக்கு வழிகாட்டியாக இருந்து, ஆய்வு நெறிகளை வழிப்படுத்தி உதவிய எனது ஆய்வு நெறியாளர் முனைவர் **சொ.சுரேஷ்** அவர்களுக்கு என் நன்றியை உரித்தாக்குகின்றேன்.

ஆய்வுத் தொடர்பாக எனக்குப் பல நூல்களையும் தந்து சிறப்பான வழிமுறைகளைக் காட்டிய துறைப் பேராசிரியர்களான **திரு.மு.நடேசன்**, முனைவர் **மு.சுதா** ஆகியோர்க்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

இந்த ஆய்விற்குத் தேவையான நூல்களை வழங்கிய நம் பல்கலைக்கழக நூலகத்திற்கும் என் நன்றியை உரித்தாக்குகின்றேன்.

என்னை ஈன்று வளர்த்த பெற்றோர் **திரு.ப.பழனி** அவர்களுக்கும், **ப.தைலம்மாள்** அவர்களுக்கும், ஆய்விற்கு அவ்வப்போது துணையாய் நின்ற சகோதரர்கள் **ப.கணேசன்**, **ப.இராஜேந்திரன்** அவர்களுக்கும், என் உறவினர்களான **அ.ஆரோக்கிய செல்வி**, **அற்புதராஜ்**, **அ.லீதியாள்**, **அ.கிருபா** அவர்களுக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

ஆய்விற்குப் பல்வேறு வகையில் உதவி புரிந்த உதவிப் பயிற்றுநர் முனைவர் **சி.தன்மானம்**, திருமதி **மு.இராணி** அவர்களுக்கும், முனைவர் பட்ட மேலாய்வாளர் **கோ.லெட்சுமிதேவி** அவர்களுக்கும், தோழர்கள் முனைவர் **அ.அருள்சாமி**, முனைவர் **ப.திருக்குமரன்** அவர்களுக்கும், முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்கள் **திரு.ஆறு.செல்வமணி**, **திரு.இரா.இரவிக்குமார்** அவர்களுக்கும் ஆய்வியல் நிறைஞர் சகோதரி **சு.பானுப்பிரியா**

அவர்களுக்கும் மற்றும் தோழர் தோழிகளுக்கும், என் ஆய்வு காலத்தில் அவ்வப்போது உதவிகள் புரிந்த தமிழ்த்துறை அலுவலகப் பணியாளர் அவர்களுக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

இவ்வாய்வேட்டினைச் சிறப்பாக நூற்கட்டு செய்த ஆனந்த் அச்சகத்திற்கும், இவ்வாய்வேடு சிறப்பாக அமையக் காரணமாக இருந்த அனைவருக்கும் என் நன்றியை உரித்தாக்குகின்றேன்.

சுருக்கக் குறியீடு விளக்கம்

ஆசார.	-	ஆசாரக்கோவை
குறிஞ்.	-	குறிஞ்சிப்பாட்டு
சிலம்பு.	-	சிலப்பதிகாரம்
சிறுபஞ்.	-	சிறுபஞ்சமூலம்
சிறுபா.	-	சிறுபாணாற்றுப்படை
திருமுரு.	-	திருமுருகாற்றுப்படை
ஐங்.	-	ஐங்குறுநூறு
ப.ஆ.	-	பதிப்பாசிரியர்
தொ.ஆ.	-	தொகுப்பாசிரியர்
தொல்.எழுத்.	-	தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம்
தொல்.பொருள். பொருளதிகாரம்	-	தொல்காப்பியம்
ப.	-	பக்கம்
பக்.	-	பக்கங்கள்
இ.ப.	-	இரண்டாம் பதிப்பு
மூ.ப.	-	மூன்றாம் பதிப்பு
நற்.	-	நற்றிணை
குறுந்.	-	குறுந்தொகை
புறநா.	-	புறநானூறு
அகநா.	-	அகநானூறு
கலித்.	-	கலித்தொகை
பட்டினப்.	-	பட்டினப்பாலை

பதிற்.	-	பதிற்றுப்பத்து
பரி.	-	பரிபாடல்
பு.பொ.வெ.	-	புறப்பொருள் வெண்பாமாலை
பெரும்.	-	பெரும்பாணாற்றுப்படை
பொருந.	-	பொருநராற்றுப்படை
மணி.	-	மணிமேகலை
மதுரை.	-	மதுரைக்காஞ்சி
முல்லை.	-	முல்லைப்பாட்டு
மேலது.	-	மேலே குறிப்பிட்டுள்ள நூல்

பொருளடக்கம்

இயல்	தலைப்பு	பக்கம்
	முன்னுரை	1-5
ஒன்று	சங்ககாலச் சமூக அமைப்பு	6-59
இரண்டு	வளங்களும் தொழில்களும்	60-107
மூன்று	அரசர்களின் வள்ளல் தன்மை	108-144
நான்கு	வணிகமும் பொருளாதார நிலையும்	145-188
	முடிவுரை	189-191
	துணைநூற்பட்டியல்	192-200

முன்னுரை

பண்டைய தமிழ்ச் சமூகம் உலகிற்கு நாகரிகத்தை எடுத்துரைத்தது மட்டுமின்றி சிறந்த பண்பாட்டையும், வாழ்வியல் ஒழுக்கலாறுகளையும், வரலாற்றையும் வெளிப்படுத்தியதைப் பழந்தமிழரின் நூல்களின் வழியாகவும், பல்வேறு சான்றுகளின் வழியாகவும் உறுதி செய்ய முடிகின்றது. ஐவகை நில அடிப்படையில், இயற்கைப் பார்வையோடு பழந்தமிழர் வாழ்ந்ததை

சங்க இலக்கியங்களான எட்டுத்தொகையும், பத்துப்பாட்டும் தெளிவாக எடுத்துரைக்கின்றன. மேலும் பழந்தமிழர்களின் வாழ்வியல் பொருளியல் சார்ந்த போக்கு, உற்பத்தி, நில அடிப்படைத் தொழில்கள், வளங்கள், பண்பாட்டு நெறிகள், வழிபாட்டு முறைகள், மன்னர்கள் வள்ளல்களின் சிறப்புகள் இவ்வாறு பன்முகப்பட்டப் பார்வையில் பழந்தமிழகம் இருந்ததை வெளிக்கொணர்ந்து இன்றைய மக்களுக்கு எடுத்துரைப்பதோடு பழந்தமிழ்ச் சமூக அமைப்பினை ஆராய்ந்து பழந்தமிழரின் பொருளாதார நிலையினை எடுத்துரைப்பதாக இவ்வாய்வு அமைந்துள்ளது.

ஆய்வுத் தலைப்பு

“சங்கத் தமிழரின் பொருளாதார வாழ்க்கை” என்பது இவ்வாய்வுத் தலைப்பாகும்.

ஆய்வு நோக்கம்

சங்ககாலத் தமிழரின் வாழ்வியல், பண்பாடு, வளம், தொழில்கள், மற்றும் சமூகப் பின்புலங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு சங்ககாலச் சமூகத்தின் பொருளாதார நிலையினைக் கண்டறிவதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

கருதுகோள்

சங்க காலத்தில் இருந்த இயற்கை வளங்களைப் பயன்படுத்திப் பல தொழில்கள் செய்த மக்களிடம் பண்ட மாற்றுப் பரிவர்த்தனையால் பொருளாதாரம் நிறைந்துள்ளன. அம்மக்களின் உழைப்பைச் சுரண்டிய அதிகார தலைமக்களிடத்தும் பொருளாதாரம் நிறைந்துள்ளன. அதிகார தலைமக்கள் மக்களின் உழைப்பைச் சுரண்டியதால் சில இடங்களில்

மக்கள் வறுமையுற்று இருந்தாலும் அவர்கள் தங்களின் உழைப்பால் வறுமையினை போக்கியுள்ளனர். மன்னர்களும், வள்ளல்களும் மக்களுக்கு வழங்கிய கொடையினாலும், அவர்கள் அயல் நாடுகளுடன் கொண்டிருந்த வணிக முறையினாலும், சங்க காலச் சமூகத்தில் பொருளாதாரம் நிறைவாக இருந்துள்ளன. இவையே இவ்வாய்வின் கருதுகோளாக அமைந்துள்ளன.

ஆய்வுத் தரவுகள்

இவ்வாய்வுக்குரிய தரவுகள் முதன்மைத் தரவுகள், துணைமைத் தரவுகள் என இருவகையாகப் பகுக்கப்படுகிறது.

முதன்மைத் தரவுகள்

நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகிய எட்டுத்தொகை நூற்களும். திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, முல்லைப்பாட்டு, மதுரைக்காஞ்சி, நெடுநல்வாடை, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை, மலைபடுகடாம் ஆகிய பத்துப்பாட்டு நூற்களும் இவ்வாய்விற்குரிய முதன்மைத் தரவுகளாகும்.

துணைமைத் தரவுகள்

ஆய்வுத் தொடர்பான திறனாய்வு நூல்கள், ஆய்வேடுகள், ஆய்வுக் கட்டுரைகள், இதழ்கள், அகராதிகள், நிகண்டுகள் போன்றன துணைமைத் தரவுகளாகும்.

ஆய்வு எல்லை

சங்க இலக்கியங்களான எட்டுத்தொகையும், பத்துப்பாட்டும் இவ்வாய்விற்குரிய எல்லையாகும்.

ஆய்வு அணுகுமுறை

இவ்வாய்வில் விளக்கவியல், சமூகவியல், பகுப்பாய்வு ஆகிய அணுகுமுறைகள் பின்பற்றப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வு முன்னோடிகள்

1. ஞா.தேவநேயப்பாவாணர். பழந்தமிழாட்சி. கழக வெளியீடு. சென்னை. 1961.
2. மா.இராசமாணிக்கம், பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை. 1970
3. மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி. பழங்காலத்தமிழர் வாணிகம். 1978.
4. கு.கைலாசபதி. பண்டைத்தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும். மக்கள் வெளியீடு. சென்னை. 1978
5. சாமி சிதம்பரனார். பத்துப்பாட்டும் பண்டைத் தமிழரும். சென்னை. 1986.

இயல் பகுப்பு

இவ்வாய்வு முன்னுரை, முடிவுரை நீங்கலாக நான்கு இயல்களாகப் பகுக்கப் பெற்றுள்ளது.

அவை

1. சங்ககாலச் சமூக அமைப்பு
2. வளங்களும் தொழில்களும்
3. அரசர்களின் வள்ளல் தன்மை
4. வணிகமும் பொருளாதார நிலையும்

என்பனவாகும்.

இயல் பகுப்பின் விளக்கம்

சங்ககாலச் சமூக அமைப்பு

சங்க காலச் சமூக அமைப்பு என்பது முதல் இயல் ஆகும். இவ்வியலில் தமிழ் மொழியின் தொன்மையும், தனித்தன்மையும், சங்க இலக்கியங்கள் பற்றிய அறிஞர்களின் கருத்துக்கள், நிலப்பாகுபாடு, குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை எனச் சொல்லப்பட்ட ஐவகை நிலத்திலும் வாழ்ந்த நிலமக்கள் மற்றும் தலைமக்கள் வாழ்வியல், சங்கத்தமிழர் அக வாழ்க்கையினை களவு, கற்பு எனப் பகுத்து வாழ்ந்த முறை, புற வாழ்க்கையினை வீரம். கொடை. புகழ் என வகுத்துக் கொண்ட

முறை, சங்கத்தமிழரிடையே இருந்த இயற்கை வழிபாடு, நடுகல் வழிபாடு, சிவன், திருமால், முருகன், வருணன், கொற்றவை போன்ற தெய்வ வழிபாடுகள், பழந்தமிழரின் கலைகளான கூத்துக்கலை, இசைக்கலை, நடனக்கலை, ஓவியக்கலை, சிற்பக்கலை, கட்டிடக்கலை போன்ற கலைகளோடு மக்கள் வாழ்ந்த முறை முதலானவற்றை ஆராய்ந்து விளக்குவதாக இவ்வியல் அமைந்துள்ளது.

வளங்களும் தொழில்களும்

வளங்களும் தொழில்களும் என்னும் இரண்டாமியலில் இயற்கை வளங்களான நிலம், மண், மலை, நீர், மழை, ஆறு, ஏரி, குளம், அணை, காடு போன்ற இயற்கை வளங்கள், இயற்கையினைப் பயன் படுத்தி மக்கள் நில அடிப்படையில் வேட்டையாடுதல், தேன் எடுத்தல், கால்நடை வளர்த்தல், உழவுத் தொழில், மீன்பிடித் தொழில், வழிப்பறிக் கொள்ளை போன்ற தொழில்கள், குலப்பிரிவினர்கள் செய்யும் தொழில்களான தச்சர், கொல்லர், நெசவர், வண்ணார், உமணர், குயவர், கூத்தர், பாணர், போன்றோர் செய்யும் தொழில்கள் முதலானவற்றை ஆராய்து விளக்குகிறது.

அரசர்களின் வள்ளல் தன்மை

அரசர்களின் வள்ளல் தன்மை என்பது மூன்றாம் இயலாகும். இவற்றில் மன்னர் மக்கள் உறவு நிலை, அரசியல் நிலை, அரசர் சின்னங்கள், ஆட்சிக்குழு, அரசியல் சூழ்நிலை, சங்ககாலப் போர்முறை போன்றனவற்றையும், சங்க காலப் பேரரசர்களான கரிகாற்சோழன், தொண்டைமான் இளந்திரையன், பெருஞ்சேரலாதன், நெடுஞ்செழியன், நல்லியக்கோடன், நன்னன் போன்றோர்களின் வள்ளல் தன்மையினையும், கடையெழு வள்ளல்களான பாரி, பேகன், காரி, ஆய், அதியமான், நல்லி, ஓரி ஆகியோர்களின் வள்ளல் தன்மையினையும் ஆராய்ந்து இவ்வியல் விளக்குகிறது.

வணிகமும் பொருளாதார நிலையும்

வணிகமும் பொருளாதார நிலையும் என்பது நான்காம் இயலாகும். பொருளாதாரம் பற்றிய விளக்கங்கள், சமூக வளர்ச்சியில் பொருளியல், பண்டைய வணிகமுறை, வணிகரும் பொருளாதாரச் சூழல்களும், வணிகர் இயல்பு, உள்நாட்டு வணிகம், வெளிநாட்டு வணிகம், தரைவழி வணிகம்,

பண்டமாற்று வணிகம், போக்குவரத்துச் சாதனங்கள், கடல் வணிகம், ஏற்றுமதியும் இறக்குமதியும், வரி விதிப்புகள் மிகப்பெரிய அளவில் வணிகம் செய்யும் இடங்களான பட்டினங்கள், துறைமுகங்கள் போன்றனவற்றை ஆராய்ந்து இவ்வியலில் விளக்கப் பெற்றுள்ளது.

முடிவுரை

ஆய்வில் கண்ட முடிவுகள் முடிவுரையில் இடம் பெற்றுள்ளன.

துணைநூற்பட்டியல்

ஆய்விற்கு பயன்பட்ட நூல்கள் யாவும் அகர வரிசைப்படுத்தப்பட்டு துணைநூற்பட்டியலில் தரப்பெற்றுள்ளது.

இயல் - 1

சங்ககாலச் சமூக அமைப்பு

சமுதாயத்தில் மனிதன் பிற மனிதர்களோடு கலந்து வாழும்போது தன்னலத்தை ஓரளவு புறக்கணித்துப் பொது நலத்தைப் பேண வேண்டியவனாகிறான். இதற்குச் சில அடிப்படைப் பண்புகள் தேவைப்படுகின்றன. அவை அன்பு, அருள், வாய்மை, ஒப்புரவு, ஈகை, நாணம் போன்ற பண்புகள் ஆகும். இவை அனைத்தையும் பெற்றவர்களாக பழந்தமிழர்கள் திகழ்ந்தனர்.

சங்ககால மக்களிடையே அக வாழ்வியல் சிறப்பாக அமைந்து இருப்பினும், அம் மக்கள் தமது வாழ்க்கையைத் துன்பம் குறைந்ததாகவும், இன்பம் நிறைந்ததாகவும், எளிமை மிக்கதாகவும் அமைத்து அதற்குப் புறவளர்ச்சியே இன்றியமையானது என்பதை உணர்ந்து வாழ்ந்தனர்.

சங்ககாலச் சமூகத்தில் நிலவிய குடும்ப வாழ்வியல், அரசியல் நிலை, போர்முறை, தொழில், வணிகம், கல்வி நிலை, சமய வாழ்வு, விழாக்கள், நம்பிக்கைகள், சிற்பக்கலை, ஓவியக்கலை, கூத்துக்கலை என பல சமூகப் பண்பாட்டுக் கூறுகள் முதன்மையிடம் பெற்றுள்ளன. அப்பண்பாட்டுக் கூறுகளோடு மக்கள் வாழ்ந்த நிலையினை ஆராய்ந்து விளக்குவதாக இவ்வியல் அமைந்துள்ளது.

தமிழ்மொழியின் தொன்மையும் தனித்தன்மையும்

உலக மொழிகளுக்கெல்லாம் தலையான மொழியாகவும், உலகில் எழுத்தறிவு பெற்ற மக்களைக் கொண்டவையாகவும், நாகரிகத்தின் உச்சத்தைத் தொட்ட தொன்மையையுடையவாகவும் திகழும் மொழியே செம்மொழியான தமிழ்மொழி ஆகும். உலக மொழிகளில் இனிமையும், செறிவும், நுட்பமும், சொற்பெருக்கமும், இலக்கண, இலக்கிய வளமும் கொண்டு விளங்கும் மொழியான தமிழ்மொழி எப்போது தோன்றியது என அறுதியிட்டுக் கூற முடியாத அளவிற்குத் தமிழ் மொழி எண்ணற்ற பெருமைகளை உடையதாகத் திகழ்கின்றது.

இம்மொழியின் சிறப்பை உணர்த்தும், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை எனும் இலக்கண நூல்,

“பொய்யகல நாளும் புகழ்விளைத்தல் என்வியப்பாம்

வையகம் போர்த்த வயங்கொலிநீர் கையகலக்

கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே வாலொடு

முன் தோன்றிய மூத்தக் குடி”¹

புறப்பொருள்.கரந்.பா.13

என்று தமிழ்மொழியின் பெருமையையும், தமிழ்க்குடியின் பழமைச் சிறப்பையும் உணர்த்திச் செல்கின்றது. இத்தகு தமிழ் மொழியின் சிறப்பையும், பெருமையையும் வரலாற்றுப் பெட்டகமாய் தாங்கி நிற்பவை சங்க இலக்கியமாகும்.

சங்க இலக்கியங்களான எட்டுத்தொகையும், பத்துப்பாட்டும் சுமார் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் தோன்றியதாக் கருதப்படுகின்றது. இந்நூல்கள் முச்சங்கங்களுள் கடைச் சங்க நூல்களாக கருதப்படுகின்றன. தமிழ் மொழியின் தலைமை இலக்கண நூலாகக் கருதப்படுகின்ற தொல்காப்பியம் தம் காலத்திற்கு முன்னைய கருத்தின் அடிப்படையில், கருத்தினை வெளிப்படுத்தி, என்ப, என்மனார் புலவர், மொழிப போன்ற பல சொற்களைக் கொண்டதாக அதன் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது. மிகவும் தொன்மையும், தனித்தன்மையும் பெற்ற மொழியாய் தமிழ்மொழி திகழ்ந்தது.

இலெமூரியா கண்டம் தொடங்கி இன்றைய வளர்ச்சிப் பெற்ற சூழல் வரையிலும், தனித்தன்மையோடு இம்மொழி திகழ்கின்றது. புவியின் அமைப்பைப் பற்றி ஆராய்ந்த சிலர், தமிழ் நிலம் ஐவகை நிலப் பகுதியாக இருப்பதன் அடிப்படையில் உயிர்கள் தோன்றி நன்கு வளர்வதற்குரிய தகுதிப் பெற்ற நிலமாகவே இருந்திருக்கின்றது என்றுக் கூறுவர். குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என ஐவகைப் பிரிவும் திணை அடிப்படையில் பகுக்கப்பட்ட முறை இதற்கான சான்றாக அமைந்துள்ளது.

“பொதுத் தன்மையான நாடோடி வாழ்க்கை முறையைத் தொல்பழங்காலத்தில் இந்திய தென்னக நிலப்பகுதியில் வாழ்ந்ததற்கான பல சான்றுகள் உண்டு. தொல்பழங்கால வாழ்வும், பழைய கற்காலம், புதிய கற்காலம் என ஒவ்வொரு காலத்தின் வாழ்க்கை முறை, உற்பத்தி முறை, உற்பத்திக் கருவிகள் ஆகியவற்றினை பல தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியின் வழியே ஆராய்ந்து வெற்றியும் கண்டுள்ளனர். இன்றும் ஆராய்ந்து வருகின்றனர். குறிப்பாக ஆஸ்திரேலியா, மொரீசியஸ், ஜாவா போன்ற பகுதியினரின் சில பழக்க வழக்கங்களும், அதே போல சிந்து சமவெளி நாகரீகம் (ஹரப்பா, மொகஞ்சதாரோ) தமிழகத்திலுள்ள ஆதிச்சநல்லூர் ஆராய்ச்சிகள் எகிப்து, கிரேக்கம், ரோம் போன்ற பல நாடுகளோடு கொண்டிருந்த உறவு முதல் பயணக் குறிப்புகளின் வழியாகவும், வழிபாட்டு முறை, பண்பாடு, பழக்க வழக்கங்களின் வழியாகவும் சில செயல்பாடுகளில் ஒத்தத் தன்மையில் மக்களின் வாழ்வு முறை இருந்திருக்கின்றது. மேலும் பல கல்வெட்டுக்கள், இன்ன பிற சான்றுகள் வழியும் தொன்மைச் சமூகமாகப் பழந்தமிழகம் விளங்கிற்று என்பதை உறுதி செய்ய முடியும்”² என்று பழந்தமிழகத்தின் தொன்மையினை சொ.சுரேஷ் குறிப்பிடுவர். இன்றும் கூட ‘கீழடி’ அதனை ஒட்டிய பல்வேறு ஆய்வுகளும் பழந்தமிழகத்தின் தனித்தன்மையை பறைச்சாற்றி வருகின்றது.

இந்தியாவில் இருக்கும் மொழிகள் பலவும் கி.பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்பே வளமிகுந்த இலக்கிய, இலக்கணத்தைப் பெற்றுள்ளன. தமிழில் தோன்றிய பழமையான இலக்கியங்கள் கிரேக்கம், எபிரேயம் போன்ற உலக மொழிகளோடு வைத்து எண்ணத்தக்க பெரும்பெற்றினைப் பெற்றதால் தமிழ்மொழி செம்மொழியாகத் திகழ்கின்றது. இத்தமிழ்மொழி பேசும் தமிழரின் அக புற வாழ்வு, ஐந்திணைப் பகுப்பு முறை, பொதுமைப் பண்புகள் ஆகியன தனித்தன்மைகளாக அமைந்துள்ளன.

தமிழரின் தனித்துவமும், பொதுமைப்பண்பும், இயற்கையோடு இணைந்து வாழ்ந்த பழந்தமிழர் மரபும், தமிழர்க்கே உரிய தனித்த பண்பாடும், இயற்கையோடு சமூகத்தை இணைத்து நன்முறையில் வாழ்ந்த நிலை யாவும் உலக வரலாற்றில் உயர்ந்து நிற்பவையாக அமைந்துள்ளன.

சங்க இலக்கியங்கள் பற்றி அறிஞர்களின் கருத்துக்கள்

தமிழில் தோன்றிய தொல்காப்பிய இலக்கணமும், சங்க இலக்கிய நூல்களான எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு நூல்களும் பழந்தமிழரின் வளர்ச்சி நிலையையும், வரலாற்றையும் தெளிவாக எடுத்துரைக்கும் காலப் பெட்டகமாக விளங்கி வருகின்றன.

எட்டுத்தொகையுள் நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு, கலித்தொகை, ஐங்குறுநூறு ஆகிய ஐந்தும் அக நூல்களாகவும், புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து ஆகிய இரண்டும் புறநூல்களாகவும், பரிபாடல் அகம், புறம் கலந்த நூலாகவும் அமைந்துள்ளன. இத்தொகை நூல்கள் யாவும் தனித்த தன்மையில் வாழ்ந்த பழந்தமிழர் வரலாற்றை மூன்று அடிகளில் தொடங்கி முப்பத்தொன்று அடிகள் ஈறாக தனித்தனிப் பாடல் திரட்டிலும், தனித்த வரலாற்றை தமிழக மக்களின் பண்பாடு, நாகரிகப் போக்கினை சுருங்கக் கூறி நன்கு விளக்கி உரைக்கின்றன.

பத்துப்பாட்டு நூல்களுள் முல்லைப்பாட்டு, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை ஆகிய ஐந்தும் அக நூல்களாகவும், திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப் படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, மதுரைக்காஞ்சி, கூத்தராற்றுப்படை எனும் மலைபடுகடாம், ஆகிய ஆறும் புறநூல்களாகவும், நெடுநல்வாடை அகம், புறம் கலந்த நூலாகவும் அமைந்துள்ளன.

சங்க இலக்கியம் தமிழக வரலாற்றின் காலக் கருவூலம் ஆகும். அக்கருவூலத்தை ஆராய்ந்து பழந்தமிழகச் சிறப்புகளைப் புதிது புதிதாய் இன்று வரையும் எடுத்துரைத்து வருகின்றனர் தமிழறிஞர்கள் பலர். இத்தமிழர் அகநூல் அமைக்கும் முறையினை,

“மக்கள் நுதலிய அகன்ஐந் திணையும்

சுட்டி ஒருவர்ப் பெயர்கொளப் பெறாஅர்”³

தொல்.பொருள்.அகம்.1000

என்று தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகின்றது. அகநூல்கள் மக்களைப் பற்றி எடுத்துரைக்கும் முறையில் எந்த ஒரு தனிநபரின் பெயரையும் சுட்டிக் கூறுவது மரபாகாது என்று குறிப்பிடுகிறது. இத்தகைய இலக்கண முறையில் சங்க இலக்கிய அகப் பனுவல்கள் யாவும் அமைந்து உள்ளன இவையே பழந்தமிழர்களின் படைப்பின் முதன்மை அம்சமாகும்.

“பண்டைத் தமிழரின் எண்ணித் தொலையா இலக்கியம் படைப்புகளின் ஒரு சிறு பகுதியாய் எட்டுத்தொகை பத்துப்பாட்டு என்ற தலைப்புகளில் தொகை நூற்களில் தொகுக்கப் பெற்றிருக்கும், வேறுவேறுபட்ட நூற்றாண்டுகளில் எழுதப்பட்டனவாக அப்பாக்கள் பலவும் தரும் வரலாற்றுச் சான்றுகளே தெளிவான, உறுதிவாய்ந்த நேரிடைக் கூற்றுகளாகும்”⁴ என்று கா.கோவிந்தன் குறிப்பிட்டுச் செல்கின்றார்.

கி.பி.க்கு முன்னரான சூழலில் பழந்தமிழகம் மிகப் பெரிய நாகரீகத்தை அடைந்தது என்பதற்கு வரலாற்றுச் சான்றுகள் பல கிடைக்கின்றன. எனில் எட்டுத்தொகையும், பத்துப்பாட்டுமே முதன்மைச் சான்றாதாரமாக அமைந்து நிற்கின்றன. இந்நூல்களைப் பற்றி,

“கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலும் அதற்குப் பிற்பட்ட நூற்றாண்டுகளிலும், பழந்தமிழ்ப் பாக்களில், மறந்து போகாமல் நினைவில் நின்ற எல்லாப் பாக்களும், பல்வேறு தொகை நூற்களில், ஒன்று தொகுக்கப்பட்டன. நேரிடையாக அல்லது ஒரு வகையில் போரோடு தொடர்புடைய நானூறு எண்ணினைக் கொண்ட வெவ்வேறு அளவுடைய பாக்கள், புறநானூறு என்ற தலைப்பின் கீழ் தொகுக்கப்பட்டன. அன்பின் ஐந்தினை ஒழுக்கத்தோடு தொடர்புடைய அகப்பாடல்கள் ஒவ்வொரு தொகையிலும் இடம்பெறும் பாக்களின் அளவான எண்ணிக்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டு, மூன்று தொகை நூல்களில் தொகுக்கப்பட்டன. ஒவ்வொரு தொகை நூலும் சரியாக, நானூறு, நானூறு பாக்களைக் கொண்டனவாக குறைவான அடிகளைக் கொண்டவை குறுந்தொகை என்ற தொகையிலும், எண்ணிக்கையில் இடைநிலையான அடிகளைக் கொண்டவை நெடுந்தொகை அல்லது அகநானூற்றிலும் தொகுக்கப்பட்டன”⁵ என்று கா. கோவிந்தன் குறிப்பிட்டுச் செல்கின்றார். இத்தகைய தொகுப்பு முறையே இன்றைய விஞ்ஞான வளர்ச்சிப் பெற்ற உலகில், ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட, உயரிய பொதுமைச் சிந்தனையை உடைய

பழந்தமிழகத்தின் தனிச் சிறப்பை உலகெங்கும் எடுத்துரைத்துச் செல்கின்றது.

சங்க இலக்கிய சிறப்பைக் கூற வரும் சி.பாலசுப்பிரமணியன், “சங்கப் பாடல் தமிழ் இலக்கியப் பேழை, அழியாத கற்பனைக் கருவூலம், கருத்து வளமும் கற்பனை சிறப்பும் பொருந்திய அழகான பாடல்கள் பலவற்றைப் பெற்று மிளிர்வன. ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னே தமிழர் வாழ்ந்த வாழ்க்கையின் பேற்றியினை விளங்கி நிற்பன. வாழையடி வாழையாகத் தமிழ் மக்கள் பலமுறை பயின்று பயின்று படித்து பயன்பெறும் வற்றாத செல்வம் அது. புறத்தே தோன்றும் காட்சியையும் அகத்தே தோன்றும் கருத்துக்களையும் புனைந்து நிற்கும் அழியாத அழகு ஓவியங்கள் அவை நவில்தொறும் இன்பம் பயப்பன. அக்காலத் தமிழர் காதலையும் போரையும் தம்மிரு கண்களெனப் போற்றினர்.

காதலும் போரும் பழைய இலக்கியங்களின் கருத்தாகவும், சமயமும் தத்துவமும் இடைக்கால இலக்கியங்களின் சாரமாகவும், விஞ்ஞானமும் மனிதவியலும் இக்கால இலக்கியங்களின் பிரிவாகவும் அமைந்துள்ளன என்று பூர்ணலிங்கம் தம் நூலில் குறிப்பிடுகின்றார். இவ்வாறு சங்க இலக்கியங்களாகிய பத்துப்பாட்டும் எட்டுத்தொகையும் அகத்தையும் புறத்தையும் பகருவன ஆயின. சங்க காலத்திலேயே பல்வேறு புலவர்கள் வாழ்ந்து பாடல்களை இயற்றினர். அவர்கள் இயற்றிய பாடல்களை எல்லாம் உய்த்துணர்ந்த சான்றோர் யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம் என்ற சிறந்த குறிக்கோளின் அடிப்படையிலேயே கடல்கோளுக்கும், கறையானுக்கும், கால வெள்ளத்திற்கும் எஞ்சி நின்ற பாடல்களில் சிறந்த சிலவற்றைப் பொருள் நோக்கியும், செய்யுள் அமைப்பின் திறம் பற்றியும், அடிவரை கிடக்கும் பான்மை நோக்கியும் தொகுப்பாராயினர். இம்முயற்சி கி.பி. 3, 4 – ஆம் நூற்றாண்டுகளில் நிகழ்ந்தது என்பர். இவ்வாறு தொகுக்கப்பட்ட நூல்களான எட்டுத்தொகையும் பத்துப்பாட்டும் இரண்டாயிரத்து முந்நூற்றென்பத்தொரு பாடல்களைக் கொண்டுள்ளன. மூன்றடிச் சிற்றெல்லையாகவுடைய ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல்கள் முதல் எழுநூற்றெண்பத்திரண்டடிப் பேரெல்லை கொண்ட மதுரைக்காஞ்சி வரையில் பலத்திறத்தனவாகிய பாடல்கள் பொதிந்துள்ளன”⁶ என்று மு.வரதராசன் குறிப்பிடுகிறார். எனினும் உரைநடை சங்கப் பனுவல்கள் வரலாற்றின்

முதல் கருவூலமாய், பழந்தமிழகத்தின் தனித்தன்மையை விளக்கும் ஆவணமாய், தமிழ்காப்பு பெட்டகமாய் பழந்தமிழ் இலக்கிய பனுவல்கள் திகழ்கிறது. இன்றைய நாள் வரையும் உலகிற்கே தலைசிறந்த தலைமை நூல்களாக சங்க இலக்கியம் விளங்குகிறது என்பது தமிழினத்திற்கே பெருமை சேர்ப்பதாக அமைகின்றது.

சங்கம்

பண்டைய தமிழர்கள் முதற் சங்கம், இடைச் சங்கம், கடைச் சங்கம் என மூன்று சங்கங்கள் வைத்து தமிழ்மொழி இலக்கியங்களைப் படைத்து தமிழ் மக்களின் மொழியையும், வரலாற்றையும், பண்பாட்டையும் எடுத்துரைத்துள்ளனர்.

சங்கம்' என்ற சொல் தமிழ்ச் சொல்லே அல்ல. இஃது வடசொல் என்பர் சொல்லாய்வாளர் சிலர். “சங்கம் என்னும் சொல் தமிழ் அன்று என்றும் வடமொழிச் சொல்லின் மருஉ என்றும் கூறுவர் சிலர். எனவே தமிழ்நாட்டில் வடமொழி இடங்கொண்ட பிறகே சங்கம் தோன்றியது என்றும் அவர்கள் கருதுகின்றனர். இக்கருத்து பிழைப்பட்டதாகும். பண்டைய காலந்தொட்டுத் தமிழகத்தில் நேர்ந்துள்ள மொழிப் புரட்சிகள் பண்பாட்டுப் புரட்சிகள் பலவற்றினால் பல தமிழ்ப் பெயர்கள் சிதைந்தும் மறைந்தும் போய்விட்டன. அவற்றுக்கேற்ப வடமொழிச் சொற்கள் அமையலாயின. ஆரிய நாகரிகம் தமிழகத்தில் வேரூன்றிப் பரவி வரும்போது ஏற்பட்ட விளைவு இது. ஆகவே, சங்கம் எனும் சொல் பிற்காலத்தையதொன்றாக இருக்க வேண்டும். இதற்கு நேரான தமிழ்ச் சொற்கள் உண்டு. கூடல், அவை, மன்றம் ஆகியவை சங்கத்தைக் குறிக்கும் தமிழ்ச் சொற்களாம். தமிழ்ச்சங்கம் அல்லது கூடல் வளர்ந்த இடமாகிய மதுரையானது கூடல் என்னும் பெயராலும் வழங்கி வருகின்றது. இஃது இடவாகு பெயர். தமிழ் வளர்த்த கூடலை ‘தமிழ் கெழு கூடல்’ என்று புறம்பாட்டு ஒன்று குறிப்பிடுகின்றது. சங்கம் என்னும் பெயர் ஏற்படுவதற்கு முன்பு கூடல் என்னும் சொல்லே வழங்கியிருக்க வேண்டும். சமணரும் பௌத்தரும் தத்தம் சமயங்களை வளர்ப்பதற்காகச் சங்கங்கள் நிறுவினார்கள். மதுரையில் நடைபெற்று வந்த கூடலை முதன்முதல் அவர்களே சங்கம் என்று பெயரிட்டு அழைத்திருக்கக் கூடும். வைதிக ஆரியரும், சமணரும், பௌத்தரும் தமிழகத்தில் நுழைந்த பிறகு ஏற்பட்ட ஆயிரக்கணக்கான

பெயர் மாற்றங்களுள் இஃதும் ஒன்றாக இருக்க வேண்டும்”⁷ என்பார் கே.கே.பிள்ளை. எனவே ‘சங்கம்’ என்ற சொல் ஆரியர்களின் திணிப்பு என்றும், கூடல், அவை, மன்றம் எனப் பலவாறு பழந்தமிழகத்தில் தமிழ் வளர்த்தக் காலத்தை பிற்காலத்தில் சங்கம் என்று விளக்கியுள்ளனர். மற்றபடி சங்கம் இருந்தது உறுதி என்றும் வலியுறுத்துவதைக் காண முடிகின்றது.

சங்கத்தின் தோற்றத்தைப் பற்றி இறையனார் களவியல் அகப் பொருள் உரை எடுத்துரைக்கின்றது. ஆனால், சில வரலாற்றாசிரியர்கள் முச்சங்கம் என்பது பொய்யெனவும் வாதிடுகின்றனர். குறிப்பாக பி.டி. சீனிவாச ஐயங்கார், கே.என். சிவராசப்பிள்ளை, கா.நமச்சிவாயம் போன்றோர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

சமண, புத்த மதங்களைப் போல தமிழர்கள் தமிழ்ச் சங்கம் வைத்திருந்தனர் என்பது முற்றிலும் பொய். இறையனார் களவியல் உரை சொல்வது போன்று முதலில் தோன்றிய இலக்கண நூல் ‘அகத்தியம்’ என்றால் அதற்கு முன்னரே பல இலக்கியங்களும் தோன்றியிருக்க வேண்டும். ஆனால் அவை பற்றி எந்த குறிப்பும் காணப்படவில்லை.

மேலும், 59 - அரசர்களின் ஆட்சிக் காலமான 3700 - ஆண்டுகளும் 89- அரசர்களின் ஆட்சிக் காலமான 4440 - ஆண்டுகளும், 49 - அரசர்களின் ஆட்சிக் காலமான 1850 - ஆண்டுகளும் சங்கம் நடந்தது என்பதான ஆண்டு வரையறையும் நம்பக் கூடியதாக இல்லை. எனவே சங்கம் என்பது புனைக்கதையே என்று கூறுவதுமுண்டு. எனின், நமக்குக் கிடைக்கப் பெற்ற முதல் இலக்கண நூலான தொல்காப்பியமே மன்றம் வைத்து தமிழ் மொழியை வளர்த்து எடுத்ததற்கான முதன்மைச் சான்றாகக் கொள்ளலாம்.

“ஓங்கிய சிறப்பின் உயர்ந்த கேள்வி

மாங்குடி மருதன் தலைவனாக

உலகமொடு நிலைஇய பலர் புகழ் சிறப்பின்

புலவர் பாடாது வரைக என் நிலவரை”

புறநா.72:13-16

என்ற பாடல் அடிகளும்,

“இமிழ் குரல் முரசம் மூன்றுடன் ஆளும்

தமிழ் கெழு கூடல் தண்கோல் வேந்தே”

புறநா.58:12-13

என்ற புறநானூறு பாடல் அடிகளின் வழியாக சங்கம் இருந்ததனை உறுதி செய்ய முடிகின்றது.

“பழுதில் கொள்கை வழதியர் அவைக்கண்

அறிவுவீற்றிருந்த செறிபுடை மனத்து

வான்றோய் நல்லிசைச் சான்றோர் குழீஇ

அருந்தமிழ் மூன்றுந் தெரிந்த காலை”

அகநா.உ.பா.242:2-5

உரைப்பாயிரம் தரும் கருத்தாவன,

இடையன் நாட்டைச் சார்ந்த மணக்குடையான் பாண்டியன் என்பான் அவையில் கூடி தமிழை ஆராய்ந்தான் என்ற செய்தி பெறப்படுகிறது.

முச்சங்கங்களுள் கடைச் சங்க நூலாகவே சங்க இலக்கியம் கருதப்படுகின்றது. வாழ்வியலின் விழுமிய கருத்துகளோடு, வாழ்வியலின் தனித்தன்மையை உணர்த்தி தமிழர்களின் செம்மையான வாழ்வியல் நிலைமையினை அகம், புறம் என இருவேறு நிலைகளில் இந்நூல்கள் உணர்த்துகின்றது.

சங்க இலக்கியங்கள் என்று வருணிக்கப்படுகின்ற இலக்கிய ஆதாரங்களை மையமிட்டு, சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்கள் மற்றும் சிற்றரசர்கள், நிலக்கிழார்கள், வள்ளல்கள் என பலரைப் பற்றியும் எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு நூல்களின் வழி அறிந்துகொள்ள முடிகின்றன.

“சங்க காலம் என்று சுட்டப்படுகின்ற காலமானது பல்லவர்களின் ஆட்சிக்கு முந்தையதே ஆகும். சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த தமிழ்மக்கள் கிரேக்கர்களுடனும், எகிப்தியர்களுடனும், உரோமர்களுடனும் வணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர் என்று சங்ககால இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. தமிழ் மக்களோ தம்முடைய தாய்மொழியினை வளர்த்திட விரும்பி இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே அதற்கான பல சங்கங்களை தொடங்கி வளர்த்துள்ளனர் என்பதனை அறிய முடிகின்றது”⁸ என்று கமலாமுருகன் சங்ககாலம் பற்றி வரையறுக்கின்றார்.

நிலப்பாகுபாடு

இயற்கை அடிப்படையில் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என ஐவகை நிலப் பரப்பைக் கொண்ட பழந்தமிழகச் சூழலை,

“மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்

சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்

வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்

வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்

முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலெனச்

சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே”⁹

தொல்.பொருள்.அகம்.951

என்னும் நூற்பா சுட்டும்.

1. காடுறை உலகம் - காடும் காட்டைச் சார்ந்த பகுதியும்
2. மைவரை உலகம் - மலையும் மலையைச் சார்ந்த பகுதியும்
3. தீம்புனல் உலகம் - வயலும், வயலைச் சார்ந்த பகுதியும்
4. பெருமணல் உலகம் - கடலும், கடலைச் சார்ந்த பகுதியும்

ஆகிய நான்கு பகுதியும் பழந்தமிழகத்தில் சிறப்பு மிகுந்த நிலப்பகுதியாக அமைந்துள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. அதற்கேற்பவே மக்களின் வாழ்வும் இருந்துள்ளதை அறிய முடிகின்றது.

‘பாலை’ எனும் நிலம் முல்லை, குறிஞ்சி ஆகிய நிலப்பகுதிகள் கோடைக் காலத்தில் சிதைந்து தோன்றிய பகுதியென கூறுவர் இதனை,

“முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையிற் திரிந்து

நல்லியல்பு இழந்து நடுங்கு துயர் உறுத்துப்

பாலை என்பதோர் படிவங் கொள்ளும்”¹⁰

சிலம்பு.காடுகாண்:64-66

என்ற பாடல் வழி அறியமுடிகிறது. ஆகவே, ஐந்நில பகுதியாக மக்கள் வாழ்வியல் இருந்துள்ளது என்பதை மேற்கண்ட செய்திகள் விளக்குகின்றன. இயற்கைச் சூழலுக்கு ஏற்றவகையில் பழந்தமிழகத்தில் மக்கள் வாழ்ந்து வந்துள்ளதை அறிகின்றோம். அடிப்படையில் நிலச் சூழலும், பருவ காலச் சூழலுமே அதற்குரிய அடிப்படைக் காரணியாக அமைந்திருந்தது.

பழந்தமிழக சங்க இலக்கியப் பாடல் தொகுத்து கட்டமைப்பு செய்த முறை நில அமைப்புக்கு ஏற்பவே பாடப்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தகுந்தது. மலையும், மலையைச் சார்ந்த பகுதி குறிஞ்சி என்றும், காடும் காட்டைச் சார்ந்த பகுதி முல்லை என்றும், வயலும், வயலைச் சார்ந்த பகுதி மருதம் என்றும், கடலும், கடலைச் சார்ந்தப் பகுதி நெய்தல் என்றும், வெம்மணற் பரப்பு கொண்ட கோடைக் காலத்தில் தோன்றிய ஓர் நிலப்பகுதியே பாலை என்றும் ஐவகை நிலப்பகுதியை பழந்தமிழகத்தில் நிலவியதைக் காணமுடிகிறது.

ஐவகை நிலமக்களும் தலைமக்களும்

குறிஞ்சி

குறிஞ்சித் திணையில் வாழும் மக்கள் குறவன், குறத்தியர் என்று அழைக்கப்பட்டனர். தலைமக்களை வெற்பன், சிலம்பன், குன்றன் என்று அழைத்தனர். அம்மக்கள் இயற்கையாகக் கிடைத்தக் கனி வகைகள், கொட்டைகள், கிழங்குகள், தேன் எடுத்தல் போன்றவற்றின் மூலம் உணவுத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்து கொண்டு வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். குறிஞ்சி நில மக்கள் சிறிய சாகுபடி (வேளாண்மை) செய்துள்ளனர்.

வேட்டையாடுதலையே முதன்மைத் தொழிலாகக் கொண்ட வேட்டுவர் நாடோடி வாழ்க்கைக்குப் பிறகான இனக்குழு சமூக வாழ்க்கை முறையில் வாழ்ந்து வந்துள்ளனர்.

முல்லை

மனித நாகரிகத்தின் தொட்டிலாக ஆற்றுப்படுக்கை காரணமாயிருந்தன. அதேபோல மனித வரலாற்றின் மூலமாக காடுகள் விளங்கின. கடும், காட்டைச் சார்ந்த பகுதியாதலால் ஆடு, மாடுகளை மேய்த்தல், பால் விற்பனை செய்தல், வரகு, சாமை போன்ற தானியங்களை உற்பத்தி செய்தல் ஆகியவற்றையே தொழிலாகக் கொண்டும், உற்பத்தி செய்தும் வாழ்ந்துள்ளனர். இம்மக்கள் ஆயர், ஆய்ச்சியர் மற்றும் இடையர், இடைச்சியர் என்றனர். தலைமக்கள் தோன்றல், குறும்பொறை காதன் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். அம்மக்கள் ஆநிரைகளை மேய்த்தல் தொழிலாகக் கொண்டு வாழ்ந்தனர். இத்தொழில் மனித குல வாழ்வின் முதன்மைத் தொழிலாகும். இவை நாடோடி வாழ்விற்கு முற்றுப்புள்ளியாக அமைந்தது. இந்நிகழ்வு பழந்தமிழக நாகரிகத்தையும் தொழில் வயப்பட்ட பண்பாட்டையும் உணர்த்துகின்றது.

பாலை

வெம்மணற் பரப்பாக அமைந்த பாலை நிலத்தில் பொருட்கள் உற்பத்தி செய்ய முடியாத பகுதியாதலால் அவ்வறண்ட நிலத்தில் வாழ்ந்த அம்மக்கள் 'வழிப்பறி'யில் ஈடுபட்டுள்ளனர். அம்மக்களுள் எயினர், எயிற்றியர் நிலமக்களாகவும், விடலை, மீளி ஆகியோர் தலைமக்களாகவும் இந்நிலத்தில் வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

மருதம்

மருதநிலம் வயல் சார்ந்த நிலப் பகுதியாதலால் உழவுத் தொழிலே முதன்மையிடம் பெற்றது. இந்நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் வேளாண்மை தொழில் செய்து விழா பல நிகழ்த்தி பல கலைகளை உருவாக்கியிருந்தனர். இந்நிலத்தில் வாழ்ந்த நிலமக்களை உழவர், உழத்தியர் என்றும், கடையர், கடைச்சியர் என்றும் தலைமக்களை ஊரன், மகிழ்நன் என்றும் அழைத்தனர். இந்நிலத்தின் தொழிலான வேளாண்

உற்பத்தியே மனித சமூகத்தினை மிகச் சிறப்பானதொரு நகர்வுக்கு வழி கோலியது. உற்பத்திப் பொருட்கள் பெருகப் பெருக பண்டமாற்று தொடங்கி ஏற்றுமதி, இறக்குமதியென சமூக பொருளியல் உற்பத்தியில் தன்னிறைவு பெற்ற பகுதியாக மருதநிலம் இருந்துள்ளது.

நெய்தல்

நெய்தல் நிலம் கடலும் கடலைச் சார்ந்த பகுதியாகும். இந்நிலப்பகுதியில் வாழ்ந்த மக்கள் இயற்கையின் கொடையான கடலில் மீன் பிடித்து வாழ்வை நகர்த்தி பண்டமாற்றுக்கு வழிவகுத்தப் போக்கைக் காணமுடிகின்றது. இந்நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் பரதவர், பரத்தியர் என்றும் நுழையர், துழைச்சியர் என்றும் அழைத்தனர். தலைமக்களாக சேர்ப்பன், புலம்பன் என்றும் அழைத்தனர். மீன் பிடித்தல், உப்பு விளைவித்தல் ஆகியவை முதன்மைத் தொழில்களாக இருந்துள்ளன. உப்பு விளைவித்து, அதனை பலதரப்பட்ட மக்கள் இருக்கும் இடத்திற்குக் கொண்டு சென்று விற்பனையை மிகுதிப்படுத்தியும், முத்துக்குளித்தல் மூலம் வாணிபப் பெருக்கத்தை உயர்த்தியதும், வாணிபத் தளம் அமைத்து பொருளியல் வளர்ச்சிக் கண்டதும் இந்நிலப் பகுதியே ஆகும்.

நானிலச் சூழலும் மாறுபட்ட சூழலாக நிலவியுள்ளதை அறியமுடிகிறது. மனித வாழ்க்கை நில அடிப்படையில் அமைந்து அ.து நாளடைவில் மனித குலத்தில் பொதுமைப் போக்கோடு பல்வேறு மாறுபாடுகளை சந்தித்து இருக்கிறது.

“சங்க காலம் நிலவுடைமையாக மாறிய கால கட்டம் என்பதால் பழஞ் சமுதாய எச்சமாக இனக்குழு சமுதாய வாழ்வு முறைகளும் நிலவியுள்ளன. இவ்வாறு இனக்குழு சமுதாயம் நிலவுடைமைச் சமுதாயமாக வளர்ந்து வரும் நிலையில் நானிலத் தலைமைகளிலும் வேறுபாடுகள் இருந்துள்ளன. முல்லை நிலப்பகுதிகளைச் கிழார் மன்னரும் (புறம்.288-335) குறிஞ்சி நிலப் பகுதிகளைக் குறுநில மன்னரும், மருதநிலப் பகுதிகளை மும்முடி மன்னர்களும் (புறம்.336-355) ஆண்டுள்ளனர். நெய்தல் நிலப் பகுதிகளிலும், மருத நிலப் பகுதிகளிலும் தம் செல்வாக்கை நிலைநாட்டிப் பின்னர் வேந்தர் உயருகின்றனர்”¹¹ என்பார் பெ.மாதையன். எனவே நில அடிப்படையில் வேளிர், சிற்றரசர் தொடங்கி பின்னர் மன்னர்,

வேந்தர் என்ற நிலையை அடைந்ததை சங்க இலக்கியப் பணுவல்கள் உணர்த்துகின்றன என்பதை தமிழியில் ஆய்வாளர்கள் உறுதி செய்துள்ளனர்.

வளம்

பழம்தமிழகம் வளமாக இருந்ததனை சங்கப்பாடல்கள் பல உணர்த்துகின்றன. இதனை,

“காடுகொன்று நாடாக்கிக்

குளந்தொட்டு வளம் பெருக்கிப்

பிறங்குநிலை மாடத் துறந்தை போக்கிக்

கோயிலொடு குடிநீர்இ”

பட்டின.283-286

என்ற பாடல்கள் காட்டை அழித்து விட்டு நாடுகளை உருவாக்கிய முறையை உணர்த்துகின்றது. மேலும், பழந்தமிழர் நிலத்தை பண்படுத்தி சமூகத்தை வளப்படுத்தினர்.

குடிகள் நிலைபெறுவதற்கு அடிப்படையாக அமைவது நீர்வளமே ஆகும். நீர் வளத்தின் மூலம் விவசாய உற்பத்தியை உருவாக்கி நாட்டை வளமான தேசமாக மாற்றினர். அடிப்படையில் காட்டை அழித்து கழனியாக்கி, சீர்திருத்தி தம் நிலப்பகுதியை மிகச்சிறந்த வளப்பகுதியாக மாற்றியுள்ளனர் என்பதை மன்னர் தலைத்தே மலர்தலை உலகு என்ற கொள்கையோடும்,

“நெல்லும் உயிர் அன்றேனா நீரும் உயிர் அன்றே

மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்”

புறநா.186:1-2

என்ற சிந்தனைக் கொண்டோராக விளங்கி, மன்னர்களின் ஆணைக்கு ஏற்ப மக்கள் நிலத்தைப் பண்படுத்தி வேளாண்மையை செய்து நாட்டை வளப்படுத்தினர்.

இயற்கை அமைப்புடன் கொண்ட பழந்தமிழகச் சூழலில் அகம், புறமென இருவேறு தளத்தில் புலவர்கள் பாடல்களை இயற்றி உள்ளனர். அகத்திணைகளை முதல், கரு, உரிப் பொருளென மூவகையாக பகுத்து அகத்தின் கருத்தைப் பதிவு செய்யும் போது முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலை – என்னும் ஐவகை நிலத்தின் கருப்பொருட்களாக, உணவு, மா, மரம், பறவைகள், விலங்குகள், தொழில், தெய்வமென பல்வேறு கருப்பொருட்களையும், புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் - என்ற ஐவகையான உரிப் பொருட்களையும் தொல்காப்பியம் சுட்டிய விதியின்படி, சங்க இலக்கியப் புலவர்கள் பாடல்களை இயற்றியுள்ளனர்.

இயற்கை மற்றும் சமூகச் சூழலை நன்காராய்ந்து வாழ்ந்த மக்கள், நிலத்தின் தன்மைக்கேற்ப வழிபாட்டு முறைகளை அமைத்திருந்தனர். “அரசமைப்புத் தோன்றிவிட்ட முல்லை, மருதம், நெய்தல், நிலப்பகுதிகளில் பூவும் புகையும் இட்டு வழிபடும் மென்முறை வழிபாடு பெருகி நின்றது. நெல்லும் நீரும் தூவி வீடுகளில் வழிபடும் தனிவழி பாட்டுமுறையும் இங்குக் காணப்பட்டது”¹² என்பார் ஆ.இராமகிருட்டிணன். எனவே பண்டைய காலத்தில் நில அடிப்படையிலான வாழ்வும், அரசுக் கட்டமைப்புக்கு ஏற்ப அமைந்திருந்துள்ளது.

அகப்புற வாழ்வியல்

மனித வாழ்க்கை முறையினை அகவாழ்வு, புற வாழ்வு என தனித்தனியே பகுத்துணர்ந்த வழி பண்டைய கால மக்கள் வாழ்ந்து இருந்து உள்ளனர். தொல்காப்பியர் அகப்பாடல்கள் அமைக்கும் முறையினை

“மக்கள் நுதலிய அகன் ஐந்திணையும்

சுட்டி ஒருவர்ப் பெயர் கொளப் பெறாஅர்”¹³

தொல்.பொருள்.நா.57

என்ற இலக்கணத்தை வகுத்துள்ளார். தனி நபரைச் சுட்டிக் கூறினால் அது புறப்பாட்டு என்றும், எந்த ஒரு தனி நபரையும் சுட்டிக் கூறாமை அகப்பாட்டு எனவும் பகுத்து பாடல்கள் இயற்றப்பட்ட போக்கினை பழந்தமிழ் இலக்கியங்களின் வழி அறியமுடிகின்றது.

பழங்காலத்தில் காதல், திருமண வாழ்வு அதனை சார்ந்த கருத்துக்களை அகக் கருத்தியல் எனவும், போர், கொடைத்திறன், மன்னரின் சிறப்பு, வணிகம், கல்விநிலை, சமய வாழ்வு, திருவிழாக்கள், பழக்கவழக்கங்கள் போன்ற செயல்பாடுகளைப் புறம் எனவும் பகுத்து மக்கள் வாழ்ந்து வந்துள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

பழந்தமிழரின் அகவாழ்க்கை

பண்டைய காலத்தில் தலைமக்கள் காதல் கொண்ட சூழலையும், காதலின் சூழலையும் பல புலவர்கள் பாடியதை அறியமுடிகின்றது. சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் அகப் பாடல்கள் மிகுதியாகக் காணப்படுகிறது என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

தொல்காப்பியர் காதல் முறையை அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல் ஆகிய இயல்களில் காதல் வாழ்க்கைத் தொடங்கி இல்லற வாழ்வின் பயன் வரை நன்கு எடுத்துரைத்துள்ளார். மேலும், தலைமக்கள் காதல் கொள்வதை பழந்தமிழகம் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளது. காதல் செய்து திருமணம் செய்யும் முறையை மணம் என்று சுட்டிச் செல்கிறது. இதனை,

“இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு

காமக் கூட்டம் காணுங் காலை

மறையோர் தேஎத்து மன்றல் எட்டனுள்

துறையமை நல்யாழ்த் துணைமையோர் இயல்பே”¹⁴

தொல்.பொருள்.1038

என்னும் நூற்பா உணர்த்துகின்றது. அறம், பொருள், இன்பம் ஆகிய உறுதிப் பொருட்களோடு வாழும் மக்கட் கூட்டத்தின் செயலாக, மன்றல் (திருமணம்) எண்வகை திருமணம் நிகழ்ந்ததாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

பழந்தமிழர்களின் திருமண முறை இரண்டு வகையில் நிகழ்ந்திருப்பதாக தமிழ் ஆய்வாளர்கள் சுட்டுவர். அவை, 1.கற்பு மணம் 2.உடன்போக்கு. இத்தகைய இருவகை மணத்துள் ‘கற்பு மணம்’ என்பதை,

“கற்பெனப் படுவது கரணமொடு புணரக்

கொளற்குரி மரபிற் கிழத்தியைக்

கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக் கொள்வதுவே”¹⁵

தொல்.பொருள்.1088

என்று பெண்ணை பெற்றுக் கொள்வதற்குரிய குலத்தைச் சார்ந்தவர்கள் பெண் கேட்க, கொடுப்பதற்குரிய குலத்தைச் சார்ந்தவர்கள் பெண்ணைக் கொடுக்க திருமணம் நிகழும் மணமுறையே ‘கற்பு மணம்’ என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளது.

மேலும்,

“கொடுப்போர் இன்றியும் கரணம் உண்டே

புணர்ந்துடன் போகிய காலை யான”¹⁶

தொல்.பொருள்.1089

என்ற நூற்பா முன்னர் கூறப்பட்ட மணம் இல்லாது உடன்போக்கு மணமான மறைந்து ஒழுகும் காதல் திருமணமும் நிகழ்ந்துள்ளதை தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது. இதன்மூலம் தலைமக்கள் காதல் கொள்வதை பழந்தமிழர்கள் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

பழங்காலத்தில், 1.பிரமம், 2.பிரசாபத்தியம், 3.ஆரிடம், 4.காந்தர்வம், 5.அசுரம், 6.இராக்கதம், 7.பைசாசம், 8.தெய்வம் ஆகிய எண்வகைத் திருமண முறைகளை இளம்பூரணர் விளக்குகியுள்ளார்.

சங்ககாலத் தமிழர்கள் களவு – வாழ்க்கைக்கு மிகுந்த முக்கியத்துவம் அளித்ததை சங்க இலக்கிய பாடல்களின் வழியே அறிய முடிகின்றது. சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ள 2381 பாடல்களில் 1862 பாடல்கள் களவு, கற்பு வாழ்வியல் சார்ந்தப் அகப்பாடல்களாகும். இதுவே பழந்தமிழரின் அக வாழ்வு சிறப்பாக அமைந்துள்ளமைக்குக் குறிப்பாக ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற வாழ்வோடு, உயிர்களுக்கெல்லாம் இன்பம் பொதுவானது என ஒருங்கே நோக்கிய பெருமை பழந்தமிழருக்கே உரிய சிறப்பாகும்.

பழந்தமிழரின் புற வாழ்க்கை

அகம், புறம் என இரு வகைத் தளத்தில் வாழ்ந்த தமிழர்களின் வாழ்க்கையில், உணர்வு வயப்பட்டு நிலையைத் தாண்டி, புறச் சூழலில் நிகழும் நிகழ்வை ‘புறம்’ என வரையறுத்துள்ளனர். மன்னரின் கொடைத்திறன், போர், புகழ் போன்றன புற வாழ்வாக அமைந்துள்ளன.

தொல்காப்பியம் புறத்திணையியலில் புறத்திணை ஏழு என பகுத்து பண்டையோர் ஆராய்ந்திருந்ததை அறிய முடிகின்றது. புறத்திணைகளாவன, வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, பாடாண், காஞ்சி என்று எழுவகையென பகுத்துரைப்பர். பிற்காலத்தில் இதனையே பன்னிரெண்டாக புறப்பொருள் வெண்பா மாலை உணர்த்துகின்றது.

1. வெட்சி – ஆநிரை கவர்தல்.
2. கரந்தை – ஆநிரை மீட்டல்.
3. வஞ்சி – மண்ணாசை வேட்கைக்கானப் போர்
4. உழிஞை – எயிலை முற்றுகையிடுதல்
5. நொச்சி – எயிலைப் பாதுகாத்தல்
6. தும்பை – வலிமை குறித்தப்போர்
7. வாகை – மன்னரின் வெற்றிக் குறித்துப் பேசுவது
8. காஞ்சி – நிலையாமைக் கருத்தினை எடுத்துரைப்பது
9. பாடாண் – மன்னரின் புகழை எடுத்துரைப்பது
10. கைக்கிளை – நிலையாமை

11. பெருந்திணை – நிலையாமை

காஞ்சி, பாடாண் ஆகியவற்றினை புறத்திணையாகக் கொள்வார் ஐயனாரிதனார். அடிப்படையில் பழந்தமிழர் பண்டைய காலப் போர், வெற்றி, மன்னனின் புகழ் போன்றவற்றை ‘புறத்திணை’ என வகுத்து இலக்கியங்களைப் படைத்ததோடு அவற்றிற்கேற்ப இலக்கியங்களைப் படைக்க வேண்டும் என்றும் வலியுறுத்தினர். இதன் மூலம் பழந்தமிழகச் சூழல் அமைக்கப்பட்டிருந்ததை அறிய முடிகின்றது.

“சங்ககால வாழ்க்கைமுறை இயற்கையமைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டது. மக்களின் உணவு, தொழில், பழக்க வழக்கங்கள், பொழுது போக்குகள், மனப்பாங்கு, சமய நம்பிக்கை ஆகிய அனைத்தும் அவர்கள் வாழும் சூழ்நிலைக்கேற்ப அமைந்து விளங்கியமை காண்கிறோம். அங்கு பிறப்பால் இனப்பாகுபாடும் தொழிலும் பகுக்கப்படவில்லை . இயற்கை அமைப்பு வாழ்க்கை நெறியுடன் கொண்ட தொடர்பு இருந்தது. சங்க காலச் சமுதாய வாழ்வு அகம், புறம் என இரண்டாகப் பகுக்கப்பட்டிருந்தது. இல்வாழ்க்கை நெறி அகம் எனப்பட்டது. அகத்திற்குப் புறத்தே நடைபெறும் புறவாழ்க்கை நெறி புறம் எனப்பட்டது. அகவாழ்க்கை அக்காலச் சமுதாயத்தின் மன ஓட்டங்களையும், பழக்க வழக்கங்களையும், சமுதாயக் கட்டமைப்பையும் விளக்கி நிற்கிறது. புறவாழ்க்கை அரசியல் நடவடிக்கைகளையும், பொருளாதார நிலைகளையும் விளக்கி நிற்கிறது. அகவாழ்வை விளக்கும் இலக்கியங்கள் ஆடவர் பெண்டிரின் மன உணர்வுகளை மையமாகக் கொண்டு எழுந்தன, புற வாழ்வை விளக்கும் இலக்கியங்கள் அரசரின் செயல்களை மையமாகக் கொண்டு எழுந்தன”¹⁷ என்பார் ஆ.இராமகிருட்டிணன். அவ்வகையில் பழந்தமிழர் தம் வாழ்வியலை அகம், புறம் எனப் பகுத்து வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

வழிபாடு-தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

மனித மனம் ஒரு பலமற்ற கொடியைப் போன்றது. அதனால் தனித்து நிற்கவோ, தன்னியலாகச் செயல்படவோ இயலாது. மானசீகமான ஏதாவது ஒன்றைப் பற்றிக் கொண்டு படர்ந்து எழுவதே அதன் இயல்பாகும். இத்தகைய மனித மன நிலையின் விளைவுகளே மந்திரம், சடங்கு, நம்பிக்கை, வழிபாடு போன்ற புனைவாக்கங்கள் எனலாம். இவை தம்முள்

ஒன்றிணைந்து உருப்பெற்று வழிபாட்டு மரபாக நாட்டுப்புறச் சமயமாக தோற்றம் பெற்று வளர்ந்துள்ளன.

கடல் தெய்வ வழிபாடு

வருணனையே கடல் தெய்வமென பொதுவாகக் கூறினாலும், பிற வழிபாடுகளும் உண்டு. கடற்கரையில் வாழும் பரதவர் முழுநிலா நாளிலே மீன் பிடிக்கச் செல்லார். மீனும், இறைச்சியும் படைத்துக் கடல் தெய்வத்தை வணங்குவார்கள். சுறாமீனின் கொம்பினை மணலில் நட்டு அதனிடத்தே வலிய தெய்வம் ஏறியதாக நம்பி மாலைகளைச் சூட்டிப் பனங்களளையும் நெற்சோற்றினையும் உண்டு விழா எடுத்துள்ளனர். உலா நாளில் இவ்விழா நடைபெறும் என்பதை,

“சினைச்சுறவின் கோடுநட்டு

மனைச்சேர்த்திய வல்லணங்கினால்

மடற்றாழை மலர்மலைந்தும்

பிணர்ப்பெண்ணைப் பிழிமாந்தியும்

புன்றலை இரும்பர தவர்

பைந்தழைமா மகளிரொடு

பாயிரும் பனிக்கடல் வேட்டஞ் செல்லாது

உவவுமடிந் துண்டாடியும்”

பட்டின. 86-93

என்ற பாடல் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

நடுகல் வழிபாடு

நடுகல் வழிபாட்டு முறை பழந்தமிழரின் தனித்தச் சிறப்பை உணர்த்தும். இப்பண்பாடு உலகளாவிய வழிபாட்டு முறையில் முதன்மையிடம் பெற்றுத் திகழ்கிறது. பண்டைத் தமிழ் மக்களிடம் வேருன்றியிருந்த வழிபாடுகளில் நடுகல் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இது இறந்தவர்களை எண்ணி நினைத்து கல்லூன்றி வணங்கும் நெறியாகும்.

போரில் இறந்துபட்ட வீரர்களின் நினைவினைப் போற்றும் வண்ணம் அவர்களின் பெயரையும், பெற்ற வெற்றியையும் அவர்களின் பெருமைகளையும் கல்லில் பொறித்துக் கல்நட்டு வணங்கும் மரபு தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பிலிருந்து கி.பி.11-ஆம் நூற்றாண்டு வரை இருந்துள்ளது என தமிழ் அறிஞர்கள் கண்டுள்ளனர்.

சங்கச் செய்யுட்களில் காணப்படும் நடுகல் பற்றிய வழிபாடுகளில் பல வெட்சித்திணையின் தொடர்புடையனவாகவே உள்ளன. ஆநிரையை மீட்டு அம்முயற்சியில் உயிர்துறந்த வீரர்களே பாராட்டப்பட்டுள்ளனர். நடுகற்கள் ஊருக்குப் புறத்தே தொலைவில் இருந்த திடல்களில் நடப்பட்டன. ஒங்கி வளர்ந்த வேங்கையின் மலர்களை வெள்ளிய பனந்தோட்டோடு விரவித் தொடுத்து மாலையாகச் சூட்டிக் கோவலர் ஒரு வீரனுக்குக் கல் நட்பதனை,

“ஊர்நனி யிறந்த பார்முதிர் பறந்தலை

ஒங்குநிலை வேங்கை யொள்ளிணர் நறுவீப்

போந்தையந் தோட்டிற் புனைந்தனர் தொடுத்துப்

பல்லான் கோவலர் படலை சூட்டக்

கல்லா யினையே கடுமான் றோன்றல்”

புறநா.265:1-5

என்று புறநானூற்றுப் பாடல் உணர்த்துகின்றது. நடுகற்களில் வீரனுடைய பெயரும் பீடும் எழுதப்பட்டன. நடுகற்கள் அமைந்த இடத்தைச் சுற்றி வேல் நட்பும் கேடயங்களையும் நிறுத்தி வைத்துள்ளனர் என்பதனை,

“கிடுகுநிரைத் தெ.ஃகூன்றி

நடுகல்லின் அரண்போல”

பட்டின.78-79

என்று பட்டினப்பாலை உணர்த்துகின்றது. கற்கள் வரிசை வரிசையாக கற்களைக் கொண்டு அமைத்து அதன்மேல் துணியினால் பந்தலிடுவது வழக்கமாக இருந்துள்ளது. காவல் தெய்வங்களான இருளன், சன்னாட்சி,

மதுரை வீரன் போன்ற காவல் தெய்வங்கள் அவ்வகையின என்பதில் ஐயமில்லை. அடிப்படையாக நடுகல் வழிபாட்டு முறை பற்றி தொல்காப்பியம் வெட்சித்திணையில் ஆநிரை கவர்தல், ஆநிரை மீட்டல், போர்த்தொழிலில் இறந்தவரை எண்ணி நடுகல் நட்டு வழிபட்டதைக் குறிப்பிடுகின்றது.

மேலும், “நிறை கவரும் போதோ மீட்கும் போதோ இறந்து பட்டவர்க்கு எடுப்பவை போர்களத்தில் போர் செய்வது மடிந்த மன்னவர்க்கோ இளவரசர்க்கோ தளபதிக்கோ ஏனைய அரசியல் அதிகாரிகளுக்கோ எடுப்பவை மானத்தின் காரணமாக வடக்கிருந்து உயிர் நீத்த மன்னவர்க்கு எடுப்பவை சண்டையிட்டு மடிந்த எவருக்கும் எடுப்பவை உண்ணா நோன்பு இருந்து உயிர்நீத்த சமணமுனிவர்க்கு எடுப்பவை மறப்பணி அல்லது மதிக்கும் பணி ஆற்றிய மகளிருக்கு எடுப்பவை மதிக்கும் பணி ஆற்றிய எவருக்கும் எடுப்பவை மறநூல் இறந்தவர் அனைவருக்கும் எடுப்பவை”¹⁸ என்று க.ப. அறவாணன் நடுகல் பற்றி குறிப்பிடுகிறார். அவ்வகையில் நடுகல் வழிபாட்டு முறை பழந்தமிழகத்தில் நிலவி இருந்ததனை அறியமுடிகின்றது.

மழைச்சடங்கு

மாமழை போற்றுதும் மாமழை போற்றுதும் என்றும், நீரின்றியமையாது உலகு என்றும், வானோக்கி வாழும் குடி என்றும், மழையென்னும் நீராகிய இயற்கையின் வரம்தான் உழவு தொழிலின் உயிர்நாடி என்பதை பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. இத்தகைய சிறப்பு மிக்க மழைக்காலம் தப்பாது பெய்யவும், அதுவும் அழிவு செய்யாத நல்ல மழையாகப் பொழியவும் இயற்கையை மகிழ்ச்சி செய்கின்ற வகையில் தமிழகத்து உழவோர் மழைச் சடங்கினை மேற்கொண்டிருந்தனர். குறிஞ்சி நிலப் பகுதியில் உழுது பயிரிடும் தொழிலைச் செய்யும் குறவர்கள் ஆரவார ஒலி எழுப்பினால் வான்மழை பொழியும் என்ற நம்பிக்கை உடையவராய் இருந்தனர் என்பதை,

“குன்றக் குறவன் ஆர்ப்பின் எழிலி

நுண்பல் அழிதுளி பொழியும்”

ஐங்.251:1-2

என்ற பாடல் வழி அறியமுடிகின்றது. அதாவது இடி முழக்கத்தை ஒத்த ஆரவாரத்தைக் குறவர் எழுப்பினால், மழை பெய்யும் என்ற நம்பிக்கை இலக்கியங்களின் வழி பெறப்படும் தகவலாகும்.

மலைநாட்டுக் குறவர்கள் மழைச்சடங்கு செய்யும்போது, வளமான நல்மழை பெய்ய, மிகுதியான பலியைத் தூவினர் என்றும், மலையில் மழைபெய்க என்று கட்டளையிட்டு மழைபெய்யச் செய்தனர் என்றும், மிகுதியாக மழை பெய்யுமானால் ‘மேகம் மேலே செல்க’ என்று கட்டளையிட்டு மழையை நிற்கச் செய்தலாகிய மந்திரச் சடங்குகளை அறிந்திருந்தனர் என்பதனை,

“மலைவான் கொள்கென வுயிர்பலி தூஉய்

மாரி யான்று மழைமேக் குயர்கெனக்

கடவுட் பேணிய குறவர் மாக்கள்

பெயல்கண் மாறிய வுவுகையர்”

புறநா.143:1-4

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது. இவ்வாறு மருத நிலத்தில் வேளாண்மை செய்யும் மக்கள் மழைக் காலத்தில் உழுது பயிரிட்டு உணவைப் பெருக்கும் நுட்பங்களைத் தெரிந்து செயல்பட்டதோடு, இயற்கையை ஏவியும் இயற்கையை மகிழ்வித்தும் மழைச் சடங்கு செய்ததைப் பற்றி சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

வெறியாட்டு விழா

தமிழரின் வழிபாட்டு முறையில் மிகவும் பழமையானது வெறியாட்டு என்பதாகும். மனிதர் மேல் தெய்வம் ஏறி வருவதுண்டு என்ற நம்பிக்கையில் இருந்து உருவானதே வெறியாட்டாகும். இதனை ஆவேசம் என்றும் கூறுவர். இன்றும் கோயிற் பூசாரிகள் சாமியாடி வருவதைக் காணமுடிகின்றது. சங்ககாலத்தில் முருகனோடு தொடர்புடையதாக இவ்வெறியாடல் திகழ்ந்தது.

தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பே வெறியாட்டுப்
பெருவழக்காயிருந்ததனை,

“வெறியறி சிறப்பின் வெல்வாய் வேலன்

வெறியாட் டயர்ந்த காந்தளும்”¹⁹

தொல்.பொருள்.புறத்.1006

என்ற நூற்பா வழி அறியமுடிகின்றது.

இடுக்கண் யாவற்றிற்கும் முருகனே காரணம் என்று கூறுவது தமிழர்களின் இயல்பு. வெறியாடும் பொழுது ஆட்டுக்குட்டியைப் பலியிடுதல் மரபாகும். ஆட்டுக்கழுத்தை அறுப்பதோடு, தினைப்பரப்பை வைத்து வழிபட்ட மரபை குலதெய்வ வழிபாட்டில் கொண்டமையை அறிய முடிகின்றது. இன்றளவும் இவ்வழக்கம் மக்களிடம் காணப்படுகிறது. முருகனுக்காக எடுக்கப்பட்ட இவ்விழாவில் வேலன் கையில் வேலேந்தி ஆடுவான், இன்னிசைக் கருவிகள் முழங்கப்படும், தினையரிசியையும் மலர்களையும் தூவுவர். இதனை,

“சிறுதினை மலரொடு விரைஇ மறியறுத்து

வாரணக் கொடியொடு வயிற்றிட நிநீஇ

ஊரூர் கொண்ட சீர்கெழு விழவினும்”

திருமு.218-220

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது. வெறியாட்டு விழா நடத்தும்போது அதற்கெனக் கொடிகள் பல ஏற்றப்பட்டதனை,

“சாறயர்ந் தெடுத்த உருவப் பல்கொடி”

மது.-366

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது. வெறியாட்டு மற்றும் பிற விழாக்களின் போதும், இன்னிசைக் கருவிகள் முழங்க, ஆடலும் பாடலும் பாடி மகிழ்ந்து இருந்துள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

தெய்வங்கள் : சிவன்

சிவனின் தோற்றம், செயல்முறை, கதைகள் கொண்ட பெயர்களையும் சங்க நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. தொல்காப்பியம் சிவனைப் பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை என்றாலும் ‘சேயோன்’ என்பதை முருகன் என்பர். சிலர் சிவன் எனக் கூறுவதுமுண்டு. இன்று சிலர் தொகைநூல்கள் சிவன் என்ற பெயரைக் குறிப்பிடுவதோடு, சிவனின் சிறப்புப் பெயர்களான. நீலமிடற்று அண்ணல், முக்கட் செல்வன், முழு முதல்வன், பாகத்து ஒருவன், முக்கணான், ஆலமர் செல்வன், சலதாரி போன்ற பெயர்களைச் சுட்டுகின்றன. மேலும், சிவனைப்பற்றிக் குறிப்பிடும்பொழுது கொன்றைமாலை அணிந்தவன், முடிமேல் பிறைச் சந்திரன் சூட்டப்பெற்றவன், கங்கையைத் தாங்கியவன், மூன்று கண்களைப் பெற்றவன், கழுத்தில் விசக்குறை அடைந்தவன், கையில் கபாலம் ஏந்தியவன், புலித்தோல் ஆடை அணிந்தவன், முப்புரங்களை எரித்தவன், எரித்த அச்சாம்பலைப் பூசியவன் என்று கூறுகின்றன.

மதுரைக்காஞ்சி தெய்வங்கள் வரிசையில் சிவபெருமானை முதன்மையாகக் கூறுகின்றது. ஆக பழந்தமிழரின் கடவுளாக சிவன் இருந்ததை இலக்கியங்கள் வழியும் இலிங்க வழிபாட்டு முறையின் அடிப்படையிலும் இதனை உறுதி செய்ய முடிகின்றது. சேரன் செங்குட்டுவன் சிவன் அருளால் பிறந்தான் என்றும், அவன் சிவபூஜை செய்தான் என்றும், அவன் அவையில் சாக்கையன் என்பான் ‘கொடு கொட்டிக் கூத்து’ ஆடினான் என்றும் சிலப்பதிகாரம் தெரிவிக்கின்றது.

முருகன்

தமிழர்கள் வணங்கிய தெய்வங்களில் மிகவும் பழமையான தெய்வம் முருகன் ஆவார். சேயோன் என்னும் முருகன் குறிஞ்சிக் கடவுளாவான். முருகன் வீரமிக்க போர்க் கடவுளாகச் சங்க நூல்களில் புகழப்படுகிறது.

முருகன் கோயில் அணங்குடை முருகன் கோட்டம் எனப்பட்டது. திருச்சீரலைவாயில் என்னும் திருந்செந்தூரில் முருகன் கோயில் அமைந்திருந்ததை.

“வெண்டலைப் புணரி அலைக்கும் செந்தில்

நெடுவேள்”

புறநா.55:18-19

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது. முருகன் ஆரியக் கடவுளான கார்த்திகேயனுடன் இணைந்தான் என்று கூறுவது தமிழரின் கடவுளை கந்தனாக ஆரியகுலத்தோர் மாற்றினர் என்பதை அறியமுடிகின்றது. திருப்பரங்குன்றம், திருச்சீரலைவாய், திருவாவினன்குடி, திருவேரகம், குன்றுதோறாடல், பழமுதிர்சோலை போன்றவை முருகனின் இருப்பிடங்களாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

சிவன் பல பெயர்களில் அழைக்கப்பட்டது போலக் கொற்றவைச் சிறுவன், குறிஞ்சிக்கிழவன், அறுவர் பாய்ந்த ஆறமர் செல்வன், ஆலமர்ந்த கடவுளின் மகன், அந்தணர் வெறுக்கை, மங்கையர் கணவன், வானோர் தானைத் தலைவன் என்றும் முருகன் சிறப்பிக்கப்படுகின்றான். பழங்கால முதல் இன்று வரையும் தமிழரின் கடவுளாக முருகப் பெருமான் இருப்பதை வரலாறு தொடங்கி இன்றைய வாழ்வியல் வரையும் உணர முடிகின்றது.

திருமால்

காடும் காட்டைச் சார்ந்த பகுதி முல்லை நிலமாகும். அந்நிலத் தெய்வமாகிய மாயோனை திருமால் என்பர். மாயோன் எனப்படும் திருமால் முல்லை நிலத்து மக்களால் வணங்கப்பட்ட தெய்வமாகும். மாயக் கிருட்டிணனுக்கும் மாயோனுக்கும் தொடர்பில்லை என்பர். திருமாலுக்குரிய பெயர் ‘விஷ்ணு’ என்பது சங்க நூல்களில் இடம் பெற்றிலது. மால், மாயோன் என்ற பெயர்கள் தொல்காப்பியத்திலும், சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ளன

தொல்காப்பியம்,

“மாயோன் மேய மன்பெருஞ் சிறப்பிற் “²⁰

தொல்.பொருள்.புறத்.63

என்ற நூற்பா வழிச் சுட்டுகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில்,

“மாயோனன்ன வுரை சால் சிறப்பிற் புகழ்”

புறநா.57

“நனந்தலை உலகம் வளைஇ நேமியொடு

வலம்புரி பொறித்த மாதாங்கு தடக்கை

நீர்செல நிமிர்த்த மாஅல் போல”

முல்லை.பா.1-3

என்னும் பாடல் அடிகள் திருமால் பற்றிக் கூறுகின்றது. உயர்ந்த மலைச்சாரலுக்கு திருமாலை உவமையாக்கும் நிலையை நற்றிணையில் காணமுடிகின்றது. இதனை,

“மாயோ னன்ன மால்வரைக் காவாஅன”

நற்.பா.1

மால் (திருமால்) மாயோன் (கரியவன்) எனப் பொருள் கூறப்படும். திருமால் அல்லது விஷ்ணு முல்லை நில மக்களான இடையர்களின் தெய்வமாகவே கருதப்பட்ட இதனை,

“மண்ணுறு திருமணி பரையு மேனி

விண்ணுயிர் புட்கொடி விறல் வெய்யோன்”

புறநா.பா.59:5-6

என்ற நீலமணி மேனியை உடைய விஷ்ணு கருடக்கொடியை உடையவன் எனப் புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றது.

ஞாயிற்றைக் கொண்டுவந்து ஞாலத்தின் இருள் நீங்க ஆனந்த சயனம் செய்த செயலை பெரும்பாணாற்றுப்படை

“.....களிறுபடிந் தாங்குப்

பாம்பணைப் பள்ளி யமர்ந்தேன்”

பெரும்:373-374

என்று கூறுகின்றது. சிலப்பதிகாரத்தில் மாயோனைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது அவனது இராமாவதாரம், கிருஷ்ணவதாரம், திருவிக்கிரம அவதாரம் முதலியன பற்றியும் குறிப்பிடுவது அக்கால மக்களின் வைணவ நெறிமுறைகளை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. குறிப்பாக தமிழர் கடவுளாகவும் வட தேசத்தினர் வணங்கிய கிருஷ்ணக் கடவுள் என இருநிலத்திலும் குறிப்பிடுவதை அறிய முடிகின்றது.

வருணன்

வருணன், நெய்தல் நிலத் தெய்வமாகும். ஆரியர்களுக்கு வருணன் முன்னர் மழைத் தெய்வமே. ஆரியரும், திராவிடரும் கலந்த பின்னரே அவன் கடல் தெய்வமானான் என்று கூறுவதுமுண்டு. நெய்தல் நில மக்கள் சுறாவின் கோட்டினை நட்டு வருணனை வழிபட்டனர்.

திருமகள்

செல்வத்தின் தலைவி திருமகள். பழங்காலத்தில் வீட்டுவாயில்களில் திருமகள் உருவம் பொறிக்கப்பட்டு நெடு நிலைகளில் திருமகள் உருவம் இருந்ததை மதுரைக்காஞ்சியின் மூலம் அறிய முடிகின்றது. ‘புல்லேற்ற திருமகளும்’ என்று கம்பராமாயணத்தின் உருக்காட்டுப் படலம் பாடல் 58 குறிப்பிடுகிறது.

ஊழ்வினையின் ஆற்றல்

ஊழ்வினையினை வெல்லமுடியாது என்ற எண்ணம் சங்ககால மக்களிடையே நன்கு வேருன்றியிருந்தது. அது பால், வரை, தெய்வம் எனப்பலவாறு அறியப்பட்டது. ஊழ்வினை காரணமாக காதலர் ஊழின் ஆற்றலால் சந்தித்து உறவு கொள்வார் என்பதை,

“வானம் தண்டுளி தலைஇ யானாது

கல்பொருது இரங்கும் மல்லல் பேர்யாற்று

நீர்வழிப் படுஉ மபுணைபோல் ஆருயிர்

முறையிழிப் படுஉம்”

புறநா.192.7-10

என்னும் பாடல் உணர்த்துகின்றது.

மேலும், மலையில் பெய்த நீர் வெள்ளமாக ஓடும்போது அதில் அகப்பட்ட மரத்தெப்பம் போலவே ஆருயிர்கள் விதியின் வழியே செல்லும் என்றும், பெரியோரை வியத்தலும் சிறியோரை இகழ்தலும் தமக்கு இயல்பில்லை என்றும் உணர்த்துகின்றது.

சங்ககாலத் தமிழர்கள் கொண்டாடிய விழாக்கள் பற்றிய குறிப்புகள் சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. அவற்றுள் சில சமயம் தொடர்பானவை. சில சமூகம் தொடர்பானவை. நகரங்கள் சில விழவு மேம்பட்ட பழவீறல் முதலாம் என்று பாராட்டப்பட்டுள்ளன. விழாக்களில் ஆடலும் பாடலும் இடம்பெற்றன. பாணர், கூத்தர் முதலிய கலைஞர்கள் விழாக்களில் ஆடியும் பாடியும் மக்களை மகிழ்வித்தனர்.

திருவோணம்

திருமாலோடு தொடர்புடையது விண்மீன் திருவோணமாகும். இந்நாளில் கொண்டாடிய விழா ஓண விழாவாகும். இதனை,

“கணங்கொள் அவுணர்க் கடந்த பொலந்தார்

மாயோன் மேய ஓண நன்னாட்”

மது.590-591

என மதுரைக்காஞ்சி குறிப்பிடுகின்றது. இந்த நாளில் வீரர்கள் நீலக்கச்சையணிந்து விருந்துண்டு களித்தனர். இவ்விழா ஆவணித் திங்களில் கொண்டாடப்பட்டது. கி.பி. 9-ஆம் நூற்றாண்டில் ஆண்ட தாணூரவியின் கல்வெட்டில் இதுபற்றிய குறிப்புகள் உண்டு. கி.பி.12 ஆம் நூற்றாண்டில் சைவம் புத்துயிர் பெற்றபோது ஆதிரை நாள் சிறப்பிடம் பெற்றுள்ளன.

பொங்கல்

பொங்கல் விழா உழவர் குடிமக்களுக்கான விழாவாகும். இப்பொங்கல் விழா தைத்திங்களில் கொண்டாடப் பெறும் விழாவாகும். முதற்கண் அறுவடை விழாவாகத் தொடங்கிய பின்னர் வளத்தைக் குறித்த விழாவாக இது மாறியது. பொங்கல் விழாவினைப் பற்றிய குறிப்புகள் சங்கஇலக்கியத்தில் இடம் பெறவில்லை. ஆனால் தைத்திங்களில் நோன்பு பற்றி அறிய முடிகின்றது. இதனை,

“தையில் நீராடிய தவந்தலைப் படுவாயோ”

கலித்.59:13

என்றும், மகளிர் கூட்டமாக நீராடுவதனை,

“நறுவீ ஐம்பால் மகளிர் ஆடும்

தைஇத் தண்கயம் போலப்

பலர்படிந் துன்னும் பரந்தை பார்பே”

ஐங்.84:3-5

என்ற பாடலில் அறியமுடிகின்றது. தமக்கு வாய்க்கும் கணவன் நற்பண்புடன் திகழ வேண்டுமென எண்ணிப் பெண்கள் மேற்கொண்ட இந்நோன்பு பிற்காலத்தில் சமயத் தொடர்பு பெற்றதை ஆண்டாள், மாணிக்கவாசகர் பாடல்களால் அறியமுடிகின்றது.

இந்திர விழா

இந்திர விழாவைப் பற்றி சிலப்பதிகாரம் மிகத் தெளிவாக இந்திர விழா எடுத்த காதையில் தெளிவாக குறிப்பிடுகிறது. இந்திரனைப் பற்றிய சில பதிவுகள் சங்கச் செய்யுட்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. வச்சிரத்தடக்கை நெடியோன் கோயிலுள் முரசம் முழங்குதலைப் பற்றி புறநானூறு

குறிப்பிடுகின்றது. திருவள்ளுவர் புலனடக்கம் இன்மையால் வரும் துன்பத்தை வலியுறுத்தும்போது இந்திரனைச் சான்று கூறுகின்றார். ‘இந்திரவிழாவிற் பூவன் அன்ன’ என்று உவமையாகப் பயன்படும் அளவுக்கு இந்திரவிழா சிறப்புற்றிருந்தது. சிலம்பு, மணிமேகலை காலத்தில் இந்திரவிழா அரசு விழாவாகக் கொண்டாடப்பட்டது. தூங்கெயிலெறிந்த தொடித்தோட் செம்பியன் இதனைத் தொடங்கினான் என்று அறிகின்றோம். இவ்விழா புகாரோடு தொடர்புடையதாக இருந்தாலும், மதுரையிலும் கொண்டாடப்பட்டதாகச் சின்னமனூர்ச் செப்பேட்டால் அறியமுடிகின்றது.

நற்பண்பு

பழந்தமிழரிடத்து இருந்த நற்பண்புகளை சங்கப் பாடல்கள் பல எடுத்து உரைக்கின்றது. ‘யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்’ என்று. கணியன்பூங்குன்றனார் சங்ககாலத்து மக்கள் ஒழுக்க நெறியோடு வாழ்வதே கொள்கையெனக் கொண்டனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது. மேலும், சங்கப் புலவர் பெருமக்கள் உயரிய மக்கட் பண்புகள் நிறைந்த ஒழுக்க வாழ்வினராவர், பரந்த மனப்பான்மையினை உடையவர்கள், தன்மானத்தை உயிரென மதித்தவர்கள் ஞா பொறாமையற்ற புனித மரபினர், வறுமையிற் செம்மையைப் போற்றியவர்கள், அஞ்சாமை நிறைந்த அறிஞர்கள், ஆளுவோர்க்கு அறமுரைத்த அமைச்சர் இத்தகைய சிறப்புக்களை புறநானூற்றின் துணை கொண்டு அறிய முடிகிறது.

ஒற்றுமைப் பண்பு

மன்னருக்கும் புலவருக்குமான நட்பு மிகுந்திருந்தது. சிற்றரசர்களுக்கும் பேரரசர்களுக்கும் முரண்பாடு இருந்தாலும் அவர்கள் மக்களை நல்வழிப்படுத்த ஒன்று பட்டிருந்தனர். அரசர்கள் பொது நெறியோடு சமூகத்தை வழிநடத்தியதை அறியமுடிகிறது. அக்காலத்தில் ஒருவர் மற்றவரை மதித்து வாழ்ந்த புலவர்கள் இருந்தனர். கபிலரை அக்காலப் புலவருலகம் பாராட்டியுள்ளது. “நக்கீரர்” கபிலரைப் பற்றி,

“உலகுடன் திரிதரும் பலர்புகழ் நல்லிசை

வாய்மொழிக் கபிலன்”

என்றும்,

... .. வயங்கு செந்நாவின்

... ..

நனவிற்பாடிய நல்லிசைக்

கபிலன்

பதிற்.9:5

என்று பாராட்டியுள்ளார். புலவர்களிடையே மிகச் சிறப்பானதொரு ஒற்றுமைப் பண்பு இருந்ததையும் பழந்தமிழகத்தில் காணமுடிகின்றது.

தன்மான உணர்வு

தமிழர்களுக்குரிய தனித்துவம் தன்மான உணர்வாகும். இப்பண்பு அன்று முதல் இன்றுவரையும் தமிழரிடத்தில் உள்ளது. புலவர்களில் சிலர் பரிசில் வாழ்க்கையை மேற்கொண்டிருந்தனர். பெரும்பாலோர் தமக்கு விருப்பமான தொழில்களைச் செய்து வாழ்வு நடத்தியுள்ளனர். மருத்துவன் தாமோதரனார், பண்டவாணிகன் இளந்தத்தனார், ஓலைக்கடையத்தார், வடமவண்ணக்கனார், கூலவாணிகன் சாத்தனார், பெருந்தச்சனார் எனும் புலவர்களின் பெயர்கள் இதற்கு அரண்செய்யும் பரிசில் வாழ்க்கை முறையினை மேற்கொண்டவர்கள், தகுதிக்குக் குறைவாக நல்கிய போதும், முகம்மாறி அளித்த போதும் அப்பொருளைத் துச்சமென மறுத்ததோடு அத்தகையோர்க்குப் பாடம் கற்பித்து மீண்டனர் என்பதைனை,

பீடின் மன்னர்ப் புகழ்ச்சி வேண்டிச்

செய்யா கூறிக் கிளத்தல்

எய்யா தாகின்றெஞ் சிறுசெந் நாவே

புறநா.148:5-7

எனும் பாடல் அடிகள் மூலம் உணரமுடிகின்றது. மேலும்,

“ஈயென இரத்தல் இழிந்தன்று அதனெதிர்

ஈயென் என்றல் அதனினும் இழிந்தன்று”

புறநா 204

என்ற கொள்கையுடையோராகவும் பழந்தமிழர் திகழ்ந்தனர் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

தொண்டும் கடமையுணர்வும்

எங்கெல்லாம் துன்பமுள்ளதோ அங்கெல்லாம் சான்றோர்கள் தம் கடமையாற்றத் தயங்கமட்டார்கள் புலவர்கட்கு மன்னர்கள் பரிசுகள் அளித்தனர் என்பதற்காக அவர்கள் தவறு செய்தபோது பார்த்துக்கொண்டு வருந்தினர் அல்லர். அருகில் சென்று இடித்துரைத்துத் திருத்தினர். அது ஒரு கடமையேனவே பழந்தமிழகத்தில் இருந்திருக்கின்றது.

சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் வள்ளல் காரியின் குழந்தைகளைப் பகை காரணமாக யானைக் காலிலிட்டுக் கொல்ல சூழ்ந்தபோது கோவுர்கிழார் ஓடோடிச் சென்று அவன் முன்னோர் இயல்பை எடுத்துக்கூறி அத்தீய செயலைத் தடுத்தார். இதனை,

“நீயே, புறவி னல்ல லன்றியும் பிறவும்

இடுக்கண் பலவும் விடுத்தோன் மருகனை

இவரே புலனுமு துண்மார் புன்க ணஞ்சித்

தமதுபகுத் துண்ணுந் தண்ணிமல் வாழ்நர்”

புறநா.46:1-4

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

புலவர்களின் சொற்களைக் கேட்டு மன்னர்கள் வாழ்ந்ததையும், தொண்டும் கடமை உணர்வையும் கொண்ட வாழ்வு வாழ்ந்ததையும் காண முடிகிறது. பழந்தமிழகத்தில் முறையே அந்தணர், அரசர், வணிகர்,

வேளாளர் எனும் படிநிலையே இருந்தமையும் அந்தணர் அறிவுறுத்தலின் படி அரசர் ஆட்சி செய்தமையும் அறிய முடிகின்றது.

இயற்கை நம்பிக்கைகள்

பழங்காலத்தில் எல்லா இனங்களிடத்தும் பல நம்பிக்கைகள் நிலவி இருந்துள்ளன. அவற்றில் பலவும் இன்று வரையில் ஆற்றலோடு வாழ்ந்து வருவது வியப்புக்குரியதாகும். நன்மையின்பால் உள்ள ஆர்வத்தாலும், தீமையின்பால் உள்ள அச்சமும் பெரும்பான்மையான நம்பிக்கைகள் தோன்றின. அவற்றினடிப்படையாகப் பிறந்த பழக்க வழக்கங்கள் சங்க இலக்கியத்தில் விரவிக்கிடக்கின்றன.

நாளும் கோளும்

பண்டைய மனிதன் தான் செய்யும் செயல் வெற்றியோடு முடியவேண்டும் என்பதற்கு அச்செயலை நல்லநாளிலும், நல்லநேரத்திலும் செய்யவேண்டும் என்று எண்ணினர். அக்கால மன்னர்களிடத்தும் இந்நம்பிகையிருந்தது. போர்த் தொடங்குவதற்கு நல்லநாள் பார்த்து அரண்மனையில் இருந்துள்ளனர் என்பதை,

“நாளன்று போகிப் புள்ளிடைத் தட்பப்

பதினன்று புக்குத் திறனன்று மொழியினும்

விறிது பெயர்குவர் அல்லர்”

புறநா 124:1-3

என்ற பாடல் மூலம் அறியமுடிகின்றது. பிற மன்னர்கள் போலல்லாது அதியமான் நெடுமானஞ்சி நாளும் கோளும் கேளாது ஊக்கமொடு போர் மேற்கொண்டதால் உன்ன நிமித்தம் பார்த்து போர் புரிவது சங்ககால மரபாகும். உன்னத்து பகைவனாக அவன் சிறப்புற விளங்கினான் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

கணிவாய்ப் பல்லி

பல்லியின் குரலைச் சகுனமாகக் கொள்வது பண்டைய காலந்தொட்டு இருந்துவரும் மரபு ஆகும். பல்லி உடம்பின் எப்பகுதியில் விழுந்தால் என்ன பலன் உண்டு என இன்றும் கணித்துக் கூறுவோர் உளர். தலைவனைப் பிரிந்து வாடும் தலைவி அவன் வரும் நாளை ஆவலோடு எதிர்பார்த்துள்ளாள். அவள் பல்லியின் குரலைக் கேட்குந்தோறும் ‘நல்ல பலனைக் கூறும்’ எனச்சொல்லி நடுங்கிப் பரவினாளாம். இதனை,

“மையல் கொண்ட மதனழி இருக்கையன்

பகுவாய்ப் பல்லி படுதொறும் பரவி

நல்ல கூறுகென நடுங்கி”

அகநா.289:14-16

என்ற பாடல் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

மேலும், தினையை உண்ண வந்த பன்றியொன்று கூட பல்லியின் குரலை எதிர்பார்த்து நின்றதாகப் புலவர்கள் கற்பித்துப் பாடினர். இதன்மூலம் பழந்தமிழகத்தில் நம்பிக்கை நிலவியிருப்பதை அறிய முடிகின்றது.

சகுனம் பார்க்கும் மரபு

ஒரு செயலின் தொடக்கத்தில் பிறர் சொல்லும் சொற்களைச் சகுனமாகக் கொள்வது உண்டு. இது ‘நற்செயல்’ அல்லது ‘விரிச்சி’ என்று கூறப்படும். பகைவர் நாட்டிற்புகுந்து ஆநிரைகளைக் கவர்வதற்கு வெட்சி மறவர் விரிச்சி கேட்டனர். பெருமுது பெண்டிர் குறிப்பிட்ட நாழில் நெல்லை எடுத்துச் சென்று சுளகில் இட்டு, நீரும் பூவும் சொரிந்து விரிச்சி கேட்பர் என்று முல்லைப் பாட்டு குறிப்பிடுகிறது. இதனை,

“பெரும் பெயல் பொழிந்த சிறுபுன்மாலை

அருங்கடி மூதூர் மருங்கிற் போகி

யாழிசை இனவண் பார்ப்ப நெல்லோடு

நாழி கொண்ட நறுவீ முல்லை

அரும்பவிழ் அலரி தூஉய்க கைதொழுது

பெருமுது பெண்டிர் விரிச்சி நிற்ப”

முல்லை:6-11

என்னும் அடிகளில் விரிச்சி கேட்டுச் சொல்லும் பெருமுது பெண்டிர் சொல் தடுமாறினால் துன்பம் வரும் எனவும் அஞ்சினர்.

உன்னம் என்பது ஒரு வகை மரமாகும். ஓர் உன்ன மரம் தழைத்து தோன்றின் வெற்றியென்றும், வாடித் தோன்றின் தோல்வியென்றும் முடிவு செய்தனர். என்பதை அறிய முடிகின்றது.

வீட்டிலிருந்து புறப்படுதற்கும் வீட்டிற்குத் திரும்பி வருவதற்கும் நல்நிமித்தம் பார்ப்பது பழந்தமிழ் மக்களிடமிருந்த வழக்காகும். மலைபடுகடாமில் புலவனைப் புரவலனிடம் ஆற்றுப்படுத்தும் பாணன் பரிசில் விரும்பியாயின் இன்றே அவனிடம் செல்வாயாக பெரும் பரிசினைப் பெறுவது நோக்கமாயின் இதுவே நல்ல நிமித்தமாகும்.

தாம் பரிசில் பெறக்கருதிச் செல்லப்பட்டோர் பரிசில் ஈயாது விட்டாலும் புலவர் அவரைப் பற்றி பழியார், தாம் புறப்பட்டு வந்த வழியிடத்தே உண்டான புள் நிமித்தத்தையும் நேரத்தையுமே பழிப்பர் எனப் புறநானூறு கூறுகின்றது.

நிமித்தம் என்பது ‘புள்’ எனக் கூறப்படும். முதலில் பறவைகளால் நிமித்தம் பார்க்கும் வழக்கம் இருந்தது. எனவே, பறவையைக் குறிக்கும் புள் என்னும் பெயரால் நிமித்தத்தைக் குறித்தனர். பின் வேறு பலவகை நிமித்தங்களுக்கும் புள் என்னும் பெயரே வழங்காலாயிற்று. அவ்வகையில் நற்செயல் ‘விரிச்சி’ எனப்படும்.

சங்ககால நுண்கலைகள்

ஆயக் கலைகள் 64 என்பர். பல கலைகளைக் கொண்ட தமிழரின் ஆற்றல் உலகெங்கும் இன்றும் சிறப்புப் பெற்று விளங்குகிறது. சங்ககாலத் தமிழர்கள் நுண்கலைகளுக்கு எவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுத்தனர்

என்பதை சங்கஇலக்கியங்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. அக்காலக் கலைகளை கட்டிடக்கலை, நடனக்கலை, நாடகக்கலை, இசைக்கலை, சிற்பக்கலை, ஓவியக்கலை, கூத்துக்கலை, மருத்துவக்கலை என்று பலவாறாகப் பிரித்தனர். மனித வாழ்வின் மிகச் சிறப்பான நுண்கலைகள் பலவற்றைத் தோற்றுவித்து, தமிழர் சிறப்பான வாழ்வை வாழ்ந்ததை அறிய முடிகின்றது.

கட்டிடக்கலை

சிந்து சமவெளி நாகரிகம் தொட்டு இன்றைய கீழடிவரையும் தமிழரின் கட்டிடக்கலை தனிச்சான்றுகளைக் கூறமுடியும். முக்கண் முதல்வோன், முருகன், திருமால், கொற்றவை ஆகிய கடவுள்களுக்கும் மற்றும் சிலசிறு தெய்வங்களுக்கும் கோயில்கள் இருந்தன. அக்கோயில்கள் அழியத்தக்க செங்கல், மரம் முதலியவற்றால் அமைக்கப்பட்டன என்பதை,

“சுடுமண் ஓங்கிய நெடுநகர் வரைப்பின்”

பெரு:405

என்ற பாடலடி உணர்த்துகின்றது. கட்டிடங்களை அமைக்கவும், கோயில்களைக் கட்டவும் ‘நூலறிபுலவர்’ என்று கூறப்பட்ட கட்டிடக்கலை அறிஞர்கள் இருந்தனர். அத்தகையோர் கட்டடங்களை அமைக்கும்பொழுது நாள்குறித்து, திசைகளையும் அவற்றில் உள்ள தெய்வங்களையும் நோக்கி அமைத்தனர் என்பதை,

“நூலறி புலவர் நுண்ணிதிற் கயிறிட்டுத்

தேங்கொண்டு தெய்வ நோக்கிப்

பெரும் பெயர் மன்னாக் கொப்ப மனை வகுத்து”

நெடு.76-78

என்ற பாடல் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

மதுரை மாநகரைப்பற்றிக் குறிப்பிடும்பொழுது அந்நகரைச் சுற்றிலும் கோட்டை மதில் இருந்ததாகவும், அம்மதிலின்மீது பல்வகை இயந்திரப் பொறிகள் வைக்கப்பட்டிருந்ததாகவும், கோட்டை மதிலுக்கு அப்பால் பெரும்

அகழியும் அதனுள் முதலைகளும் மீன்களும் விடப்பட்டு இருந்ததாகவும் பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன.

நடனக்கலை

போரில் மன்னர் வெற்றி பெற்ற பிறகு கூத்தாடும் மரபை பழந்தமிழர் கொண்டிருந்தனர். நடனக்கலையைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் நூல்கள் அதனைக் கூத்து, ஆடல் என்றே குறிப்பிடுகின்றன. மக்களின் வாழ்க்கை முழுவதும் பல்வகைக் கூத்துக்களால் பிணைக்கப்பட்டிருந்தன. கூத்து வகைகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்பொழுது தொல்காப்பியம் கீழ்க்கண்ட கூத்துக்களைக் கூறுகின்றது. வெறிக் கூத்து (வேலன் ஆடுவது), கருங்கூத்து (வென்ற வீரர் ஆடுவது), வள்ளிக் கூத்து (பெண்கள் காலில் கழல் கட்டி ஆடும் கூத்து) போன்ற போர் தொடர்பானவற்றையும் ஆய்ச்சியர் குரவை, வேட்டுவரி போன்றவற்றையும் குறிப்பிடுகின்றது. மகிழ்ச்சி குறித்தும் சில தலைவர்களின் வெற்றிச் சிறப்பு குறித்தும் ஆடும் கூத்துக்கலை பிற்காலத்தில் வேத்தியல், பொதுவியல் என இருவகைக் கூத்தாக மாறியதை,

“இருவகைக் கூத்தின் இலக்கணம் அறிந்து

பலவகைக் கூத்தும் விலக்கினில் புணர்த்துப்”

என்ற சிலப்பதிகார பாடல் அடிகள் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

குரவை என்பது எழுவரேனும் எண்மரேனும், கடகக் கைகோர்த்து ஆடும் கூத்தாகும். குரவை ஆடுதல் இருபாலர்க்கும் உரியது. குறிஞ்சி நிலப் பெண்கள் தங்கள் நிலத்திற்குரிய முருகனை வழிபட்டு ஆடிய கூத்து குன்றக்குரவை எனப்பட்டது. முல்லை நில ஆய்ச்சியர் மாயோனை நினைத்து ஆடிய கூத்து ஆய்ச்சியர் குரவை எனப்பட்டது. நெய்தல் நில மகளிர் ஆடும் குரவைக் கூத்தைப்பற்றிப் புறநானூறு கூறும்பொழுது மகளிர் வெண்மையுடைய மதுவை உண்டு மெல்லிய குரவைக் கூத்திற்கு ஏற்ற தாளத்தில் ஆடுவர் என்று கூறுகிறது. இதனை,

“திண்டிமில் வன்பரதவர்

வெப்புடைய மட்டுண்டு

என்னும் பாடலில் ஆடும் தொழில் புரிந்த மகளிர் தாம் பாடும் பாட்டின் இசைக்கேற்ப இசை அமைக்க யாழைத் தாமே வைத்திருப்பர் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

துணங்கைக் கூத்தை விழாக்காலங்களில் மகளிர் ஆடுவர். துணங்கைக் கூத்தானது முடங்கிய இரு கரங்களையும், விலாப்புடைப்புகளில் ஏற்றி அடித்துக்கொண்டு அசைந்தாடும் ஒருவகைக் கூத்து ஆகும். அக்குரவை ஆட்டத்தின் பொழுது மூங்கிலால் ஆக்கிய குழாயிலுள்ள கள்ளைப் பருகிக் குரவை ஆடுவர் என நற்றிணைச் சுட்டும்.

கூத்தி, ஆடுமகள், ஆடுகளமகள் என்று விறலி குறிக்கப்படுகின்றாள். இதனைப்போலவே நடனமாடும் ஆண்மகன் கூத்தன், ஆடுமகன், ஆடுகள மகன் என அழைக்கப்படுகின்றான். இவர்கள் நடனம் ஆடிய இடம் ஆடுகளம் என்று கூறப்பட்டது. விழாக்காலங்களில் பல்வகைக் கூத்துக்களை ஆடுவர். முதன்முதல் அரங்கேறிச் சிறப்புற நடிப்பவருக்குத் ‘தலைக்கோல்’ என்ற பட்டத்தை மன்னன் வழங்குவான் இதனை,

“தலைக்கோல் எய்தித் தலையரங்கேறி”

(சிலம்பு.அரங்.காதை-16)

என்று சிலம்பு உணர்த்துகின்றது.

‘மாதவி’ தலைக்கோல் பட்டம் பெற்றதையும் அ.து மிக உயரிய பட்டமென்பதையும் சிலம்பில் இளங்கோவடிகள் தெளிவாக உணர்த்துகின்றார். சங்க காலத்தில் போரில் கூத்து நிகழ்த்தியதையும் மன்னரை மகிழ்விக்கும் பொருட்டு நடனம் ஆடியதையும் அறியமுடிகின்றது.

இசைக்கலை

பண்பட்ட எல்லா இனங்களும் தத்தமக்குரிய இசைமரபுகளைக் கொண்டுள்ளன. அனைத்துயர்களையும் வயப்படுத்துவது என்னும் பொருளில் இசை என்று பெயரிட்ட தமிழரின் நுண்ணறிவைப் பாராட்டவேண்டும்.

இசையிலக்கண நூல்கள் பல அழிந்துவிட்டன. இடைக்காலத்தில் சமயங்களின் அரவணைப்பில் இசை வளர்ந்தது.

நாடகவழக்கு, உலகவழக்கு என இருவேறு வழக்குகளைக் கூறும் தொல்காப்பியத்தில்,

“நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்

பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்

கலியே பரிபாட் டாயிரு பாவினும்

உரிய தாகும் என்மணார் புலவர்”²¹

தொல்.பொருள்.அகத்.999

என நூல்கள் எழுதுவதற்கு இலக்கணம் பகர்ந்த நூல் இசை பற்றியும் குறிப்பிடுகிறது. தமிழ் மக்களின் வாழ்வோடு இசை இரண்டறக் கலந்திருந்தமையைத் தொல்காப்பியமும் சங்க இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன. கருப்பொருள்களில் யாழினையும் பறையையும் தொல்காப்பியர் குறித்துள்ளார். யாழ் பற்றி தொல்காப்பிய இலக்கணத்தில்,

“அளபிறந் துயிர்த்தலும் ஒற்றிசை நீடலும்

உளவென மொழிப இசையொடு சிவணிய

யாழின் மறைய என்மணார் புலவர்”²²

தொல்.எழுத்.நூன்.33

என்னும் நூற்பாவால் உணரமுடிகின்றது. இயற்றிமிழோடும் இசை விரவிற்று நால்வகைப் பாக்கட்கும் உரிய ஓசை வேறுபாடுகளைக் கூறுவதோடு, பல்வேறு வண்ணங்களையும் தொல்காப்பியம் குறிப்பிட்டுள்ளது. தொல்காப்பியர் காலத்தில் இசையையும், கூத்தையும் துணையாகக் கொண்டு நடத்தியதை ஆற்றுப்படை இலக்கியத்தின் வழியே அறியமுடிகின்றது.

சங்க இலக்கியங்களில் இசைக்கருவிகள், இசைவாணர்கள் பற்றிய பதிவுகள் இடம்பெற்றுள்ளன. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், பாலை என்னும் நான்கும் அக்காலத்து நிலவிய இயற்கைச் சார்ந்த இசை வகைகளாகும். திணை நிலப்பெயர்களையே இசைக்கும் வழங்கினர்.

பொருநர்க்குப் பரிசு

இத்தகைய கலைமாக்கட்கு மன்னர்கள் பெரும் பொருளைப் பரிசாக நல்கினர். அக்கொடைச் செயல் புலவர்களால் பெரிதும் பாராட்டப்படுகின்றது. களிறும் பொற்றாமரையும் கொடுத்துப் பாராட்டியுள்ளனர். இதனை,

“முழவுத்தோள் முரட்பொருநர்க்கு

உருகெழு பெருஞ்சிறப்பின்

இருபெயர்ப் பேராயமொடு

இலங்கு மருப்பிற் களிறு கொடுத்தும்

பொலந்தாமரைப் பூச்சூட்டியும்

நலஞ்சான்ற கலஞ்சிதறும்

பல்குட்டுவர் வெல்கோவே”

மது.99-105

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றது.

மேலும், மன்னர்கள் கூத்தர்களைப் பேணிய சிறப்பால் அவர்கள் கோடியர் தலைவர் எனப் பாராட்டப்பட்டனர். பாணர், பொருநர் ஆகியோர்க்கு அடையாத வாயில்கள் என மன்னர் அரண்மனைகள் பாராட்டப்பட்டன.

சங்க இலக்கியத்தில் கூத்து நூல்கள் பற்றிய குறிப்பேதும் இல்லை. எனினும் பழைய கூத்து நூல்கள் பல இருந்து அழிந்தன என்பதை உரையாசிரியர்கள் மூலம் அறிய முடிகின்றது. மாதவி, ‘நாடக நன்னூல்’ நன்கு கடைபிடித்து ஆடினாள். யாப்பருங்கல உரையின் வழிச் செயிற்றியம், சயந்தம், பொய்கையார்நூல் என்பனவற்றை அறியமுடிகின்றது. ‘விளக்கத்தார் கூத்து’ என்பதொன்றும் இருந்துள்ளது. செயன்முறை, ‘மதிவாணணார் நாடகத் தமிழ்’ என்னும் நூல்களும் அறியப்படும்.

பழந்தமிழத்தில் இசை கூத்தில் சிறந்த குடிமக்கள் இருந்தனர். அவர்களை பொருநர், பாணர், கூத்தர் என்றழைத்தனர். இசைக் கலைஞர்கள் பற்றிப் பல செய்திகளை அறியமுடிகிறது. ‘பண்’ என்பதனடியாகப் பிறந்தது ‘பாணர்’ எனும் இச்சொல்லாகும். மன்னர்களும் வள்ளல்களும் இவர்களைப் பெரிதும் பாராட்டிப் பரிசளித்தனர். பாணர்கட்குப் பொற்றாமரையும், பாடினிகட்குப் பொன்னரி மாலையையும் வள்ளல்கள் கொடுத்தனர். இவர்கள் பரிசு பெற்று வருகையில் எதிர்வரும் தம்மினத்தவர்களை அவ்வள்ளல்பால் ஆற்றுப்படுத்தினர்.

சங்ககாலத்து இசைக்கருவிகள்

பண்டைய இசைக் கருவிகளில் தலைமையானது யாழாகும். யாழ்வகைகளில் சீறியாழ், பேரியாழ் போன்ற பல யாழ்கள் பற்றிய பதிவுகள் உள்ளன. பேரியாழ் அளவால் பெரியது என்று அறியமுடிகின்றது. இஃது இருபத்தொரு நரம்புகளைக் கொண்டது.

மலைபடுகடாம் பாடிய ஆசிரியர், கூத்தர் கொண்டு சென்ற இசைக்கருவிகளை பதிவு செய்கின்றார். இதனை,

“திண்வார் விசித்த முழவொ டாகுளி

நுண்ணுருக் குற்ற விளங்கடர்ப் பாண்டில்

மின்னிரும் பீலி அணித்தழைக் கோட்டொடு

கண்ணிடை விடுத்த களிற்றுயிர்த் தூம்பின்

இளிப்பயிர் இமிரும் குறும்பரந் தூம்பொடு

விளிப்பது கவரும் தீங்குழல் துதைஇ

நடுவுநின் றிசைக்கும் அரிக்குரல் தட்டை

கடிகவர் பொலிக்கும் வல்வாய் எல்லரி

நொடிதரு பாணிய பதலையும் பிறவும்

கார்கோட் பலவின் காய்த்துணர் கடுப்ப

நேர்சீர் சுருக்கிக் காய கலப்பையிர்”

மலை:3-13

என்னும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. முழவு, ஆகுளி, பாண்டில், கோடு, தூம்பு, குழல், தட்டை, எல்லரி, பதலை போன்ற கருவிகள் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றது. இக்கருவிகளைத் தோற்கருவி, துளைக்கருவி, நரம்புக்கருவி, கஞ்சக்கருவி என பகுத்துக் காண்பது மரபு, குழலும், கோடும், தூம்பும் துளைக்கருவிகள், முழவு, முரசு, பதலை, பறை, துடி போன்றன தோற்கருவிகள். யாழ், நரம்புக்கருவி, பாண்டில் என்பது கஞ்சக்கருவி. இவ்வாறு இசைக்கருவிகள் சங்ககாலச் சமூகத்தில் இருந்துள்ளன. என்பதை இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன.

தமிழகச் சிற்பக்கலை

பண்டையக்காலத்தில் வளர்ந்து வந்துள்ள கவின் கலைகளில் ஒன்று சங்ககாலச் சிற்பக்கலையாகும். பல்லவர் காலத்திற்கு முன்பு பெரும்பாலும் மண்ணுருவங்களும், சுதையுருவங்களுமே செய்யப்பட்டன. கோயில் கட்டுவதற்குக் கருங்கல் பயன்படுத்தப்பட்டன. கோயில் கட்டுவதற்குக் கருங்கல் பயன்படுத்தப்பட்ட பிறகுதான் சிற்பம் நிலைபேரடைந்த கலையாக உருவாயிற்று. வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க புகார், காஞ்சி, அரிக்கமேடு, கொற்கை போன்ற இடங்களில் அகழ்வாய்வுகள் நடந்தபோது கிடைத்துள்ள பல்வேறு மண் உருவங்கள் அக்காலச் சிற்பத்திற்குத் தக்க சான்றுகளாகும்.

பல்லவர் காலத்தில் கட்டப்பட்ட சுதைக் கோயில்களில் சுதையுருவங்கள் இருந்தன. செங்கல்லால் சுவர்களை எழுப்பி அவற்றின் புறங்களில் சுதையாலான உருவங்களை அமைப்பது மரபு. திருவதிகைக்

கோயில்கள் இதற்குச் சான்றாகும். கற்சிற்பங்கள் பெருவழக்கான சோழர் காலத்தும், நாயக்கர் காலத்திலும் வானளாவிய கோபுரங்களில் சுதையுருவங்கள் அமைக்கப்பட்டன. இன்றும் கிராமப்புறத்துக் கோயில்களில் தெய்வ உருவங்கள் சுதையினாலேயே அமைந்துள்ளனர் என்பதற்கு அரணாக பெரிய குதிரைகளும், யானைகளும் அய்யனார் கோயில்களில் அமைந்துள்ளனர் என்பதைக் காண முடிகின்றது.

ஓவியக்கலை

ஓவியம், ஓவம், ஓவு என்பன ஒரு பொருட் கிளவிகளாகும். ஓவியக்கலை மிகப் பழமையான கவின் கலைகளில் ஒன்றாகும். இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வு நடத்திய பழங்கால மக்கள் தாம் கண்ட விலங்குகள், பறவைகள், மரங்கள், செடி, கொடிகள் ஆகியவற்றின் உருவங்களை வரைந்து மகிழ்ந்தனர். பழங்கால மாந்தர் வாழ்ந்த இயற்கைக் குகைகளில் வேட்டைக் காட்சிகளும் பிறவும் காணப்படுகின்றன. சங்க காலத்தில் ஓவியக்கலை முழுமையான வளர்ச்சியுற்றிருந்தமையின் அக்கலையின் நுட்பங்களை நுவலும் இலக்கண நூல்களும் எழுந்தன. ஆனால் அவை அழிந்துவிட்டன. இன்று காணப்படும் ஓவியங்களில் தொன்மையானவை பல்லவர் காலத்தைச் சார்ந்தனவாம்.

ஓவியம் என்னும் சொல்லை மிகுந்த அழகு என்னும் பொருள் கொண்டதாக அன்றைய சான்றோர் வழங்கினர். அழகிய வீடுகளுக்கு ஓவியங்களை உவமை கூறினர். ‘ஓவத்தன்ன இடனுடை வரைப்பு’ என்று பாரியின் அரண்மனையினைக் கபிலர் பாராட்டினார். வீடுகளுக்கு மட்டும் அன்றி அழகிய இயற்கைக் காட்சிகளும் ஓவியமே உவமையாக்கப்பட்டது. பல பூக்களின் தாதுக்களும் உதிர்ந்து அழகிய காட்சி வழங்கிய நீர்த்துறை ‘ஓவத்தன்ன இடனுடை’ என்று பாராட்டப்பட்டது. பூம்புகார்ப் பட்டினத்தில் இருந்த அழகிய சோலை உவமையாகும். பல வண்ண மலர்களையும் கொண்டு விளங்கிய அவ்வனம் வித்தகர் இயற்றிய கைவினைச் சித்திரச் செய்கைப்படாம் போர்த்தியது போல் தோற்றமளித்தது எனச் சாத்தனார் பராட்டியுள்ளார்.

பெரிய மாளிகை வீடுகளின் சுவர்களில் வெள்ளி போன்ற சுதையினைப் பூசி வண்ண ஓவியங்களை வரைந்தனர். பூம்புகார் நகரத்து மாட மாளிகைகளில் அழகிய ஓவியங்கள் இருந்தன. அத்தகு மாளிகைகளாம் வெண்கோயில்கள் தேர்கள் ஓடுவதனால் எழும் தூளியால் மாசு படிந்து நீராடிய களிறு போல் காட்சியளித்தன என்று பட்டினப்பாலை கூறும் உவமை வழி பழந்தமிழரின் ஓவியக்கலைச் சிறப்பை உணர முடிகின்றது. இதனை,

“வேறுபட்ட வினையோவத்து

வெண்கோயில் மாகூட்டுந்”

பட்டின:48-49

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. ஓவியக் கலைஞர்கள் ‘கண்ணுள் வினைஞர்’ என்றும் ஓவமாக்கள் என்றும் அழைக்கப்பட்டுள்ளனர் என்பதை,

“எவ்வகைச் செய்தியும் உவமங் காட்டி

நுண்ணிதின் உணர்ந்த நுழைந்த நோக்கிற்

கண்ணுள் வினைஞரும்”

மது:516-518

என்னும் பாடலடிகள் விளக்கும். சிற்பமும் ஓவியமும் மிகவும் நெருங்கிய தொடர்புடையனவாகும். சிற்பக் கலைஞன் ஓவியக் கலைஞனாகவும் இருக்கவேண்டும். தாம் வடிக்க விரும்பும் உருவத்தினை உள்ளத்தில் நிறுத்தித் தம் கைவண்ணத்தைக் காட்டுதல் இருவர்க்கும் பொதுப்பண்பு. செதுக்க விரும்பும் உருவத்தினை முதலில் கல்லில் ஓவியமாக வரைந்து கொள்வர் என்பர். வண்ணங்களைக் குழைத்து வைக்கும் பலகைதான் வட்டிகை எனப்பட்டது. ஓவியம் வரைவதற்குத் துலிகை பயன்பட்டது. பாதிரிப் பூ அரக்கு நிறம் கொண்டதாகும். என்பதை,

“ஓவ மாக்கள் ஓள் அரக்கு ஊட்டிய

துகிலிகை யன்ன துய்த்தலைப் பாதிரி”

நற்.118:7-8

என்னும் அடிகள் விளக்குகின்றன. நடனமாடும் பெண்டிர் அன்று நடனக் கலையுடன் வேறு பல கலைகளையும் கற்றுத் துறைபோக வேண்டியிருந்தது. பூம்புகார்ப் பொற்கொடி மாதவி,

“ஓவியச் செந்நூல் உரைநூற் கிடக்கையும்

கற்றுத் துறைபோகிய பொற்றொடி நங்கை”²³

மணிமே.ஊரள.காதை.02-030

என்று சாத்தனாரால் பாராட்டப்படுகிறாள். எனவே ஓவியக் கலையின் நுட்பங்களைக் கூறும் நூல்களும் அன்று வழக்கில் இருந்தன என்பதை அறிய முடிகின்றது. பல்வேறுபட்ட இனத்தவர்கள் போர்களின் விளைவால் பல கலை நுட்பத்திறன் அழிந்தது என்பதை வரலாறு பதிவு செய்கின்றது.

பிறகலைகள்

சங்க காலத்தில் எல்லாத் துறைகளிலும் ஆடலும், பாடலும் விரவியிருந்தன. பண்டையோர் ஆடிய ஆடல்களில் வள்ளிக்கூத்து என்பதும் ஒன்று. நாட்டுக்கு வளமும் வெற்றியும் கொணர்ந்த வள்ளியின் பெருமைகளைப் பாடி, ஆடுவது இதுவாகும். வாடா வள்ளியால் வளம் பல தரும் நாடுகளைப் பற்றி பெரும்பாணாற்றுப்படை,

“வாடா வள்ளியின் வளம்பல தருஉம்

நாடுபல கழிந்த பின்றை”

பெரும்:370-371

என்ற பாடலடிகள் சுட்டுகின்றது. இக்கூத்தினை ஆடவரும் பெண்டிரும் ஆடுவர். இஃது இழிந்தோர் காணும் கூத்தென்பர். பொதுமக்கள் ஆடிய இன்னொரு கூத்து, குரவை எனப்படும். மலைவாழ் மக்கள் விரும்பி ஆடியது

இக்கூத்தாகும். மலையுச்சியில் குன்றவாணர்கள் மான்கோற் சிறுபறையின் முழுக்கோடு ஆடினர். என்பதனை,

“நறவுநாட் செய்த குறவர்தம் பெண்டிரோடு

மானறோற் சிறுபறை கறங்கக் கல்லென

வானறோய் மீமிசை அயருங் குரவை”

மலை:320-322

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது. மூங்கிற் குழாயில் பெய்த முற்றிய கள்ளைக் குடித்துவிட்டு வேங்கை முற்றத்தில் குரவையாடினர். குறவர்கள் மட்டுமின்றிப் பரதவர்களும் குரவையாடினர். நீலமணி போலும் கழிமுள்ளி மலர் நிரம்பிய மணல் குன்றுகள் நிறைந்த கடற்கரையில் பரதவ மகளிர் ஆடிய குரவைப்பற்றி மதுரைக்காஞ்சி குறிக்கிறது. சமயச் சடங்கோடு ஆடல் கலை நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தது. வெறியாட்டு என்பது முருகனை வேண்டிச் செய்யும் சடங்கு. இச்சடங்கின்போது வெண்மையான பனந்தோட்டோடு கடப்ப மலரையும் குடி இனிய வாத்தியம் முழங்க வேலன் வெறியாடினான். ‘துணங்கை’ என்பது இன்னொரு கூத்தாகும். விழாவின் போது தெருக்களில் துணங்கை ஆடினர். இதற்கு ஏற்ப முழவு ஒலித்தது. என்பதை,

“முழவிமிழும் அகலாங்கண்

விழவுநின்ற வியன்மறுகில்

துணங்கையந்”

மது:327-329

என்ற அடிகள் துணங்கைக் கூத்தின் தன்மையை உணர்த்துகின்றது. இத்துணங்கைக் கூத்தில் மகளிர் பங்குபெறுவர். ஆடவரும் பெண்டிரும் சேர்ந்தும் ஆடுவர். இங்ஙனம் நடக்கும் துணங்கையில் அரசர் கலந்துகொண்டனர். என்பதை,

“முழாமிழ் துணங்கைக்குத் தழுஉப்பு னையாகச்

சிலைப்புவல் லேற்றிற் றிலைக்கை தந்துநீ

நளித்தனை வருதல் உடன்றனள் ஆகி” (பதிற். சிறுசெங் 14-16)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. மேலும், போர்க்கள வெற்றியைச் சிறப்பித்து வீரர்கள் கூத்தாடுவதும் வழக்கமாக இருந்தது. வெற்றிபெற்ற மன்னர்கள் தேரின் முன்னும் பின்னும் நின்றாடுவது முன்தேர்க் குரவை, பின்தேர்க் குரவை எனத் தொல்காப்பியத்தில் பேசப்படுகிறது.

மருத்துவக் கலை

‘உணவே மருந்து’ என்பது பழந்தமிழர் சிந்தனை ஆகும். ‘நோயற்ற வாழ்வே குறைவற்ற செல்வம்’ என்பது தமிழரின் பட்டறிவால் உருவான பழமொழியாகும். நோய்களைப் பற்றியும், நோய் தீர்க்கும் முறைகள் பற்றியும் தமிழர் பன்னெடுங்காலத்திற்கு முன்பே நன்குணர்ந்திருந்தினர் என்பதற்கு இலக்கியங்களும் கல்வெட்டுக்களும் சான்று பகர்கின்றன. அவற்றின் துணைகொண்டு தமிழ்நாட்டு மருத்துவக் கலையின் வரலாற்றினை அறிய முடிகின்றது.

சங்ககாலத்தில் மருத்துவ அறிஞர் பலர் வாழ்ந்துள்ளனர். அவர்களுள் சிலர் சிறந்த இலக்கியச் செல்வராயும் திகழ்ந்தனர் என்பதற்கு மருத்துவன் தாமோதரனார் என்னும் புலவரே சான்றாவார். புலவராய்த் திகழ்ந்தமையால் இன்று அவர் பெயர் மட்டும் அறியப்படுகின்றது. பழங்காலத்தில் தமிழகம் முழுவதும் எண்ணற்ற மருத்துவர்கள் இருந்திருக்கவேண்டும். கிறித்துவுக்குச் சில நூற்றாண்டுகட்கு முன்பே தென்னகத்தில் அசோகரால் நிறுவப்பட்ட மருத்துவமனைகள் இங்கு இருந்தன என்பதற்கு அவருடைய கல்வெட்டுக்கள் சான்றாகின்றன. மனிதர்க்கு மட்டுமின்றி விலங்குகட்கும் மருத்துவமனைகள் நிறுவப்பட்டன.

ஓர் ஊரில் ஏதேனும் ஒரு மருந்து மரம் இருப்பினும் அஃது அனைவருக்கும் உதவும். இதன் இலை, பூ, காய், பட்டை, வேர் முதலிய அதனினும் பிறர்க்குப் பயன்படுகிறது. ஒப்புரவாளன் மருந்துமரத்துக்குச் சமமானவன் என்பதனை,

“மருந்தாகித் தப்பா மரத்தற்றால் செல்வம்

பொருந்தகை யான்கட் படின”²⁴

குறள்.217

உடல் முழுவதும் புண்பெற்ற மறவனுடைய உடல் மக்களால் வெட்டப்பட்ட மரம் போலிருந்ததாக புலவர் பாராட்டியுள்ளார். ‘மருந்து கொள் மரத்தின் வாள்வரு மயங்கி’ என்ற பாடலைக் கொண்டு இதனை அறியலாம். மருத்துவன் ஒரு வணிகனல்லன், அவன் மனிதகுலத்தொண்டாவான். எனவே, அவர் தன்பாலுள்ள கலையை மறைத்தலாகாது. அங்ஙனம் மறைத்தல் ஒரு கொடிய பாவம் என்பது பண்டையத் தமிழரின் கோட்பாடாகும்.

“வருந்திய செல்லல் தீர்த்த திறன் அறி ஒருவன்

மருந்து அறை கோடலின் கொடிதே”

கலி.129:23-24

என்னும் கலித்தொகைப் பாடல் உணர்த்துகின்றது. மருத்துவன் நோயாளியின் விருப்பத்திற்குரிய வேண்டாது அவனுக்கு எது நல்லது என ஆய்ந்து மருந்தளிக்க வேண்டும். ‘நோயாளி வேட்டதைக் கொடாது மருந்தாய்ந்து கொடுத்த அறிவான்’ எனச் சங்க இலக்கியத்தில் எடுத்துரைக்கிறது. சங்ககாலத்தில் போர்கள் அடிக்கடி நிகழ்ந்தன. புண்பட்ட வீரர்கட்கு அக்காலத்து மருத்துவர்கள் மருந்துகள் பலவற்றைப் பயன்படுத்தி இருக்கவேண்டும். புண்களை ஊசிகொண்டு தைத்தல் வழக்கில் இருந்துள்ளது. சிரல் பெயர்ந்தாற் போல நெடுவள்ளுகொண்டு மார்பிலேற்பட்ட பண்ணைத்தமைபற்றிப் பதிற்றுப்பத்துப்பாடலொன்று குறிப்பதால் அறுவை மருத்துவமும் ஓரளவு வளர்ச்சியுற்றிருந்தமை அறிய முடிகின்றது. அனைத்துத் துறைகளிலும் தன்னிறைவு பெற்று கலை, பண்பாட்டோடு நம்பிக்கை வகைப்படட இயற்கை வாழ்வினை வாழ்ந்துள்ளனர்.

பண்டைய தமிழரின் கல்விநிலை

பண்டைய தமிழர்கள் கற்றல் நிலையினைப் பல பாடல்களில் வலியுறுத்திக் கூறுவதைக் காண முடிகின்றது. இறந்து நின்றேனும் கற்றல் நன்று என்பதனை,

“கற்கை நன்றே கற்கை நன்றே

பிச்சைப் புகினும் கற்கை நன்றே”²⁵

வெற்றிவே.35

என்னும் பாடல் உணர்த்துகின்றது.

பழந்தமிழகத்தில் திண்ணைப் பள்ளிகள் இருந்துள்ளன. மரத்தடியும், ஆசிரியர் வீடும், பள்ளிகளாக விளங்கியுள்ளன. மதுரைப்பாலாசிரியர் சேந்தன் கொற்றனார், மதுரைப்பாலாசிரியர் நப்பாலானார் என்போர் சிறுவர்கட்குக் கற்பித்த ஆசிரியர்கள் ஆவார். பேராசிரியர், கணக்காயர் என்போர் உயர் கல்வியாசிரியர் என்று கருத முடிகின்றது.

“நின்றக்கால் நிற்க அடக்கத்தா லென்றும்

இருந்தக்கால் ஏவாமை ஏகார் – பெருந்தக்கார்

சொல்லிற் செவ்வொடுத்துக் கேட்க மிடும்

வினாவிற்கு சொல்லொழிந்தக் கால”²⁶

ஆசார.74

பழமொழியென்னும் நூலும் கல்வியின் பெருமையைப் பெரிதும் வற்புறுத்துகிறது திருவள்ளுவர் கல்வி, கல்லாமை, கேள்வி முதலிய பல அதிகாரங்களில் கல்வியின் பெருமையை வற்புறுத்தியுள்ளார்.

எண்ணும் எழுத்தும் தவிர, வானியல், மருத்துவம், இசை, ஓவியம், சிற்பம், நாட்டியம் முதலியவை பற்றிய கல்வியும் பண்டைய காலத்தில் சிறந்திருந்தன. ஓவியச் செந்நூல் பற்றி மணிமேகலை கூறுகின்றது. இங்ஙனமே கட்டட நூல் பற்றி நெடுநல்வாடை ‘நூலறிபுலவர்’ என்று பேசியுள்ளது.

“பல்கேள்வித் துறைபோகிய

தொல்லாணை நல்லாசிரியர்

உறழ்குறித் தெடுத்த உருகெழு கொடியும்”

பட்டினப்.பா.169-171

என்ற பாடலடிகள் சுட்டுகின்றது.

சமண பௌத்த மதத்தினர் தம் பள்ளிகளில் இருந்துகொண்டு கல்வியளித்தனர் இதனால் ‘பள்ளி’ என்னும் சொல் கல்வி நிலையத்தைக் குறிப்பதாயிற்று. எனினும் தமிழ்க்கல்வி வளரவே செய்தது. இடைக்காலத்து வடமொழிக்கல்வி தமிழில் காப்பியங்களும், அணி நூல்களும் வளர வாய்ப்பளித்தது. ஆங்கிலேயர் காலத்தில் முறையான பள்ளிகள் தோன்றி நவீன கல்வி முறைகள் கற்பிக்கப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு சமயத்தினரும் தங்கள் கருத்தை வெளிப்படுத்த பள்ளி அமைத்திருந்தனர். குருகுலக் கல்வி முறை சிறப்புற்றிருந்தது என்பதை அறிய முடிகின்றது.

தொகுப்புரை

பழந்தமிழர்கள் ஆதிக் குடிகளாக நில அடிப்படையில் தங்கள் வாழ்க்கையை அமைத்துச் சமூகம் என்கிற கட்டமைப்பில் இயற்கையோடு இணைந்த வாழ்க்கையை வாழ்ந்துள்ளனர்.

பல்வேறு வழிபாட்டு முறைகளோடு கலை, பண்பாட்டுச் சூழலில் இயற்கை அடிப்படையிலான இறை நம்பிக்கையை கொண்டிருந்ததையும் அறிய முடிகிறது.

உலகில் தனித்துவ சூழலாய் அமைந்த பழந்தமிழகத்தின் நில அமைப்பும் அதற்கேற்ற மக்கள் வாழ்வியல் முறையும் பழந்தமிழருக்கே உரிய சிறந்த வாழ்வியல் சூழலை இயற்கை வழங்கியிருந்தது. அச்சூழலைப் புரிந்து கொண்ட மக்கள் அகப்புற வாழ்வினை தெளிவாக புரிந்து உணர்ந்து வாழ்ந்துள்ளனர்.

சங்ககால தமிழகத்தில் குடும்ப முறைகள், சமயம் மற்றும் கடவுள் வழிபாடுகள், கலைகள், சமூக வளர்ச்சி போன்றன நன்கு அமைந்திருந்ததை அறியமுடிகின்றது.

பழந்தமிழரின் தனித்துவ வாழ்வு நில அடிப்படையில் அமைந்திருந்தது. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என ஐந்நில அடிப்படையிலான மக்கள் வாழ்வு இறை அடிப்படையிலும் இயற்கை ஆராய்விலும் சிறந்தோங்கி இருந்துள்ளது.

சங்கம் வைத்தத் தமிழை வளர்த்த முறை அகம், புறம் எனும் பாகுபாட்டோடு கூடிய ஒழுங்குப்படுத்தப்பட்ட வாழ்வானது திட்டமிடலோடு கூடிய வாழ்வினை பழந்தமிழர் வாழ்ந்து வந்துள்ளனர்.

கலைகள், பண்பாடு, கல்வி, மருத்துவம், வழிபாட்டு நெறிமுறைகள் யாவும் பழந்தமிழரிடத்து தனித்துவ நிலையில் இருந்துள்ளன.

சான்றெண் விளக்கம்

1. பொ.வே.சோமசுந்தரனார் (உ.ஆ), புறப்பொருள் வெண்பாமாலை மூலமும்
உரையும், ப.46
2. சொ.சுரேஷ், மார்க்சிய நோக்கில் பழந்தமிழகம், ப.29
3. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் மூலமும்
உரையும், ப.234
4. கா.கோவிந்தன், தமிழர் வரலாறு, பகுதி-1 ப.4
5. மேலது. ப.7
6. மு.வரதராசன், தமிழிலக்கிய வரலாறு, பக்.36-37
7. கே.கே.பிள்ளை, தமிழக வரலாறும் மக்களும் பண்பாடும், பக்.72-73
8. கமலாமுருகன், தமிழிலக்கிய வரலாறு, பக்.11-12
9. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் மூலமும்
உரையும், ப.173
10. ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார், சிலப்பதிகாரம் மூலமும் உரையும், ப.308
11. பெ.மாதையன், சங்க இலக்கியத்தில் வேளாண் சமுதாயம், ப.16
12. ஆ.இராமகிருட்டிணன், தமிழக வரலாறும் தமிழர் பண்பாடும், ப.25
13. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் மூலமும்
உரையும், ப.234
14. மேலது, ப.319
15. மேலது, ப. 406
16. மேலது, ப.407
17. ஆ.இராமகிருட்டிணன், தமிழக வரலாறும் தமிழர் பண்பாடும், ப.71
18. க.ப.அறவாணன், அன்றைநாட் காதலும் வீரமும், ப.215
19. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் மூலமும்
உரையும், 243

20. மேலது, ப.233
21. கணேசையர் (ப.ஆ), நச்சினார்க்கினியர் (உ.ஆ), தொல்காப்பியம்
பொருளதிகாரம் மூலமும் உரையும், ப.62
22. கணேசையர் (ப.ஆ), நச்சினார்க்கினியர் (உ.ஆ), தொல்காப்பியம்
எழுத்ததிகாரம் மூலமும் உரையும், ப.63
23. ந.மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் (உ.ஆ), மணிமேகலை மூலமும் உரையும்,
ப.24
24. பரிமேலழகர் (உ.ஆ), திருக்குறள் மூலமும் உரையும், ப.91
25. தண்டபாணி (உ.ஆ), வெற்றிவேற்கை மூலமும் உரையும், ப.101
26. எஸ்.கௌமாரீஸ்வரி (தொ.ஆ), வெற்றியழகன் (உ.ஆ), ஆசாரக்கோவை
மூலமும் உரையும், ப.1019

இயல் - 2

வளங்களும் தொழில்களும்

உலகில் இயற்கைச் சார்ந்த வாழ்வியல் மனிதனை நாகரிகத்தை நோக்கி நகர வைத்து நல்வாழ்வு அடைய செய்திருக்கிறது. அண்டவெளிப் பிரபஞ்சத்தில் பல்வேறு கிரகங்கள் காணப்படுகின்றன. மேலும், பல சூரிய குடும்பங்களை விஞ்ஞானிகள் கண்டுபிடித்துள்ளனர். எனினும் உயிர் வாழ்வதற்குரிய அனைத்துச் சூழலையும் ஒருங்கே அமையப்பெற்ற நிலப் பகுதியாக புவி அமைந்துள்ளது.

பூமியில் நிலவளமும் நீர்வளமும் நன்கு அமைந்திருப்பதால் உயிர்கள் தோன்றி வாழ்வதற்குரிய சூழலைப் பெற்று அமைந்துள்ளது. புவியில் பல உயிர்கள் தோற்றம் பெற்று நன்கு வளர்ச்சிப் பெற்றன. இவ்வளர்ச்சியில் மனிதர்கள் நில வளத்தையும், நீர் வளத்தையும் பயன்படுத்தி பல்வேறு தொழிலில் ஈடுபட்டு வளமான நாகரிகமிக்க தேசத்தைப் படைத்தனர்.

ஒரு நாட்டில் உள்ள வளங்கள் அந்நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சியைத் தீர்மானிப்பவையாக அமைகின்றன. மனித குல வாழ்வில் தொடக்கம் முதல் இன்று வரையும் பொருளாதாரமே அனைத்தையும் தீர்மானிக்கும் களமாக இருந்து வருகிறது.

இப்பொருளாதாரம் மக்களின் வாழ்க்கை முறை, பழக்கவழக்கம், பண்பாடு என யாவற்றையும் உருவாக்கித் தருகிறது. மக்களின் நாகரிக வாழ்வு வாழும் மக்களின் சின்னஞ்சிறு செயல்களையும் தீர்மானித்து விடுகிறது.

உலக நாடுகளின் வரலாற்றையும், பண்பாட்டையும் ஆய்வு செய்த திறனாய்வாளர்கள் உலகத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் புலங்குப் பொருட்கள், உற்பத்தி முறை, உற்பத்திப் பெருக்கம், உற்பத்தியின் செயல் குறித்து ஆய்வு செய்துள்ளனர். இன்றும் ஆய்வு செய்து வருகின்றனர். கிரேக்கம், எகிப்து, பாரசீகம் போன்ற பல நாடுகள் பண்டைய காலத்தில் மக்கள் வசிக்கும் நிலப்பரப்பாக சிறந்து விளங்கியது. பழங்காலத்தில் தமிழர்களின் வளர்ச்சி மிகப் பெரிய அளவில் தனித்தன்மையுடனும், சிறப்புடனும் விளங்கியது. அதற்குரிய அடிப்படைக் காரணம் இயற்கை வளம் ஆகும். அவ்வகையில் பண்டைய காலத்தில் இருந்த இயற்கை வளங்களையும்,

இயற்கையை பயன்படுத்தி உருவாக்கப்பட்ட தொழில்களையும் ஆராய்ந்து எடுத்துரைப்பதாக இவ்வியல் அமைந்துள்ளது.

தமிழகத்து இயற்கை வளம்

இயற்கை வளம் மிக்க நாடாக பழந்தமிழகம் அமைந்திருந்தது. மனித வாழ்வில் இயற்கையின் செயலே முதன்மையிடம் பெற்று வரும் மனித வாழ்வியல் அனைத்தையும் தீர்மானிப்பதும் இயற்கை ஆகும். இயற்கை பல்வகைப்பட்ட திறத்தை உடையது என்றாலும், இயற்கையின் தனித்தன்மையும், வளர்ச்சி மிகுந்த புறச் சூழலும் மானுட வளர்ச்சிக்கான முதன்மை அம்சமாக விளங்குகின்றது. அவ்வகையில் பழந்தமிழகம் ஐவகை நிலப்பரப்பைக் கொண்டு அமைந்திருந்துள்ளன. வளத்தினை இயற்கைவளம், மனித வளம் எனப் பகுத்தோமானால் மலைகள், மண்வகைகள், நீர்நிலைகள், காற்று, அருவி, தட்பவெப்பநிலை, தாவரங்கள், விலங்குகள் போன்றவை இயற்கை வளமாகக் கொள்ளலாம். மனித வளம் என்பது சிந்தனையின் பாற்பட்டது மனித ஆற்றலே மனித வளம் எனப்படுகிறது.

எந்தவொரு நாடும் எண்ணிலடங்கா இயற்கை வளத்துடன் இருப்பினும் அந்த நாட்டில் மனிதவளம் இல்லாமல் போனால் எந்தப் பயனும் இல்லை. இம்மனித வளமானது நாட்டுக்கு நாடு காலத்திற்குக் காலம் மாறுபடும் தன்மையானது. மனிதன் இயற்கையோடு இணைந்து இயற்கை வளத்தினை ஆளும் ஆற்றலுடையவன். அத்தகைய ஆற்றலை மனிதன் தன் உழைப்பின் மூலம் வெளிப்படுத்துகிறான்.

இயற்கை வளமும் பொருளாதார நிலையும்

சங்ககாலத் தமிழகம் இயற்கைவளம் நிரம்பியதாக இருந்திருக்கிறது. மலை வளமும், மண் வளமும், காட்டு வளமும், நீர் நிலைகளும் செழிப்புற்று இருந்துள்ளன. நல்ல தட்பவெப்பநிலை நிலவி இருந்ததால் தாவரங்களும், விலங்குகளும் செழிப்புடன் இருந்தன. காற்றும் தூய்மையாக இருந்தது. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்ற ஐவகை நிலப்பரப்பைக் கொண்ட தனித்துவமான முறையில் மலை, காடு, சமவெளி, கடல் சார் பகுதி, வெம்மணற்பரப்பு என புவி அனைத்து தகுதியையும், வளங்களையும் பெற்றிருந்தது.

மலை வளம்

மலையும் மலை சார்ந்த இடங்களும் வளமாக இருந்தது. அதில் மா, பலா, வாழை எனப் பழமரங்களும் அகில், சந்தனம், சிறு மூங்கில், பெரு மூங்கில், சுரப்புன்னை போன்ற மரங்கள் செறிந்த காடுகளையும் கொண்டிருந்தது. யானை, புலி, கரடி, காட்டுப்பன்றி, காட்டுப்பசு, வரையாடு, குரங்கினங்கள் முதலியனவும், மிளகுச் செடிகள், நீர் அருவிகள் என அனைத்து வளங்களையும் ஒருங்கே கொண்டிருந்த நிலப்பகுதியாய் பழந்தமிழகம் நிலவி வந்துள்ளது.

திருமுருகாற்றுப்படை இலக்கியமானது மலை அருவியின் மாண்பினையும் அழகினையும் குறிப்பிடுவதனை,

“வேறுபல் துகிலின் நுடங்கி அகில் சுமந்து

ஆர முழுமுதல் உருட்டி வேரள்

பூவடை அலங்குசினை புலம்பவேர் கீண்டு

விண்பொரு நெடுவரைப் பரிதியிற் றொடுத்த

தண்கமழ் அலரிறால் சிதைய நன்பல

.....

.....

இழுமென இழிதரும் அருவிப்

பழமுதிர் சோலை மலைகிழ வோனே”

திருமுரு:296-317

என்னும் அடிகள் மூலம் அறியமுடிகின்றது. மலையின் வளத்தையும் அதிலிருந்து விழும் அருவி நீரின் அழகின் சிறப்பினை நக்கீரர் தமது எழுத்தாளுமையின் மூலம் அழகுபட எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

நிலமும், காட்டு வளமும்

நான்கு நிலத்திலும் மண் வளம் நிறைந்திருந்ததால். காடுகளும் சிறப்புற்றிருந்தன. ‘ஒரு நாட்டில் இயற்கை வளங்கள் சிறப்பாக அமையவும், மக்களும் ஏனைய உயிரினங்களும் நன்றாக வாழவும், நிலமும், மண்ணும், விண்ணும், இணைந்த அதிசயமான படைப்புகளாகும். கோடிக்கணக்கான மைல்களுக்கு அப்பால் உள்ள ஆதவன் உமிழும் சக்தி அண்டவெளியில் உள்ள கரியமில் வாயு மண்ணின் ஆழ்தலத்திலுள்ள பல்வேறு மூலங்கள், வற்றாத மாக்கடலில் இருந்த மேகமாக உருவெடுத்து மழையாக மாறிக் கிடைக்கும் நீர் இவற்றைக் கொண்டு எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் அடிப்படை உணவையும் தரும் ஆற்றலே மரமாகும். இந்த ஆற்றலின் பயனாய் அனைத்து உயிர்களுக்கும் அமுதசுரபியாக மரங்கள் விளங்குகின்றன.

தூசி, புகை மற்றும் நச்சுப்பொருட்கள் நிரம்பிய காற்றை மரத்தின் தழைகள் வடிகட்டிடும். மேலும், ஒளி, ஒலி, வெப்பம் ஆகியவற்றின் கடுமையையும் தழை அடர்ந்த மரங்கள் தனித்துவிடுகின்றன. இதனை, சரித்திரக் காலத்தில் கொடுங்கோல் அரசரிடமிருந்து தப்பித்த மக்களைக் கானகங்கள் காத்தன. வெள்ளம், வறட்சி என்ற கொடுஞ் சூழ்நிலைகளிலிருந்தும் மரங்கள் வாழ வழி செய்திடுகின்றன.

இதன் அடிப்படையில் மரங்களும் காடுகளும் வறட்சியிலும் வெள்ளத்திலும் முதன்மைப் பாதுகாப்பு அரண்களாக விளங்குகின்றன. மேலும், கால்நடைகளுக்கு உணவாகப் பயன்படுகின்றன. மரங்களும், காடுகளும் மண் அரிப்பைத் தடுத்து நீர் நிலைகளுக்கும் பாதுகாப்பு அரண்களாக விளங்குகின்றன. மரங்களும், காடுகளும் இல்லையேல் மண் அரிப்பு ஏற்பட்டு நீர் நிலைகள் மண் மேடிட்டு அழிந்துவிடும். மண் அரிப்பைத் தடுப்பதில் மரங்கள் பெரும் பங்கு வகிக்கின்றன. மரங்கள் இல்லையேல் வளமும் இல்லை. மக்கள் வாழவும் இல்லை.

‘உலக உயிர்களுக்குப் பயன்படும் பொருட்டு மகாவிஷ்ணு மரங்களை உண்டு பண்ணினான். எனவே கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டு மரங்களை எரிப்பதை விட்டு விடுங்கள்’¹ என்பர் வ.வியாசர். புராண, இதிகாசத்தில் மரம் வளர்ப்பு, மற்றும் பாதுகாப்பதைப் பற்றி எடுத்துரைத்துள்ளனர். நெல்லி வறண்ட நிலப்பகுதியிலும் வளருகின்ற தன்மை உடையது. அந்நெல்லிக்காய் நீர் வேட்கை தீர்ப்பது. ஆதலின்

பாலை வழியிலே நெல்லி மரங்களை வைத்து வளர்ப்பது அந்நாளில் மரபாக இருந்துள்ளது. இதனை,

“நெடுஞ்சேன வந்த நீர்நசை வம்பலர்

செல்லுயிர் நிறுத்த சுவைக்காய் நெல்லிப்

பல்சாய் அஞ்சினை அகவும் அத்தம்”

அகநா.271:6-8

என்ற பாடல் விளக்குகின்றது. சங்க காலத்தில் மரங்களும் செடிகளும் நிறைந்த இடங்கள் கா, பொதும்பர், பொழி, சோலை, தண்டலை, காடு, கானம் எனப்பலப் பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டன. குறிப்பாக அகில், சந்தனம், வேங்கை முதலிய உயரமான மரங்கள் வளர்ப்பெற்றதாயின் யானை, கரடி, புலி போன்ற விலங்குகள் வாழிடமாகவும் காடு அமைந்துள்ளது. அக்காட்டின் வளத்தினை நாட்டின் வளமாக உள்ளதை உணர்ந்திருந்தனர். மனித வாழ்விற்கான முதன்மை தேவையான காற்றைத் தரும் அரிய பணியினைச் செய்வது ‘காடு’ என்பதால் அவற்றைப் பாதுகாத்தனர். இதனை,

“காடு காத்துறையும் கானலர் உளரே”

மலை.279

என்ற பாடல் வரிகளால் உணர்த்துகின்றது. காட்டுவளம் பழங்காலத்தில் நன்கு அமைந்திருந்ததை,

“வாள்போழ் விசம்பில் வள்ளுறை சிதறித்

தலைப்பெயல் தலைஇய தண்ணறுங் கானத்து”

திருமுரு. 8-9

என்னும் பாடல் மூலம் அறிய முடிகின்றது. திங்களும் ஞாயிறும் இருளை நீக்கி ஆகாயத்திலிருந்து பெருந்துளியை முற்படச் சிதறி, காற்காலத்தில் மழை மேலும் பொழிவதால் குளிர்ச்சிப் பொருந்திய காடாக அமைந்திருந்தது. மேலும், மிகச்சிறிய நறுமணமுடைய மலர்கள் சூழ்ந்த

காடு என்றும், கார்காலத்தில் காட்டின் நிலையையும் மிக அழகுற வருணிப்பதைக் காணமுடிகிறது. இதனை,

“கன்றமர் நிரையடு கானத் தல்கி”

பெரும்.176

“வயிரும் வளையும் ஆர்ப்ப வயிர

செறியிலைக் காயா அஞ்சன மலர

முறியிணர்க் கொன்றை நன்பொன் சாலக்

கோடற் குவிமுகை யங்கை யவிழத்

தோடார் தோன்றி குருதி பூப்பக்”

முல்லை.92-96

“பனிவார் சிமையக் கானம் போகி”

மதுரை கா.148

“வேட்டம் பொறித்து வியன்கட் கானத்து

முல்லைப் பல்போ துறழப் பூநிரைத்து”

நெடு.129-130

“....தெய்வர்க் கோக்கிய

வேலினும் வெய்ய கானமவன்”

பட்டின.299-300

“மலையும் சோலையும் மாபுகல் கானமும்”

மலை.69-70

என்னும் பாடல் அடிகள் காட்டு வளத்தைப் பற்றியும் பழந்தமிழகத்தின் இயற்கைச் வளங்களையும் உணர்த்திகின்றன. இதன்மூலம் பழந்தமிழகம் காடும், காட்டைச் சார்ந்த நிலமாக நன்கு வளப்பட்ட பகுதியாகவும், மக்கள்

மற்றும் உயிரினங்கள் வாழ்வதற்குரிய பகுதியாகவும் விளங்கி இருப்பதை அறிய முடிகின்றது.

மண் வளமும் மன்னனின் புகழும்

பழங்காலத்தில் இருந்த மண்வளத்தினையும் மன்னர்களின் புகழினையும் சங்கப்பாடல்கள் பல எடுத்துரைக்கின்றன. இதனை,

நெல்லும் உயிரன்றே நீரும் உயிரன்றே

மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்

அதனால் யானுயிர் என்பது அறிக்கை

வேன்மிகு தானை வேந்தர்க்குக் கடனே

புறநா.பா.186

என்ற பாடல் மூலம் மன்னன் நாட்டின் தலைவனாகவும், அம்மன்னன் மண்வளத்தையும், மக்களையும் காப்பதால் மன்னனின் புகழ் வீரம், கொடை குறித்து இப்புறநானூறு உணர்த்துகின்றது.

மன்னனைப் பற்றி புகழ்ந்துரைக்கும் புலவர் தாம் வாழும் நாட்டின் பெருமையையும் மண்வளச் சிறப்பையும் கூறும் பாடலில், சென்னியின் சோழநாடு மண்வளம் மிகுந்தது. வயலிடத்தே பொய்கையில் கிடைத்த பருத்த வாலை மீனை துணைக்கறியாக கொண்டு புதுநெல்லின் மென்சோற்றை விலாப்புடைக்க தின்று மகிழ்வார்கள் உழவர்கள். அப்பெருந்தீவனத்தால் வயலிலே சூட்டையிடும் இடம் அறியாது தடுமாறுவர். சிறுவர்களோ தென்னை நெற்றை விரும்பாது உயரக் குவிந்த போரின் மீது ஏறி நின்று பனம்பழம் பறிக்க உந்திக் கொண்டிருப்பர். இத்தகைய புது வருவாய் மிகுந்த வளநாடு இருந்தது என்பதை,

“கொண்டைக் கூழைக் தண்டழைக் கடைசியர்

சிறுமா னெய்த லாம்பலொடு கட்கும்

மலங்குமிளிர் செறுவிற் றளம்புதடிந் திட்ட

பழன வாளைப் பருஉக்கட் டுணியல்

புதுநெல் வெண்சோற்றுக் கண்ணுறை யாக

விலாப்புடை மருங்கு விசிப்ப மாந்தி

நீடுகதிர்க் கழனி குடுதடு மாறும்

வன்கை வினைஞர் புன்றலைச் சிறாஅர்

தெங்குபடு வியன்பழ முனையிற் றந்தையர்

குறைக்க ணெடும்போ ரேறி விசைத்தெழுந்து

செழுங்கோட் பெண்ணைப் பழந்தொட முயலும்

வைகல் யாணர் நன்னாட்டுப் பொருநன்..”

புறநா.61:1-12

என்னும் அடிகள் விளக்குகின்றது. கோனாட்டு எறிச்சலூர் மாடலன் மதுரக்குமரனார் பாடல் போல பல நூறு பாடல்கள் சங்க இலக்கியம் முழுவதும் விரவிக்கிடக்கின்றன. பல பாடல்கள் இயற்கை மற்றும் மண் வளத்தோடும் நாட்டின் வளத்தினையும் எடுத்தியம்பும் நோக்கில் பாடப்பட்டுள்ளது.

நீர் வளம்

பழங்காலத் தமிழர்கள் உயிரினங்கள் உயிர் வாழ்வதற்குரிய மூலப்பொருள் நீர் என்பதை புரிந்து வைத்திருந்தனர். இதனை உணர்ந்த வள்ளுவர் நீரின்றி அமையாது உலகு என்றார்.

நிலவளத்திற்கு முதன்மை தேவை நீர்வளமே ஆகும். உலகின் அனைத்து பகுதிகளுக்கும் நீர்வளம் இன்றியமையாதது ஆகும். பூமியைத் தவிர வேறு எந்த கோள்களிலும் உயிரினம் இல்லை. காரணம் அங்கெல்லாம் தண்ணீர் இல்லை உலகின் தோற்றத்திற்கும் வளங்களுக்கும் மூலக்காரணம் தண்ணீர் தான். மனித உடலில் பெரும்பகுதி நீரினாலேயே ஆக்கப்பட்டுள்ளது. தண்ணீர் இயற்கையின் கொடை. தண்ணீர் இல்லையென்றால் உணவு உற்பத்தி இல்லை. மேலும், மண்ணும், காற்றும் வறண்டு போகும். எல்லா வளங்களுக்கும் தாய் நீர்வளம். தண்ணீர் உயிரின்

ஆதாரம். மண்ணின் உயிர்துளி. வாழ்க்கையின் அடிப்படை என நீரினைப் போற்றிப் பாதுகாத்துள்ளனர்.

பழங்காலத்தில் மக்களுக்கு நீர் வளத்தையும், குளத்தையும், கிணற்றையும், பலரும் செல்லும் வழியில் தங்குவதற்குரிய சிறு வீடு, தண்ணீர் பந்தல்களையும் அமைத்திருந்தனர். சிறந்த செல்வம் உடையவனாய் இம்மையில் கிடைக்கும் இன்பங்களை நன்கு அனுபவிப்பான் என்ற கருத்து பழந்தமிழரிடத்தே நிலவி வந்துள்ளது என்பதை,

“உண்ணீர் வளம் குளம் கூவல் வழிப்புரை

தண்ணீரே யம்பலந்தான் பாற்படுத்தான் - பண்ணீர்

பாடலோ டாடல் பயின்றுயர் செவ்வனாய்க்

கூடலோ டூலுலான் கூர்ந்து”²

ஏலா.பா.51

என்ற பாடல் அடிகள் உரைக்கிறது.

அணை

நீர் பாதுகாப்பின் மேலாண்மையை மிகத் தெளிவாகப் புரிந்தவர்கள் தமிழர்கள். அதனால் பழங்காலத்தில் குளம் குட்டைகளை அமைத்திருந்தனர். இடைக் காலத்தில் கல்லணையைக் கட்டினான் கரிகால் பெருவளத்தான்.

மழைநீரை தேக்கி வைத்து அதை பாசனத்திற்கு பயன்படுத்திக் கொள்ளும் முறையினை சங்ககால உழவர்கள் தெளிவாக தெரிந்து வைத்திருந்தனர். காஞ்சி மரத்தின் குறுகிய கட்டைகளைக் குத்தி இனிய சுவையினை உடைய மெல்லியத் தண்டினைக் கொண்ட சிறந்த கரும்பு கழிகளைப் பலவாக வைத்து அடைத்து செந்நெற் பயிரினை உடைய பெரிய வயலில் பசிய பள்ளங்களிலே நீரைத் தேக்கி வழிய இடத்தினை உடைய வளைந்த அணியினை வருத்தமுற்று உழவர்கள் அமைத்ததனை,

“கள்ளூர் உவகைக் கலிமகிழ் உழவர்

காஞ்சிலும் குறுந்தறி குத்தி, தீம்சுவை

மென்கழைக் கரும்பின் நன்பல மிடைந்து,

பெருஞ்செய் நெல்லின் பாசவல் பொத்தி,

வருத்திக் கொண்ட வல்வாய்க் கொடுஞ்சிறை

மீதுஅழி கடுநீர் நோக்கி”

அகநா.346:5-10

என்ற பாடல் விளக்கி உரைக்கின்றது.

குளம்

நீர் மேலாண்மையில் காடு மற்றும் மலையிலிருந்து வரும் நீரை சேகரித்து ஆறு, குளம் அமைத்து மக்கள் வாழ்ந்த முறையினையும், சங்க காலத்தில் நீர்வளம் சிறப்புற்று இருந்ததையும், கோடைக்காலத்தில் கூட குளத்தில் நீர் நிறைந்திருந்ததையும் அதில் மீன்பிடித் தொழில் நடந்தது என்பதனை,

“கோடை நீடினும் குறைபட லறியாத்

தோடாழ் குளத்த கோடுகாத் திருக்கும்

கொடுமுடி வலைஞர் குடி”

பெரும்.272-274

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது. குளத்தில் நீர் நிரப்பப்பட்டு அடிப்படைத் தேவைக்குப் பயன்படுத்துவது மட்டுமல்லாமல் மீன் வளர்ப்பதன் அதன் மூலம் பொருளாதார பெருக்கத்தை உருவாக்கினர். இதனை,

“சிதரற் பெரும்பெயல் சிறத்தலிற் றாங்காது

குணகடற் கிவர்தருங் குருஉப்புன லுந்தி

நிவந்துசெ னீத்தங் குளங்கொளச் சாற்றிக்

களிறுமாய்க்குங் கதிர்க்கழனி”

மது.244-247

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கும். பண்டைய காலத்தில் மழை நீரை சேமிக்கும் பழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தனர். இன்றும் கூட இப்பழக்கம் இடங்களில் காணப்படுகிறது. மழைக்காலத்தில் குளங்களில் நீரைத் தேக்கி வைத்து பயன்படுத்தினர். மேலும் மழைநீரால் நிரம்பி குளங்களுக்கு சேதம் ஏற்படாதவாறு மதகுகளைத் திறந்து விட்டும் முழுநீரும் வழிந்து போகாதவாறு மீண்டும் மதகுகாண் கண்ணுள்ள சிலவற்றை அடைத்தும் விழிப்பாக காத்து வருவதற்கும் காவலர்களையும் நியமித்திருக்கின்றனர். இவர்களைக் ‘காப்பாள்’ என்றும் ‘மாரி குளத்துக் காப்பான்’ என்றும் அழைக்கப்பட்டதை,

“மாரிக் குன்றத்துக் காப்பாள் அன்னன்”

ஐங்.206:2

என்ற பாவடி மூலம் நீர் மேலாண்மையில் தனித்துவம் மிக்கவர்களாக பண்டையோர் இருந்துள்ளதை அறிய முடிகின்றது.

ஆறு

ஆற்று நாகரிகமே நகர நாகரிக வாழ்விற்கு வழி கோலியது. ஆற்று வளத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதே நாட்டு மக்களின் வாழ்க்கை வளம் ஆகும். ஆறுகளின் போக்கும், பயனும், மலைகளின் அமைப்பு மற்றும் வளங்களைப் பொறுத்து அமைவதாகும். ‘தென்னிந்தியாவில் வடபாகத்திலுள்ள நர்மதை, தபதி என்னும் ஆறுகளைத் தவிர மற்ற ஆறுகள் அனைத்தும் மேற்கிலிருந்து கிழக்கு நோக்கி ஓடி வங்காள விரிகுடா கடலில் சென்று சேர்கின்றன. மக்கள் தொகை குறைவாக இருந்த பண்டைய காலந்தொட்டே அவர்கள் ஆற்றோரங்களில் விரும்பி வாழ்ந்து வந்தனர். நாட்டின் தலைநகர்களும், பேரூர்களும் ஆற்றங்கரைகளிலே தோன்றின. புகார், வஞ்சி, மதுரை, விஜயநகரம், தம்பிலி முதலியவை தென்னாட்டில் புகழுடன் விளங்கிய தலைநகரூர் சிலவாம்’³ என்பதன் வழி

ஆற்று வளமே மனித நாகரிகத்தின் முதன்மை தொட்டிலாகவும் விளங்கின என்பதை அறிய முடிகின்றது.

மேலும் நாடுகளையும் அவற்றின் உட்பகுதிகளின் எல்லைகளையும் அமைப்பதில் ஆறுகள் பயன்பட்டன. உழவுத் தொழிலுக்கு ஆறுகள் அளிக்கும் நன்மைகள் பலவாகும். ஆறுகளின் மூலம் அண்மையிலும், கழிமுகத்திலும் நெற்பயிர்கள் செழிப்பாக வளர்ந்துள்ளன. காவிரி ஆற்றின் கழிவுகளும் மிக்க வளம் படைத்தவை ஆகும். மேலும் ஆறுகளில் வெட்டப்பட்டிருக்கும் பற்பல கால்வாய்கள் பல இடங்களுக்கும் நீர்பாசன வசதி அளிக்கின்றன. நீர்பாசனமே மனித வாழ்வு நாகரீக நிலைமை அடைய முதன்மைக் காரணியாயிருந்தன. மேலும், மனித வாழ்வு நாடோடி நிலையில் இருந்து கால்நடை வளர்ப்புக்கு மாறி, நதிக்கரையோர வாழ்விற்குத் துணை புரிந்தது.

காவிரி ஆறு

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழகம் காவிரி ஆற்றின் ஆதி அந்தத்தை நன்கு உணர்ந்திருந்து நாட்டு வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் பயன்படுத்திக் கொண்டனர் என்பதை,

“குடமலைப் பிறந்த தண்பெருங் காவிரி

கடன்மண் டழுவத்துக் கயவாய் கடுப்ப”

மலை.527-528

என்னும் அடியானது காவிரி ஆறு குடகுவழிப் பிறந்து புகாரிலே கலப்பதை எடுத்துரைக்கின்றது. மேலும்,

“வான் பொய்ப்பினும் தான் பொய்யா

மலைத்தலைய கடற்காவிரி

புனல்பரந்து பொன்கொழிக்கும்”

பட்டினப்.5-7

என்ற வரிகள் வானம் மழை பெய்யாமல் பொய்த்துப் போனாலும் காவிரியானது ஏமாற்றாமல் நீர் பெருக்கெடுத்து வந்து வளம் செய்ய

உதவியதை உறுதி செய்துள்ளனர். மேலும் காவிரி புனித நீராடும் இடமாகவும் சங்ககாலம் தொடரே இருந்து வந்துள்ளது.

பண்டைத் தமிழகத்தின் நல்லணியாக திகழும் காவிரி ஆற்றை இளங்கோவடிகள்

“பூவார் சோலை மயிலாலப் புரிந்து குயில்கள் இசைபாடக்

காமர் மாலை அருகசைய நடந்தாய் வாழி காவிரி”⁴

சிலம்பு.கானல்-26-27

எனப் புகழ்ந்து வாழ்த்தியுள்ளார்.

காவிரி ஆறு வாய்க்கால்கள் வழியாக சென்று ஊட்டத்தொகுதி கொண்ட கரும்பு விளையும் நாடு என வெள்ளைக்குடிநாகனார் தம் எழுத்தாளுகையில் வெளிப்படுத்துகின்றார்.

“வசையில்புகழ் வயங்குவெண்மீன்

திசைதிரிந்து தெற்கேகினும்

தற்பாடிய தளியுணவிற்

புட்டேம்பப் புயன்மாறி”

(பட்டினப்.1-4)

என்று காவிரி ஆறு குற்றங்கள் இல்லாத பெருமையினை உடையது என்றும் அடிவானத்தில் ஒளியோடு தோன்றும் வெள்ளிக்கோள் தான் நிற்பதற்குரிய வடக்கு திசையில் நிற்காமல் இடம் மாறி தெற்கே சென்றாலும் நீரை உணவாக உண்டு வாழும் வானம்பாடி பறவைகள் உணவில்லாமல் தவிக்குமாறு மழை பெய்யாமல் போன காலத்திலும் காவிரி நீர் கொடுத்து பயன்தரும் என்று பட்டினப்பாலை பாடல் உணர்த்துகின்றது.

ஒரு வேலி நிலத்தினை ஆயிரம் கலம் நெல் விளைவிக்கும் தன்மை உடையது காவிரி ஆறு என்பதை,

“சாலி நெல்லின் சிறைகொள் வேலி

ஆயிரம் விளையிட்டாகக்

காவிரி புரக்கு நாடு கிழவோனே”

பொரு.246-248

என்ற பாடல் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

கங்கையிற் புனிதம் ஆய காவிரி நாளெல்லாம் வளம் குறைந்து
கோடையாயின் காலத்தும் காவிரி நீர் சுரந்து காக்கும் வளநாடு சோழநாடு
என்பதை,

“கோடையாயினும் கோடி...

காவிரி புரக்கும் நன்னாட்டு பொருநை”

புறநா.393:22-23

என்று நல்லிறையனார் விளக்குகின்றார். நதிக்கரையே நாகரிகத்தை வளர்த்
தெடுத்தது என்பதை காவிரி போன்ற நதிகள் பெரும் பங்கு வகித்துள்ளன.

வைகை

தமிழகத்திற்கு வளம் சேர்த்த ஆறுகளில் காவிரிக்கு அடுத்தச்
சிறப்புடையது வைகை நதியாகும். சங்க இலக்கியங்களில்
பெரும்பாண்மையானப் பாடல்கள் ஆறு பற்றி எடுத்துரைக்கின்றது.
வைகைக்கு பொருளாக ஆற்றின் நடுவே சென்று கை ஊன்றினால் அங்கு
நதி நீரானது கை வைக்கும் அளவிற்கு ஓடும் ‘பெயர் பெற்றதாகவும்.
பழங்காலத்தில் மதுரை மாநகரையும் அதன் சுற்றுப் பகுதியையும் வளம்
கொழிக்கச் செய்தது வைகை ஆறு ஆகும். இதனை,

“செய்யாட்கு இழைத்த திலகம்போல் சீர்க்கொப்ப

வையம் விளங்கிப் புகழ்பூத்தல் அல்லது

பொய்யாதல் உண்டோ மதுரை புனைதேரான்

வையை உண்டாக்கும் அளவு”

பரிபா.திரட்.10:1-4

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது.

வைகை ஆறு இருப்பதனால் திருமகளிடம் திகழும் திலகத்தைப் போல தன் சிறப்புக்கு ஏற்றபடியாக உலகத்தில் விளங்கிய புகழோடு பொலிவுறுதல் அல்லாமல் மதுரை நகரமானது தன் பெருமை கேட்டு அழிதல் என்பது கிடையாது என்று கூறுகிறது. கார்காலம் தொடங்கவும் மலையிலே மழை பொழிகின்றது. அம்மழை நீரானது அழகுற நிரம்பி வருகின்றதால் மக்களுக்கு புத்துணர்வு எழுகின்றது. அதனால் மக்கள் மனக்கிளர்ச்சி கொள்கின்றனர். உழவர்கள் விரைந்து தம் தொழில்களை மேற்கொள்வராயினர் இதனை,

“மேவிப் பரந்து விரைந்து வினைநந்தத்

தாயிற்றே தண்அம் புனல்”

பரி.6:9-10

“வந்தன்று வையைப் புனல்”

பரி.7:10

“.... தென்னவன்

ஒன்னாருடைபுலம் புகற்றால்,

தானையான் வையை வனப்பு”

பரி.7:48-50

என்னும் பாடல்கள் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

சங்க காலத்தில் வைகை நதி ஒருமுறை பெருக்கெடுத்து கட்டற்று வெள்ளமாக ஓடியிருக்கிறது. அத்தகைய வெள்ளப் பெருக்கின் போது மக்கள் நிலையும் ஏற்பட்ட மாற்றங்களையும் சூழ்நிலைகளையும், ஒரு தெளிவான காணொளி காட்சியினைப் பரிபாடல் வெளிப்படுத்துகின்றது.

வயிற்றிடத்து வளர்ந்த நிலையிலிருக்கும் வாலை மீன்களைப் போல தம் சுற்றத்தோடும் கூடியவராக வயலுழவர் பலரும் பாய்ந்து வரும் புனலினை தடுக்க கருதியவராகக் கழனிகளில் பரந்து சென்று நின்றதனை,

“கவிழ்ந்த புனலின் கயம் தண் கழுநீர்

அவிழ்ந்த மலர் மீதுற்றென, ஒருசார்

மாதர் மடநல்லார், மணலின் எழுதிய

பாவை சிதைத்தது என அழ, ஒரு சார்ளு

அகவயல் இளநெல் அரிகால் குடு

தொகு புனல் பரந்தெனத் துடிபட, ஒருசார்,

ஓதம் சுற்றியது ஊர் என ஒருசார்

கார் தூம்பு அற்றது வான் என ஒருசார்ளு

பாடுவார் பாக்கம் கொண்டென

ஆடுவார் சேரி அடைந்தென

கழனி வந்து கால் சோத்தென

பழன வாளை பாளை உண்டென,

வித்து இடு புலம் மேடு ஆயிற்றென

உணர்த்த உணரா ஒள் இழை மாதரை

புணர்த்திய இச்சத்துப் பெருக்கத்தின் துணைந்து

சினைவளர் வாளையின் கிடையொழு கெழீஇ,

பழன உழவர், பாய் புனல் பரத்தந்து”

பரி.7:23-39

என்னும் பாடல் மூலம் அறிய முடிகிறது. மேலும், வைகை நதியில் வெள்ளம் ஏற்பட்டு தன்போக்கில் குறுக்கிட்டவான பல பொருள்களையும் கவர்ந்து சென்றதை அறிய முடிகின்றது. இதன் வழியாக நீர் பெருக்கம் மிகுந்திருந்து அதனை மக்கள் நன்கு பயன்படுத்தி வளமான தமிழகத்தினை உருவாக்கினர் என்பது புலனாகின்றது.

மழை வளம்

கடந்த 18ம் நூற்றாண்டு இறுதி வரையில் தமிழகத்தில் மாதம் மும்மாரி மழை பொழிந்து தன் கடமையைத் தவறாது ஆற்றியிருக்கிறது. குறிப்பாக தமிழக குறிஞ்சி நிலங்கள் மிக்க செழிப்பும் வனப்புமாக இருந்ததைக் குற்றால குறவஞ்சி,

“மாதம் மூன்றும் மழை உள்ள நாடு

வருடம் மூன்று விளை உள்ள நாடு

வேதம் மூன்று பலா உள்ள நாடு

விசேம் மூன்றும் குலா உள்ள நாடு

போகம் மூன்றும் நலம் செய்யும் நாடு

புவனம் மூன்றும் வலஞ்செய்யும் நாடு”⁵

குற்றா.10:7.1-6

என்னும் பாடல் உணர்த்துகின்றது. மாதம் மும்மாரி பொழிந்து மூன்று போகம் விளைந்து, மூன்று வேதங்களே வேர், மரம், பயன் என மூன்றாக அமைந்து நித்தியும், நைமித்தியம், காமியம் ஆகிய மூவகைச் சிறப்புகளும் தவறாமல் நிகழ்ந்து பிறப்பு, வாழ்வு, இறப்பு எனும் மூன்று நிலைகளிலும் நன்மை விளைவித்து மூன்று புவனங்களாகிய மேல்நாடு, நடுநாடு, கீழ்நாடு என அனைத்து மக்களையும் வளம்செய்து போற்றும் நாடாக இருந்திருக்கிறது என்பதை குற்றாலக் குறவஞ்சி வெளிப்படுத்துகின்றது. அனைத்து தொழிலுக்கும் முதன்மைக் காரணம் மழையே என்பதை

“இருங் கண் ஞாலத்து ஈண்டு தொழில் உதவிப்

பெரும் பெயல் பொழிந்த வழி நாள் அமையத்து”

நற்.157:1-2

என்ற இளவேட்டனார் பாடல் அடிகள் உணர்த்துகின்றது. இதனையே வள்ளுவரும்,

“ஏரின் உழாஅர் உழவர் புயல்என்னும்

வாரி வளங்குன்றிக் கால்”⁶

குறள்:14

என்று கூறுகின்றார். அக்காலத்திலும் பருவமழையானது பலமுறை பொய்த்து போய், பருவம் தவறி பெய்து இருக்கிறது. இதனை,

“மறந்து கடல் முகந்த கமஞ் சூல் மா மழை

பொறுத்தல் செல்லாது இறுத்த வண் பெயல்”

நற்.99:6-7

என்னும் பாடல் விளக்குகின்றது. இளந்திரையனார் ‘அறிவில்லாது பருவகாலத்தை மறந்து கடல்நீரையுண்டதனாலாகிய நிறைந்த சூலையுடைய கரிய மேகம் தான் தாங்க மாட்டாமே பெய்த்தொழித்த வளவிய மழை’ என்று சுட்டுகின்றார்.

“மலைவான் கொள்ளன உயர்பலி தூஉய்

மாரி ஆன்று மழைமேக்கு உயர்க எனக்

கடவுள் பேணிய குறவர் மாக்கள்”

புறநா.143:1-3

மழையற்ற போது பெய்ய வேண்டியும், பெருமழை பெய்ய அதனை நிறுத்த வேண்டியும், தெய்வத்தைப் போற்றித் துதித்தனர் குறமக்கள் எனும் செய்தி கபிலர் பாடலால் புலனாகின்றது.

மனித வளமும் பொருளாதார நிலையும்

மனித வளம் என்பது மனிதனது சிந்தனையைக் கொண்டு வளம் பெறுவது ஆகும். அறிவியல், பொறியியல், தொழில்நுட்பம், முதலீடு என அனைத்து செயல்முலம் பொருளாதாரத்தைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ள முடிகிறது. மனிதனின் உள்ளார்ந்த பண்புகளோடு அவனது உழைப்பு, அறிவு, உற்பத்தி, வேலைத்திறன் முதலியவற்றின் துணைக்கொண்டு சங்ககால மக்களும், அரசர்களும் பெருஞ்செல்வத்தை அடைந்திருந்தனர். மேலும் போரினாலும், திரைப்பணத்தினாலும், வரி வகையினாலும், அரசாங்கமானது பொருளாதார நிறைவை எட்டி இருந்தது. இதனை,

“பொருளுடையான் கண்ணத்தே போகம்”⁷

சிறுபஞ்.3:1

என்று காரியாசான் பொருளுடையவர்கள் இன்பம், பெருகும் என்றுரைக்கிறார்.

“முன்பொருள் செய்யாதார் – ஆதரே”⁸

(சிறுபஞ்.20:2)

என்று முதுமை பருவம் வருவதற்கு முன்பே பொருள் தேடி வைத்துக் கொள்ளாதவரை அறிவில்லாதார் என்று சிறுபஞ்சமுலம் உரைக்கும்.

உணவுத் தேடும் வாழ்க்கை முறையிலிருந்து மாறிய மனிதன் பொருள் உற்பத்தியிலும், உணவு உற்பத்தியிலும் கவனம் செலுத்தி தான் சார்ந்த நில அமைப்புக்கேற்றவாறு வருமானம் பெற வழிவகை செய்து கொண்டார்.

மலைகளில் விளைந்த ஐவன நெல்லும், திணையும், அரிசியும், மலைத்தேனும், வள்ளிக்கிழங்கும், பலாப்பழங்களும், குறிஞ்சி நில மக்களுக்கு வியாபாரப் பொருளாயின. மேலும் யானைகளையும், காட்டுப் பன்றிகளையும், புலி முதலியவற்றையும் வேட்டையாடி, அதனுடைய தோல், தந்தம் முதலியவற்றை தமக்குரிய நிதி ஆதாரமாக மாற்றிக் கொண்டுள்ளனர். சந்தனம், அகில் ஆகியவற்றை விற்பும் தம் வாழ்விற்கான நிதியைச் சேகரித்தனர்.

முல்லை நில மக்கள் மலையடிவாரத்தில் வரகு, கேழ்வரகு, துவரை, அவரை போன்ற பயிர்களை விளைவித்தும், பால், தயிர், வெண்ணெய் போன்றவற்றை விற்பனையும் வருமானத்தைப் பெற்றுள்ளனர். நீர் வளமும், நிலவளமும் கொண்ட மருத நில மக்கள் எருதுகளையும், எருமைகளையும், பயன்படுத்தி நெல்லை பயிரிட்டும் கரும்பு மற்றும் காய்கறிகளையும் பயிர்செய்து அவற்றை விற்பனை வருமானம் பெற்றுள்ளனர்.

நெய்தல் நில மக்கள் கடல் சார்ந்த தொழிலில் ஈடுபட்டு தம்முடைய நிதி ஆதாரத்தை பெருக்கிக் கொண்டனர். அவர்கள் பிடித்து வந்த மீன், முத்து, சங்குகளைப் பண்டமாற்று செய்தும் தானியங்களைப் பெற்றும், விற்பனையும் பயன்பெற்றனர். உப்புத் தொழிலாலும் பெரும் நிதியை ஆதாரமாகக் கொண்டனர்.

“மனித குல வாழ்வியலில் தனியுடைமைச் சமூகத்திற்கு பின்னரான வாழ்வியலே அடிமைச் சமூகம் தோற்றும் பெற்றது”⁹ என்கிறார் காரல் மார்க்ஸ். தனிச்சொத்து உரிமை முறை பழந்தமிழகத்தில் நிலவியதை சங்க இலக்கியத்தின் வழி தெளிவாக உணர முடிகின்றது. இச்சொத்துடைமைச் சூழலை, “ஒருவருக்கு உரிமையுள்ள பண மதிப்புடைய பொருளை உடைமை எனப் பொதுவாகக் குறிப்பிடலாம். இதனைத் தமிழில் ‘சொத்து’ எனவும் ஆங்கிலத்தில் ‘Property’ எனவும் குறிப்பிடுகின்றனர். ஆனால் நம் தமிழிலக்கியத்தில் உடைமை என்னும் சொல் பொருளையும், பண்பையும் குறிக்கப் பயன்பட்டிருந்ததைக் காண முடிகின்றது.

செல்வர்கள் முரசங்களையும், குதிரைகளையும் உடையவர்களாய் இருந்தனர் (அகநா.156) எனவும் ‘நயனும் நண்பும், நானும் நன்குடைமையும் (நற்.160.1) எனவும் வரும் செய்திகள் இக்கருத்தை உறுதிப்படுத்துகின்றன.

அடக்கமுடைமை, அருளுடைமை, அறிவுடைமை, அன்புடைமை, ஊக்கமுடைமை, ஒழுக்கமுடைமை, நாணுடைமை, பண்புடைமை, பொறையுடைமை என்றெல்லாம் வள்ளுவர் மனிதப் பண்பாட்டை வரையறுப்பதைக் கூறியிருப்பதன் மூலம் அறிய முடிகின்றது. உடைமை அல்லது சொத்து என்பது பருப்பொருளையும், பருப் பொருளுக்கும் மனிதனுக்கும் இடையே நிலவும் உறவுத் தன்மை பற்றிய கருத்துப் பொருளையும் ஒரு சேரக் குறிப்பது எனலாம்.

எனவே உடைமை என்பது வெறும் பொருள் அல்ல. மனிதனுக்கும் பொருளுக்கும் இடையேயுள்ள உறவு மட்டுமல்ல. பொருளுக்கும், மனிதனுக்கும் இடையேயுள்ள உறவும் இவை எல்லாவற்றையும் விட முக்கியமாக உற்பத்திச் சாதனங்களுடன் மனிதர்கள் கொண்டுள்ள உறவின் மூலம் சக மனிதர்களுக்கிடையே நிறுவப்படுகின்ற - நிலவுகின்ற பொருளாதார உறவுகளுமே சொத்துடைமை ஆயிற்று எனக் கொள்ளலாம்”¹⁰ என்பார் ஏ.பாலுச்சாமி.

அரசியல் பொருளாதாரத்தில் கால்நடையே முதலில் தனியார் உடைமை ஆயிற்று என்கிறார் காரல் மார்க்ஸ்¹¹

“பரிவர்த்தனைக்குரிய இலக்குப் பொருள்களாயிருந்த கால்நடைகள் தான் முதலில் தனியார் உடைமையாக்கப்பட்டன. சமுதாய உறுப்பினர்களிடையே சொத்துடைமையில் சமத்துவமின்மை ஏற்படலாயிற்று”¹² என்பார் லெவ் லியோன்டியெவ்.

மனித குலத்தின் தொடக்க வாழ்வு முதல் இன்று வரையும் சமூகச் சூழலை பொருளாதாரம் மையமிட்டே தீர்மானிக்கப்படுகிறது. ஒரு நாட்டின் வளர்ச்சி அல்லது நிலப் பகுதியின் வளர்ச்சி யாவும் பொருளாதார அடிப்படை கட்டமைப்பில் அமைந்ததாகும். மக்களின் வாழ்க்கை பண்பாடு, நாகரீக வாழ்வு என எவற்றிற்கும் பொருளாதாரமே காரணமாக அமைந்து விடுகிறது.

உலக நாடுகளின் வரலாற்றையும், பண்பாட்டையும் ஆய்வு செய்த திறனாய்வாளர்கள் உலகில் வாழ்ந்த மக்களின் புலங்குப் பொருட்கள், உற்பத்தி முறை, உற்பத்திப் பெருக்கம் என உற்பத்தியினைக் குறித்தே ஆய்வு செய்தனர். இன்றும் ஆய்வு செய்து வருகின்றனர். கிரேக்கம், எகிப்து, பாரசீகம் போன்ற பல நாடுகள் பண்டைய காலத்தில் மக்கள் வசிக்கும் நிலப்பரப்பாக சிறந்த வளர்ச்சியை எய்திய பகுதியாகவும் விளங்கின. பழங்காலத்தில் பழந்தமிழர்களின் வளர்ச்சி அவர்களை விடவும் சிறப்பாக இருந்தது. இதனை பல சான்றுகள் உறுதி செய்கின்றது.

பழந்தமிழகம் ஐவகை நிலப்பகுப்பாக விளங்கி இருந்துள்ளது. மலை, காடு, சமவெளி, கடல் சார் பகுதி, வெண்மணல் பரப்பு என இவற்றுள்

பாலை நிலப் பகுதியைத் தவிர்த்த பிற பகுதிகள் தனித்தனி சிறப்புகளும் பல்வேறு வளங்களை தன்னகத்தே கொண்டு விளங்கின.

குறிப்பாக தொல்காப்பியத்தின் வழியாக, உழவுத் தொழில் மற்றும் வணிகம் மிகச் சிறப்பான வளர்ச்சியை எய்தியிருந்தன. இத்தொழிலை செய்யக் கூடியவர்களை வேளாண்மாந்தர், வணிகர் என அழைத்துள்ளனர்.

“வேளாண் மாந்தர்க்கு உழுதுண் அல்லது

இல்லன பிறவகை நிகழ்ச்சி”¹³

தொல்.பொருள்.மர.81

என்று வேளாண் மாந்தர்கள் உழுதுண்டு வாழும் வாழ்க்கையை உடையவர் என தொல்காப்பியம் சுட்டுகின்றது.

“வைசிகன் பெறுமே வணிக வாழ்க்கை”¹⁴

தொல்.பொருள்.மர.1578

‘வைசிகன்’ என்பவர்கள் வணிக வாழ்க்கையை மேற்கொள்பவர் என்றுரைக்கிறது. மேலும், பல்வேறு தானியங்களை உற்பத்தி செய்வோராகவும் தொல்காப்பியம் உணர்த்துகின்றது.

நில அடிப்படையில் தொழில்கள் :

குறிஞ்சி - மலையும் மலைச் சார்ந்த பகுதியுமான இப்பகுதியில் வேட்டையாடுதலை முதன்மைத் தொழிலாகவும், முல்லை காடும் காட்டைச் சார்ந்த பகுதியில், கால்நடை வளர்ப்பே முதன்மையானத் தொழிலாகவும், மருதம் - வயலும் வயலைச் சார்ந்த பகுதியில், உழவுத் தொழிலே முதன்மைத் தொழிலாகவும், நெய்தல் - கடலும் கடலைச் சார்ந்த பகுதியில் மீன்பிடித்தல், உப்பு விளைவித்தல் ஆகியவையே முதன்மைத் தொழிலாகக் கொண்டு மக்கள் வாழ்ந்ததை நன்கு அறிய முடிகிறது. குல அடிப்படையில் சங்க இலக்கியப் புறப் பாடலொன்று,

“துடியன் பாணன் பறையன் கடம்பனென்

றிந்நான் கல்லது குடியு மில்லை” புறநா.335:7-8

என்று நான்கு குலங்களை குறிப்பிட்டுச் செல்வதைக் காண முடிகின்றது. பழந்தமிழகத்தை ஆராய்ந்தவருள் ஒருவரான ஆ.இராமகிருட்டிணன், தமது குறிப்புரையில்,

“சங்க காலத்தில் மக்கள் தொழில் அடிப்படையில் குலங்கள் அமைந்திருக்கின்றன என்று அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர், ஆயர், உழவர், எயினர், கம்மியர், குறவர், குயவர், கூத்தர், கொல்லர், தச்சர், துடியர், பரதவர், பறையர், பாணர், புலையர், பொருநர், வண்ணார், வள்ளுவர், வாணிகர், வேடர், வேளாளர் என்பவர் சங்க கால மக்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்”¹⁵ என்று இராமகிருட்டிணன் குறிப்பிடுவர்.

“மக்கள் தாங்கள் வாழும் இடத்திற்கு ஏற்பவும் குழலுக்கு ஏற்பவும், ஒவ்வொரு இனக்குழு மக்களும் ஓர் குறிப்பிட்ட தொழிலில் பெரும்பகுதி ஈடுபட்டிருந்தனர் அவற்றுள் உழவு, வாணிகம், நெசவு, தச்சு, குயவு மேலைகள் (பொன், இரும்பு) வீட்டுக் கட்டுமானப் பணிகள், கப்பல், படகு கட்டுதல், மீன் பிடித்தல், உப்பு விளைவித்தல், வேட்டையாடுதல், ஆநிரை மேய்த்தல் ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கனவாகும்”¹⁶ என்பார் சொ.சுரேஷ். தொழில் அடிப்படையில் நிலச்சூழல், இயற்கை குழலுக்கேற்ப அமைந்தது என்று குறிப்பிடுவதை காணலாம். தொழில் வளம் சிறப்பாக இருந்ததையும் ஒரு குறிப்பிட்ட சிலர் ஒவ்வொரு தொழிலும் செய்ததையும் அறிய முடிகின்றது.

தொழில் வழி அறம்

தொழில் முறைப்படி பகுக்கப்பட்டு அதனை அறமெனக் கொண்டதையும் அறியமுடிகின்றது. குறிப்பாக, அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர், வினைவலர், அடியோர், ஏவலர், இழிந்தோர் என்ற தொழில் அடிப்படையிலான மற்றும் சமூக வருண பாகுபாட்டுடன் கூடிய தொழில் அறத்தையும் பழந்தமிழகம் நிலவியிருப்பதை அறிய முடிகின்றது.

“ஓதலும், தூதும் உயர்ந்தோர் மேன”¹⁷

தொல்.பொருள்.அகத்.28

என்ற நூற்பாவில் கல்வி, தூது, ஆகிய இரு தொழில்களும் அந்தணர்க்கு உரிய தொழிலாகத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது.

இதன் மூலம் அன்றைய சமூகத்தில் உயர்ந்தோராக அந்தணர் இருந்ததை அறிய முடிகின்றது. ‘நாட்டைப் பாதுகாப்பது’ என்பது அரசனின் தொழிலாகும் என தொல்காப்பியம் குறிப்பிட்டு செல்கின்றது.

பழந்தமிழர் சமுதாயத்தில் மக்கள் பாகுபாடு முதற்கண் நில அடிப்படையிலும், அதற்கேற்ப தொழில் பண்பையும் கொண்டு விளங்கின. எனினும் மருத நில வளர்ச்சி, அரசுக் கட்டமைப்பு பல்வேறு மாற்றங்களை சங்க இறுதி காலத்தில் உருவாக்கியிருந்துள்ளது என்பதையும் மறுக்க முடியாது.

அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் ஆகியோர் தத்தம் கடமைகளை ஆற்றி சமுதாய ஆக்கத்திற்குத் துணை நின்றுள்ளனர் என்பதையும் அறியமுடிகின்றது. மேற்கூறிய நால்வகைப் பிரிவுகளைச் சுட்டுவது மட்டுமின்றி,

“ஏவல் மரபின் ஏனோரும் உரியர்

ஆகிய நிலைமை யவரும் அன்னர்”¹⁸

தொல்.பொருள்.அகத்.26

எனக் குறிப்பிடுவதன் வழி ஏவலாளர்களாகப் பலரும் இருந்துள்ளனர். அவ்ஏவலர்களைப் பற்றி குறிப்பிடும் நச்சினார்க்கினியர்,

“வேத நூல் கூறிய இலக்கணத்தானே பிறரை ஏவிக் கொள்ளுந் தொழில் தமக்குள்ளதாகிய தன்மையையுடைய அந்தணர், அரசர், வணிகரும் அம்முவரையும் போற் பிறரை ஏவிக் கொள்ளும் தன்மையராகிய குறுநில மன்னரும் அரசராற் சிறப்பு பெற்றோரும், நால்வகை வருணமென்று எண்ணிய வகையினால் ஒழிந்து நின்ற வேளாளரும் கூறி வராதற்கு உரியர் என்றவாறு”¹⁹ என்று தொல்காப்பியக் காலச் சூழலில் மக்களை வர்ண அடிப்படையில் கூறும் வழக்கம் இருந்துள்ளதாகக் குறிப்பிட்டு செல்வதுண்டு. நாட்டைப் பாதுகாத்தல் அரசின் நிர்வாகியான அரசனின் கடமையாக விளங்கியது.

வேளாண்மையும், வணிகமும் மிகச் சிறப்பான வளர்ச்சியை எய்தியிருந்தது. என்பதை

“வியன் மேவல் விழுச் செல்வத்

இரு வகையான் இசை சான்ற

சிறு குடிப் பெருந் தொழுவர்”

மது.120-122

என்று மதுரைக்காஞ்சி குறிப்பிடும். திருவள்ளுவர் உழவிற்கு ஒரு தனி அதிகாரத்தையே தந்துள்ளமை உழவுத் தொழிலின் மேன்மையைப் பறைச்சாற்றி நிற்கின்றது. வணிகத்தின் நடுவு நிலைமை குறித்து அதிகாரத்தின் இறுதிக் குறட்பா கூறுகின்றது. வணிகர்க்குரிய குணங்களை நிகண்டுகள் பட்டியலிடுவதையும் காண முடிகிறது. “தனிமையாதல், முனிவிலனாதல், இடனறிந் தொழுகல், பொழுதொரு புணர்தல், உறுவது தெரிதல், இறுவதஞ்சாமை, ஈட்டல், பகுத்தல் என்றிவையெட்டும் வாட்டமில்லா வணிகர்க்குரிய குணம்”²⁰ என்று திவாரக நிகண்டு குறிப்பிடுகிறது. மக்கள் எந்நிலையில் நின்றாலும் எத்தொழிலைச் செய்தாலும் அறம் என்ற தன்மையோடு வாழ்ந்து வந்துள்ளனர்.

மக்கள் தம் பொருளையும், பிறர் பொருளையும் ஒத்தப் பார்வையில் அணுகும் தன்மைக் கொண்டவர்களாகவே விளங்கி வந்துள்ளனர். தொல்காப்பியத்தில் வெட்சித் திணைப் போர் என்பது ஆநிரை கவர்தல், ஆநிரை மீட்டல் போர்களாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அக்கருத்தியலை சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெற்றுள்ளது. மன்னனின் ஏவலால் யாரும் அறியாதவாறு சென்று ஆநிரைகளை பாதிப்பு நேராத வண்ணம் கொண்டு வந்து பங்கிட்டுக் கொள்வர். அந்நிலத்தில் எதிர்தரப்பு (பொருளைப் பறி கொடுத்தோர்) மீண்டும் வந்த ஆநிரைகளை மீட்பதை ஒரு துறையாகவே தொல்காப்பியமும், சங்க இலக்கியமும் குறிப்பிடுகின்றன. அக்காலத்தில் ஆநிரைகள் மிகச் சிறந்த செல்வமாகக் கருதப்பட்டதை அறிய முடிகின்றது. ஆகவே, தனியார் உடைமை அமைப்பு தோன்றியதை உறுதி செய்ய முடிகின்றது.

“இவற்றுள் தனியுடைமைச் சமுதாய அமைப்பும் அதன் வளர்நிலையிலான நிலவுடைமை சமுதாய அமைப்பும் பரவியிருந்த தன்மையைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

வேட்டைக் கருவிகளும், ஆடு, மாடுகளும் தனி மனிதனின் உடைமைகளாக இருந்த நிலையைத் தனியுடைமை சமுதாயம் எனவும், வளமிக்க நிலங்களும், நிலப்பகுதிகளால் சூழப்பட்ட ஊர்களும் வலிமை மிக்க மருத நிலத் தலைவனின் ஆதிக்கத்தில் இருந்த நிலையை நிலவுடைமைச் சமுதாயம் எனவும் கொள்ளலாம்”²¹ என்பார் ஏ.பாலுச்சாமி.

உற்பத்தியில் மிகச் சிறப்பான ஒரு சூழலை நிறுவி அதற்கேற்ப மக்கள் வாழ்ந்தார்கள். மருத நிலத்தில் வாழ்ந்தோர் வெள்ள நீர்ப் பெருக்கையும் மழை நீரையும் சேமித்து உழவுத் தொழில் செய்து வந்ததை அறிய முடிகின்றது.

“உணவு தேடும் வாழ்க்கையிலிருந்து மானிட சமூக உணவு உற்பத்திக்கு மாறியது. இந்த நிலப் பகுதியில் தான், குறிஞ்சி, முல்லை நிலங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் தமக்கு வேண்டிய உணவுகளைத் தாமே உற்பத்தி செய்து கொண்டதில்லை. வேட்டைச் சமூகத்தில் விலங்குகளை வேட்டையாடி அவற்றின் மாமிசங்களை எல்லோருமாக பங்கிட்டு வந்ததை வரலாறு காட்டுகிறது. சமூகத்தில் அனைவரும் சேர்ந்தே தான் தேட வேண்டும். சேர்ந்தே தான் உண்ண வேண்டும். ஒன்றும் கிடைக்கவில்லையெனில் சேர்ந்தே தான் பட்டினி கிடக்க வேண்டும். சமூகத்தில் தனிப்பட்ட யாருக்கும் எந்த உரிமையும் கிடையாது. ஆனால் மருத நிலத்தில் மண்வளமும், நீர் வளமும் மிகுதியாக இருந்தமையால் இப்பகுதி வேளாண் உற்பத்திக்கு ஏற்ற வகையில் அமைந்தது”²² என்பார் ஏ.பாலுச்சாமி.

நால்வகை நில அமைப்பினில் தனித்துவமாய் மருத நிலம் வளம் பெற்றது. நிலத்தினை பலவகைப்பட்டதாக அமைத்துள்ளனர். பண்படுத்தப்பட்ட விளை நிலமான கழனி, நீர் தேங்கிய வயல், ஓடும் நீர்நிலைக்கேற்ற வயல் என பலவகை நிலச் சூழலுக்கு ஏற்ப நீர்வளம் கொண்டு சாகுபடி செய்தனர். இதனை,

“தண் துளிக்கு ஏற்ற பல உழு செஞ் செய்”

அகநா.26:24

“பல்பூங் கழனி”

அகநா.256:14

“நீர் சூழ வளவயல்”

அகநா.306:5

என்று கூறுவதன் வழி வயலின் தன்மை, வளமையை அறிய முடிகின்றது. வயலை ஒட்டிய நீர் தேங்கிய பகுதியினை ‘பழனம்’ என்றும் அழைத்துள்ளனர். இதனை,

“எரி அகைந்தன்ன தாமரைப் பழனத்து”

அகநா.106:1

“தீம் பெரும் பழனம்”

அகநா.256:6

என்னும் பாடல் அடிகள் எடுத்துரைக்கின்றது.

உணவு முறை

மக்கள் தத்தம் நிலச் சூழலுக்கு ஏற்ப கிடைத்த உணவை உணவாகக் கொண்டனர். மருத நிலப் பகுதியிலே பெரும்பாலும் உற்பத்தி செய்து உணவை பெற்றனர். எனினும் உற்பத்திப் பெருக்கத்தால் பண்டமாற்று மூலம் கிடைக்கின்ற உணவை உண்டதை அறிய முடிகின்றது.

மருத நிலத்தில் வெண்ணெல் அதிகமாக விளைவிக்கப்பட்டும், பிற தானியங்களை உற்பத்தி செய்து வாழ்ந்தனர். அந்நில மக்கள் நெல்லுணவினை உணவாக உண்டுள்ளனர். என்பதை,

“உழுந்து தலைப் பெய்த கொழுங்களி மிதவை

பெருஞ்சோற்று அமலை”

அகநா.86:1-2

..... வெஞ்சோறு

தீம்புளிப் பரப்பின் திரள் கனிபெய்து

விடியல் வைகறை இடுஉம் ஊர்”

அகநா.196:5-7

என்னும் பாடல் உணர்த்துகின்றது.

“மணி மருள் மாற முள்ளி அமன்ற

துணிநீர் இலஞ்சிக் கொண்ட பெருமீன்

அர்நிறக் கொழுங்குறை வெளவினர், மாந்தி

வெண்ணெல் அரிநர்”

அகநா.236:1-4

என்ற பாடலில் வெண்ணெல் அரிகின்ற மக்கள் நீர்த் தாவரமான நீர் முன்றிச் செடிகள் நிறைந்த மருவில் மீன் பிடித்து, களத்து மேட்டினில் உள்ள மாமரத்து நிழலில் இருந்து சமைத்து உணவு உண்டக் குறிப்பு காணப்படுகிறது. எயிற்றியர் புல்லரிசி உணவை உண்டதனை,

“எயிற்றியர் அட்ட இன்புறி வெஞ்சோறு

தேமா மேனிச் சில்வளை ஆயமொடு

ஆமான் சூட்டின் அமைவர பெறுகுவீர்”

சிறுபா.175–177

என்னும் பாடல் மூலம் அறியமுடிகின்றது. வேட்டையாடி கொண்டு வந்த ஆ, மான் முதலியவற்றோடு உணவு சமைத்து பிறருக்கும் கொடுத்து எயிற்றியர் தானும் உண்பதைச் சிறுபாணாற்றுப்படை உணர்த்துகின்றது. மேலும் எயிற்றியர் புல்லரிசியோடு மாமிச உணவையும் உணவாக உட்கொண்டனர் என்பதனை,

“நுண்பு லடக்கிய வெண்ப லெயிற்றியர்

பார்வை யாத்த பறைதாள் விளவி

நீழல் முன்றில் நிலவரல் பெய்து

குறுங்காழ் உலக்கை ஓச்சி நெடும் கிணற்று

வல்லாற்று உவரித் தோண்டித் தொல்லை

முரவு வாய்க்குழிசி முரி அடுப்பேற்றி

வாராது அட்ட வாடுன் புழக்கல்

பெரும்.94-100

என்ற பாடல் வழி அறியமுடிகின்றது. வேட்டையாடி கிடைத்த உணவை மட்டுமின்றி உற்பத்தி செய்து உணவு தயாரித்த நிலையினை அறிய முடிகின்றது.

உழவர்களின் உணவு முறை

உலக்கையால் கைக்குத்தல் அரிசி உண்டதை சிறுபாணாற்றுப்படை கூறுகிறது. இதனை,

“இருங்காழ் உலக்கை இரும்பு முகம் தேய்த்த

அவைப்பு மாண் அரிசி அமலை வெண்சோறு

சுவைத்தாள் அலவன் கலவையொடு பெறுகுவீர்”

சிறுபா.193-195

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

உலக்கையால் இடித்து உருவாக்கப்பட்ட கைக்குத்தல் அரிசியை சோறாக்கி, வயலில் பிடித்த அலவன் எனும் நண்டினையும், கொல்லையில் காய்த்த பீர்க்கங்காயையும் சேர்த்து சமைத்து உண்பர். அதனை, விருந்தினர்க்கும் கொடுத்துள்ளனர்.

அவரைவிதை, மூங்கிலரிசி, நெல்லரிசி இவற்றைப் புளியுடன் சேர்த்து சமைத்து, நெய்யோடு கலந்து உண்டதை,

“செல்வீ வேங்கைப் பூவின் அன்ன

வேய்கொள் அரிசி மிதவை சொரிந்த

சுவல் விளைநெல்லின் அவரையும் புளிங்கூழ்
அற்கிடை உழந்ததும் வருத்தம் வீட
அகலுள் ஆங்கண் கழிமிடைந்து இயற்றிய
புல்வேய் குரம்பைக் குடிதொறும் பெருகுவீர்
பொன்னறைந்தன்ன நுண்ணோர் அரிசி
வெண்ணெறிந்து இயற்றிய மாக்கண்
அமலை தண் என் நுண்இழுது உள்ளீடாக
அசையினீர் சேர்ப்பின் அல்கலும் பெறுகுவீர்”

மலை.434-443

என்ற பாடல் வழி அறிய முடிகின்றது.

எயிற்றியரை விட சிறப்பான உணவை வேடர் உண்டு மகிழ்ந்த
குறிப்பும் காணப்படுகிறது. இதனை,

“கொடுவில் எயினர் குறும்பில் சேர்ப்பின்

வளர் ஈந்தின் காழ் கண்டன்

சுவல் விளை நெல்லின் செவ்வவிழ்ச் சொன்றி

ஞமலி தந்த மளவுச்சூல் உடும்பின்

வறைகால் யாத்தது வியன்தொறும் பெறுகுவீர்”

பெரும்.129-133

என்ற பாடல் அடிகளின் வழியாக பல்வகை உணவுகளையும்
உட்கொண்டதை அறிய முடிகின்றது.

உடைமையும், நிலவுரிமையற்றவர்களும்

நிலவுடைமையாளர்கள் மற்றும் நிலமற்றவர்கள் இருந்த சூழலை
ஆங்காங்கே சில குறிப்புகளின் வழி அறிய முடிகின்றது.

“நிலவுரிமையற்ற விவசாய உழைப்பாளர்கள் செந்நெல் வினைஞர், நோன்ஞான் வினைஞர், வெண்ணெல் அறிஞர், கழனி உழவர், கலிமகிழ் உழவர் என அகநானூற்று மருதப் பாக்களிலும் கைவினை மாக்கள், பகடு புறந்தருநர், மனைக்களர் என குறுந்தொகை மற்றும் புறநானூற்றுப் பாக்களிலும் சுட்டப் பெறுகின்றனர்.

இவர்கள் உழுதல், விதைத்தல், களை எடுத்தல், கரும்பு வெட்டல், நெல் அறுத்தல், நெற்குடு தொகுத்தல், நெற்குடு சமைத்தல், கடாவிடுதல், நெல் தூவுதல், வைக்கோல் போர் குவித்தல், வயல் வேலைகளைச் செய்தல் முதலான உழவுத் தொடர்பான தொழில்களைச் செய்துள்ளனர்”²³ என்பார் ஏ.பாலுச்சாமி.

உழவர்கள் களத்தில் வரும் இரவலர்களுக்கு வாரி வழங்கும் செய்தியும் காட்டப்படுகிறது. இதனை,

“பெருங்களம் தொகுத்த உழவர் போல

இரந்தோர் வருங்கலம் மல்க வீசி”

அகநா.30:8-9

என்ற பாடல் உணர்த்தும்.

பொருளியல் பூர்த்தியான ஒரு குடும்பத்திலேயே பிறருக்கு விருந்து உபசரிக்கும் முறை ஏற்பட்டிருக்க முடியும். அப்படியிருக்க ‘விருந்து உபசரித்தல்’ ஓர் அறனாக பழந்தமிழர்கள் கொண்டிருந்ததன் வழியாக பொருளாதாரத்தில் மேம்பட்டவர்களாக விளங்கியிருக்கின்றனர் என்பது நுண்ணாய்ந்து உணர முடிகின்றது.

பழந்தமிழர்கள் விருந்தோம்பலைத் தலையாயப் பண்பெனக் கொண்டிருந்தனர், மேலும் பல அறச் சாலைகள் வைத்தும் மக்களுக்குத் தொண்டாற்றியதை பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன. இதனை,

“புலிப் பொறிப் போர்க்கதவின்

திருத்துஞ்சந் திண்காப்பிற்

புகழ்நிலை இய மொழிவளர

அறநிலையிய அகனட்டில்

சோறுவாக்கிய கொழுங்கஞ்சி

யாதுபோலப் பரந்தொழுகி

ஏறு பொரச் சோறாகி”

பட்டின.40-46

என்று பாடல் அடிகள் உணர்த்துகின்றன. பழந்தமிழர்கள் தாம் எத்தகைய உயர்வு பெற்றவராக இருந்தாலும் பிறருக்கு உணவு வழங்குதலைக் கொள்கையாகக் கொண்டு, அறச்சாலைகளை காவிரிபூம்பட்டினத்தில் அமைத்திருந்துள்ளனர்.

பழந்தமிழர்கள்

காவிரிபூம்பட்டினத்தில் அறச்சாலைகளின் மதில்கள் செல்வத்திற்குரியவளான இலக்குமியானவள் தங்கும் பெருமை பெற்றவை. வலிமை கொண்ட மதிலில் புலி முத்திரை இடப்பட்ட வாயில் கதவுகள் இருக்கின்றன. அக்கதவு இடைவெளி இல்லாமல் பலவகை முறையில் இணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மனிதன் தாம் வாழும் காலத்தில் புகழ் பெறவும், இறந்த பின்னரும் இவன் செய்த அறம் மேலும் புகழ்பெற்று விளங்கவும் உணவு வழங்கும் அற நிலையங்கள் காவிரிபூம்பட்டினத்தில் நிறைந்து காணப்பட்டன என்று பட்டினப்பாலை உணர்த்துகின்றது.

தலைமகன் பொருள் தேடச் சென்று பொருளிட்டியப் பின்னர் தலைவியை எண்ணுகின்றான். அப்போது விருந்தோம்பலின் நினைவும் அவனுக்கு வருவதாக சங்கப்பாடல்கள் காட்டுகின்றன. இவ்வாழ்வில் மிக முக்கிய கடமையாகவே விருந்தோம்பல் விளங்கி இருக்கின்றது.

குடும்பத்திலிருந்து வாழ்ந்த அனைவரும் விருந்தோம்பலை தனிக் கடமையாகக் கொண்டு பழந்தமிழகத்தில் வாழ்ந்த போக்கு பொருளீட்டுதலின் வழியாக, பொருளாதாரம் உடையோர் பிறருக்கு வழங்க வேண்டும் என்ற நெறி சமூக பொருளியல் மதிப்பீட்டை நன்கு உணர்த்தி நிற்கிறது.

எத்தனை துன்பங்கள் இருந்தாலும் பலவிடங்கள் சென்று கள்வர்களிடமிருந்து தப்பித்து, இயற்கைச் சூழலிலிருந்து மீண்டும் வந்து தம் சுற்றத்தை எண்ணும் அதே வேலையில் விருந்து ஒம்புதல் வேண்டும் என்று பழந்தமிழர் கடைப்பிடித்ததை உலக நாடுகள் வியக்கும் வண்ணம் பொருளியல் வாழ்வு மேம்பட்டிருந்ததை உறுதி செய்ய முடிகின்றது.

“விருந்தோம்பல் பண்பாட்டுக் கூறுகளுள் வாழ்வோடு இயைந்தும் இணைந்தும் விளங்குகிறது. முன்பின் அறிமுகமாகாத ஒருவருக்கு விருந்தோம்பி மகிழும் பண்பு முதன்மையானதாகும். இன்றும் கிராமங்களில் இருக்கும் மக்களிடம் மகிழ்வோடு உபசரித்து விருந்தோம்பி மகிழும் பண்பு முதன்மையானதாகும். இன்றும் கிராமங்களில் இருக்கும் மக்களிடம் மகிழ்வோடு உபசரித்து விருந்தோம்பும் பண்பைக் காண முடிகிறது”²⁴ என்பார் அ.தட்சிணாமூர்த்தி. என்பதன் வழியாக பழந்தமிழரின் விருந்தோம்பல் பண்பு புலப்படுகிறது.

“அல்லி லாயினும் விருந்துவரின் உலுக்கும்

முல்லை சான்ற கற்பின் மெல்லியல்”

நற்.142:9-10

என்ற பாடலில், தலைவன் தலைவி இருவரும் கூடி வாழும் சூழலில், ஊடல் ஏற்பட்டிருக்கின்ற பொழுது, உறவினர்கள் யாரேனும் வந்து விட்டால், தங்களின் ஊடலை மறைத்து விருந்து உபசரித்ததைப் இப்பாடல் உணர்த்துகின்றது. இதன் மூலம் பழந்தமிழர் பொருளீட்டுதலில் மட்டுமின்றி அப்பொருளீட்தலை எத்தகையதொரு சிறப்பான கடமையாகக் கொண்டிருந்தனர் என்பதை உணர முடிகிறது.

“அட்டி லோலே அம் மா அரிவை

எமக்கே வருகதில் விருந்தே சிவப்பாள் அன்று

சிறு முள்ளெயிறு தோன்ற

முறுவல் கொண்ட முகம் காண் அம்மே”

நற்.120:9-12

தலைவனின் வீட்டிற்கு உறவினர்கள் வந்துவிடுகின்றனர். உறவினருக்கு உபசரிக்க பொருள் ஏதும் இல்லாதச் சூழலில், தன் கையில் உள்ள வாளினை அடமானம் வைத்து விருந்து அளிப்பதாகவும், மறுநாளும் விருந்தினர் வரவே தன் யாழை விற்று விருந்து படைப்பதாகக் மேற்கூறியப் பாடல் விளக்குகின்றது. இத்தகைய நிலை பொருளாதார நெருக்கடி ஏற்படும் சூழலிலும் தன்மானம் இழக்காதவாறு விருந்து உபசரிப்பதை பழந்தமிழ் மக்கள் முதன்மைக் கடமையாகக் கொண்டிருந்தனர்.

பொருளீட்டுதலில் வலிமைப் பெற்றவராயினும், பொருளின்றி தவிக்கும் சாதாரண மக்களாயினும் விருந்து உபசரித்தலை தம் தலையாயக் கடமையென கொண்டிருந்தனர். எச்சூழலிலும் விருந்து உபசரித்ததை தவிர்க்கவே இல்லை. பண்பு நிறைந்தோராய் பிறருக்கு உணவு தந்து தாமும் உணவு உண்ணும் நற்கொள்கை உடையர்களாக விளங்கியதை அறியமுடிகின்றது.

உடையும், பழந்தமிழர் வாழ்வும்

உடையலங்காரத்தில் தனிக் கவனம் செலுத்தியவர்கள் தமிழர்கள் உடலை மறைக்கவே ஆடை என்ற எண்ணத்தை கொண்டு இயற்கை வாழ்வை வாழ்ந்தனர். மன்னர்கள் மற்றும் செல்வக்குடி மக்கள் ஆடம்பரமான வாழ்வை வாழ்ந்தனர். அவர்கள் ஆடைகளும் பெரும் ஆடம்பரமாக இருந்தன.

மதுரைக்காஞ்சியில் ஆடையை, 'கஞ்சுகம்' என்றும், சிலப்பதிகாரம் மேல் ஆடையை 'மெய்ப்பை' என்றும், கூறுவதைக் காண முடிகிறது. பருத்தியால் ஆன உடையை பெரும்பகுதி உடுத்தினர். கஞ்சி நனைத்து ஆடை அணிந்ததையும் காண முடிகிறது.

பண்டையக் காலத்தில் நெய்யப்பட்ட துணிகள் மென்மையும் நுட்பமான வேலைப்பாடும் கொண்டவை என்பதை இலக்கியங்கள் எடுத்துக் காட்டியுள்ளன. பாம்பின் சட்டை போன்ற மென்மையான உடையும் புகையைப் போலவும், பால் ஆவியைப் போலவும் மென்மைத் தன்மை உடையனவாகவும் உடைகள் பழந்தமிழகத்தில் நெய்யப்பட்டன. இதனை,

“நோக்கு நுழைகல்லா நுண்மைய பூக்கனிந்து

அரவுஉரி அன்ன அறுவை நல்கி”

பொரு.82-83

“பாம்புஉரி யன்ன வடிவின காம்பின்

கழைபடு சொலியின் இழையணி வாரா

ஒண்பூங் கலிங்கம்”

புறநா.383:10-11

என்ற பாடல் அடிகள் பழந்தமிழர்களின் உடைகளையும்
செய்முறையையும் குறிப்பிடுகின்றது.

பண்டை மக்கள் உணவு தேவையோடு, உடைக்கும் முக்கியத்துவம்
கொடுத்து வாழ்ந்ததன் வழி பொருளாதாரத்தில் மேம்பட்டவர்களாகவும்,
அதற்கும் மேலாக நாகரீக வாழ்க்கை முறையை உடையவர்களாகவும்
இருந்துள்ளனர் என்பது அறியமுடிகின்றது.

“ஐய பிதிர்ந்த சுணங்கணி மென் முலைமேல்

தொய்யில் எழுதுகோ”

கலி.முல்.111:16-17

என்ற பாடலின் வழி பெண்கள் இடையில் மட்டும் ஓராடை
அணிந்தனர் என்றும் மேலே மார்பகத்தை மூடாது இருந்தனர் என்ற
குறிப்பும் உள்ளது.

இதன் வழி குறிப்பிட்ட சில பெண்கள் இந்நிலையில் இருந்திருக்க
வாய்ப்புண்டு என கருத இடமிருக்கிறது, அரசுக் கட்டமைப்பு நன்கு
வளர்ச்சிப் பெற்ற சமூகத்தில் பெண்கள் ஏழை, வசதி படைத்தோர் என
இரு வகையில் இருந்ததை அறிய முடிகிறது. அம்மக்கள் அணிந்த
உடைகள் பல வகை முறையில் இருந்ததையும் அறிய முடிகின்றது.

வாழிட அமைவு

பண்டைய மக்கள் இயற்கையோடு இணைந்த வாழ்வை வாழ்ந்துள்ளனர். அம்மக்கள் இயற்கையின் செயல்களை நன்கு ஆராய்து நோக்கி அதற்கேற்ப பெரிய மாளிகைகள், அரண்மனைகள், கோயில்கள் ஆகியவற்றை அமைத்த முறையினை பத்துப்பாட்டு இலக்கியங்களில் அறிய முடிகின்றது. மிக நுட்பமான முறையில் அறிவியல் மற்றும் வானியல் நுட்பத்தின் அடிப்படையில் ஆய்வு செய்து கட்டிடங்களை வடிவமைத்து உள்ளன.

அதே போல நில மக்கள் அவரவர்கள் வாழும் இயற்கையின் புறச் சூழலுக்கு ஏற்ப குடியிருப்புகளை அமைத்து வாழ்ந்து வந்துள்ளதை அறிகின்றோம்.

பெரும்பாணாற்றுப்படை ஒவ்வொரு நிலமக்களின் வாழ்விடங்களையும் உணர்த்துவதனை,

“நீள்அரை இலவத்து அலங்குசினை பயந்த

பூளைஅம் பசங்காய் புடைவிரிந் தன்ன

வரிப்புற அணிலொடு கருப்பை யாடாது

யாற்றறல் புரையும் வெரிநுடைக் கொழுமடல்

வேற்றலை யன்ன வைந்நுதி நெடுந்தகர்

ஈத்துஇலை வேய்ந்த எய்ப்புறக் குரம்பை”

பெரும்.83-88

என்ற பாடல் அடிகள் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

மேலும், பாலை நிலத்தில் வாழ்ந்த எயினர் மக்கள் ஈச்சமரத்தில் நீண்ட இலைகளைக் கொண்டு தங்கள் வீடுகளை அமைத்துக் கொண்டு வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதை மேற்கூறிய பாடல் அடிகள் உணர்த்துகின்றனர். அவர்களின் வீட்டின் கூரை ஊகம் புல்லால் வேயப்பட்டிருந்துள்ளது. வீட்டு வாயிலில் வேட்டைநாய்கள் இருந்துள்ளன. அந்தணர்களின் குடியிருப்புகள் பெரிய வீடுகளாய் இருந்துள்ளன. அவர்கள் இயல்பாகவே ஊருக்குத் தனி

இடத்தில் கோழியும் நாயும் நெருங்க இயலாத தூரத்தில் தங்களின் வாழ்விடத்தை அமைந்திருந்ததாகக் சங்கப் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன.

அரசனுக்கான அரண்மனை தனித்தச் சிறப்புடன் வடிவமைக்கப்பட்டு கட்டப்பட்டிருந்ததை.

“விரிகதிர் பரப்பிய வியல்வாய் மண்டிலம்

இருகோற் குறிநிலை வியல்வாய் மண்டிலம்

பொருதிறற் சாரா அரைதான் அமையத்து

நூலறிப் புலவர் நுண்ணுதிற் கயிறிட்டுத்

தேளங் கொண்டு தெய்வ நோக்கில்

பொருப் பெயர் மன்னர்க் கொப்ப மலைவகுத்து

ஒருங்குடன் வளைஇ ஓங்குநிலை வரைப்பிற்”

நெடு.73-79

என்ற பாடல் அடிகள் உணர்த்துகின்றன. மேலும், சூரியனின் கதிர்கள் நிலத்தில் ஊன்றப்பட்ட இரு கோல்களின் மீதும் பட்டு கோல்களின் நிழல் வடக்கிலோ தெற்கிலோ சாயாமல் இருக்கின்ற நாட்களான சித்திரை மாதம் பத்தாம் நாள் தொடங்கி இருபதாம் நாளுக்குள்ளதாக ஒரு நாளில் பதினைந்து நாழிகைக் காலத்தில் சிற்பநூல் கற்றறிந்தவராகிய தச்சர் நிலையை நேரே பிடித்துத் திசைகளை அளந்து குறித்துக் கொண்டு திசைகளுக்குரிய தெய்வங்களையும் சரியாக உணர்ந்து கொண்டு அரசர்கள் வாழ்வதற்கேற்ற மனைகளையும் அதற்குண்டான வாயில்களையும் மண்டபங்களையும் இன்னும் பலவற்றையும் அமைப்பதற்கு பலவாறாக ஆராய்ந்து முடிவு செய்ய வேண்டும் என நுட்பமான முறையில் கட்டிடக் கலையின் நுட்பத்தை பழந்தமிழர் கையாண்டதை நெடுநல்வாடை உணர்த்துகின்றது. இதன்மூலம், பல்வேறு நுட்பங்களோடு அரண்மனைகள், பெரிய வீடுகள் நிலச் சூழலுக்கு ஏற்றவாறான குடியிருப்புகள் அமைத்து பொருளியல் சூழலுக்கு ஏற்ப சிறப்பான வாழ்வை பழந்தமிழர்கள் வாழ்ந்து வந்துள்ளதைத் தெளிவாக அறிய முடிகின்றது.

சங்ககாலத் தொழில்கள்

சங்ககாலச் சமூக அமைப்பினை அக்கால இலக்கியம் கொண்டு உய்த்துணர முடிகின்றது. இந்நாட்டின் பழமையான குடியினரோடு வடநாட்டிலிருந்து வந்து குடியேறிய பிராமணரும் கலந்து வாழ்ந்து உள்ளனர். மேலும் வணிகத்தின் பொருட்டு இங்கே வந்து கடலோரப் பகுதியில் குடியேறிய யவனரும் இருந்துள்ளனர்.

இவர்கள் சிறுபான்மையினரே பெரும்பான்மையான மக்கள் சிற்றூர்களில் அவரவர்க்குரிய தொழில்களைச் செய்துகொண்டு வாழ்ந்தனர். புகார், வஞ்சி, மதுரை போன்ற பெரிய நகரங்கள் ஒரு சிலவே இருந்துள்ளன.

உழவுத்தொழில்

உழவுத்தொலில் ஈடுபடுவோர் உழவர், உழத்தியர், கடையர், கடைசியர் எனக் குறிக்கப்பட்டனர். கடையர் என்பார் கழனிகளில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர் ஆவர். இதனை,

“பொருபடை தருஉம் கொற்றமும் முழுபடை

ஊன்றுசான் மருங்கி ஈன்றதன் பயனே”

புறநா.35:25-26

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது. திருவள்ளுவர் உழவுக்குத் தனியதிகாரம் அமைத்ததற்குக் காரணம் உழுவார் உலகத்தார்க்கு முதன்மையானவர் என்பதை உணர்ந்துள்ளார். உழவினர் கைமடங்கினால் உலகைத் துறந்த துறவிகட்கும் உணவு இல்லை என்பதனை,

“பலகுடை நீழலும் தம்குடைக் கீழ்க் காண்பார்

அலகுடை நீழ லவர்”²⁵

குறள்.1034

என்னும் குறள் உணர்த்துகின்றது.

மன்னர்கள் நீர்ப்பாசனத்திற்காக அணைகளைக் கட்டினர். கரிகாலன் கல்லணையைக் கட்டினான். இங்ஙனமே சேரமன்னனும் அணைக்கட்டினான். பொய்கை வாயில் புனல்பொரு பதவின் காவிரி, பெண்ணை முதலிய ஆறுகள் நீர்பாசனத்திற்கு உதவின. களையெடுத்தலும், நாற்று நடுதலும் பெண்களாலேயே செய்யப்பட்டன. விளை நிலங்களைக் காவல் செய்யும் பணியையும் பெண்கள் செய்தனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

மனித குலத்தின் நாகரிக வாழ்வுக்கெல்லாம் ஆதாரமாக விளங்கிய முதல் தொழில் உழவு என்னும் வேளாண் தொழிலே என்றும், இத்தொழிலில் சங்கத் தமிழர் பெற்றிருந்த நுட்பத்திறனும் தொழிலைத் தடையின்றிச் சிறக்கச் செய்யும் வகையில் சில சடங்குகளை மேற்கொண்டிருந்தனர் என்பதை சங்க இலக்கியங்களின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

சங்ககால இலங்கியங்களில் உழவு மற்றும் உழவர்தம் வாழ்வு குறித்த செய்திகள் மிகுந்து காணப்படுகின்றன. உழவுத் தொழிலின் ஆரம்பநிலையாகக் குறிப்பிடுவது, அகல உழுவதிலும், அழ உழுவதே சிறந்ததென்ற கருத்துடன் ஏறு பூட்டி உழுகின்ற உழவர்தம் உழைப்பைப் பாராட்டுகின்ற வகையில் நற்றிணை, செஞ்சொல் உழவர்கள் எனச் சிறப்பித்துரைக்கின்றது.

இன்று அறிவியல் முறையில் வேளாண்துறை கண்ட பலமுன்னேற்றங்களில் ஊடுபயிர் விளைச்சல் குறிப்பிடத்தக்கதொரு தொழில் நுட்பமாகக் கூறப்படுகின்றது. ஆனால் சங்கத் தமிழரோ, அன்றே பெரியமலைப்பக்கங்களைத் திருத்தி பருத்தியைத் தினைப் பயிர்களுக்கிடையே விதைத்துப் பயிர் செய்யும் நுட்பம் அறிந்திருந்தனர் என்பதை,

“மாமலை பர்இ வித்திய ஏனற்”

குறுந் பா.72

என்ற பாடல் அடி மூலம் அறியமுடிகின்றது.

இதுபோல பஸ்தொழிலிலும் தேர்ச்சிப் பெற்று பழந்தமிழர் வாழ்வு மிகுந்த சிறப்புடன் விளங்கி இருந்தது. பல்வகையான இயற்கைச் சூழலில் நல்ல வளத்துடன், பல தொழில் செய்து பொருள் உற்பத்தியைப் பெருக்கி சமூக வளர்ச்சிக்குப் பலவும் பாடுபட்டதையும் இலக்கியப் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றனர்.

தச்சுத்தொழில்

தமிழ் நாட்டுத் தச்சர்கள் மக்களுக்கு வேண்டிய புலங்குப் பொருட்கள், வண்டிகள், தேர்கள் போன்றனவற்றை செய்து கொடுத்தனர். நால்வகைப் படைகளில் தேர்ப்படையும் ஒன்றாக இருந்ததால், தேர் செய்வது அன்றைய தச்சர்களின் தலையாய கடமையாக இருந்ததனை,

“.....வைகல்

எண்டேர் செய்யும் தச்சன்

திங்கள் வலித்த காலன் னோனே”

புறநா.87:1-3

என்ற பாடல் அடிகள் உணர்த்துகின்றது. பொருள்களை ஏற்றிச் செல்லத்தக்க திண்ணிய கால்களையுடைய வண்டிகள் அக்காலத்தில் செய்யப்பட்டன. ஆரை வேய்ந்த வறைவாய்ச் சகடத்தின் அமைப்பினை பெரும்பாணாற்றுப்படை வழியே அறிய முடிகின்றது.

பண்டையத் தமிழர்கள் கடல் வாணிபத்தில் மேம்பட்டிருந்தனர். நாவாய்களையும் பல்வேறு உருவங்களையுடைய படகுகளையும் தச்சர்கள் செய்துள்ளனர். வீடுகட்குரிய அழகிய தூண்களையும் வேலைப்பாடுமிக்க நிலைகளையும், திண்ணிய கதவுகளையும் செய்து அரசர்கள் பயன்படுத்துவதற்குரிய அழகிய கட்டில்களைச் செய்து கொடுத்தார்கள். உமணர்கள் வளர்த்த குரங்குக்குட்டிக்கு உளியால் குடைந்து செய்த மரத்தாலான மணிமாலையை அணிவித்திருந்தார்கள்.

அரண்மனைகளிலும் பொது இடங்களிலும் தச்சுத்தொழில் மிகவும் சிறப்புற்றிருந்தது. நெடுநல்வாடையில் பாண்டிய நாட்டு அரசியின் கட்டிலைப் பற்றி வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது. அக்கட்டிலைத் தச்சர் தந்தத்தால் செய்தனர்.

அதன் கால்கள் வன்மைமிது போரில் பொருதுபட்ட யானைகளின் கொம்பினால் திண்மையுடன் ஆக்கப்பட்டன. யவன நாட்டுக் தச்சர்கள் தச்சத் தொழிலில் திறமையுடைவர்கள் என்றும் தெரிகின்றது.

கொல்லுத் தொழில்

தமிழர் உலோகத் தொழிலில் மிகவும் மேம்பட்டிருந்தனர். இரும்புசெய் கொல்லரும், பொன்செய் கொல்லரும் தனித்தனியே பேசப்படுகின்றனர். போர்கள் நிறைந்த அக்காலத்தில் வாளும், வேலும் பிற போர்க்கருவிகளும் செய்ய எண்ணற்ற கொல்லர்கள் தேவைப்பட்டார்கள். அதியமானின் படைக்கலங்களின் நுனி சிதைந்தும், மழுங்கியும், கொற்றுறைக் குற்றில்லத்தில் கிடந்ததாக ஓளவையார் பாடுவார். கொல்லர்கள் இரும்பைக் காய்ச்சிச் சம்மட்டியால் அடித்தனர். இதனை

“கருங்கைக் கொல்லன் இரும்பு விசைத்து எறிந்த

கூடத் திண்ணிசை”

பெரும்.37-38

என்ற பாடல் மூலம் அறிய முடிகின்றது. தமிழர் அணிந்த எண்ணற்ற அணிகளான்களை இலக்கியங்களின் வழி அறிய முடிகின்றது. கண்ணகியின் காற்சிலம்பின் வேலைப்பாடு ஒன்றே அக்காலக் கொல்லரின் கைத்திறனுக்கு ஏற்ற சான்றாய் அமையும். அவர்கள் பொன்னை உரைத்துத் தரம் அறியப் பயன்படுத்தியதை ‘கட்டளைக்கல்’ என்றார். மகரந்தத் தூள் படிந்த கரியமேனியினை பொன்காண் கட்டளை கடுப்ப இருந்ததாகப் பெரும்பாணாற்றுப்படை கூறுகின்றது.

மண்பாண்டத் தொழில்

பண்டைய நாளில் பெரும்பான்மையான மாந்தர் மண்பாண்டங்களையே பயன்படுத்தினர். சமைத்தலுக்கு மட்டுமின்றி உடல்களைப் புதைப்பதற்கும் தாழிகள் தேவைப்பட்டன. வெட்கோவர்கள் கலஞ்செய்கோ எனப்பட்டனர். மண்பாண்டம் செய்யப் பயன்பட்ட கருவியும் அறியப்படுகிறது. இதனை, அச்சுடைச் சாகாட்டு ஆரம் என்பதின் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

“இருள் திணிந் தன்ன குருஉத்திரள் பருஉப்புகை

அகலிரு விசம்பின் ஊன்றும் சூளை”

புறநா.228:1-2

என்னும் பாடல் அடிகள் உணர்த்துகின்றன. பண்டை காலத்தில் பெரிய தாழிகளில் சவங்கள் அடக்கம் செய்யப்பட்டன. இத்தாழிகள் செந்நிறமாக இருந்ததை,

“கவி செந்தாழிக் குவிபுறத் திருந்த

செவிசெஞ் சேவலும் பொகுவலும் வெருவா”

புறநா.238:2

என்ற பாடல் மூலம் அறிய முடிகின்றது. வேட்கோவர் குடியிற் பிறந்த வெண்ணிக் குயத்தியாரின் பாடலொன்று புறநானூற்றை அணி செய்கின்றது. குயவர்களைப் பற்றியும், அவர்கள் செய்த மட்பாண்டங்கள், தாழிகள் போன்றவற்றினை,

“இலங்குமலை புதைய வெண்மழை கவைஇ

கலஞ்சடு புகையிற் தோன்றும்”

அகநா.308:5-6

என்னும் பாடல் சுட்டுகிறது. மட்கலம் சுடுகின்றபொழுது நெருப்பினால் ஏற்படும் புகை வெள்ளிய மேகம் போன்று தோன்றி மலையையே மறைத்து இருக்கும் என்பதை உணர்த்துகிறது.

நெசவுத் தொழில்

நெசவுத்தொழிலில் பண்பட்ட தமிழினம் தலையாயது என்பதற்கு தமிழ்நாட்டு ஆடைகட்கு வெளிநாடுகளில் நல்ல மதிப்பிருந்தது. பருத்தி, பட்டு, உரோமம் முதலியவற்றால் ஆடைகள் நெய்யப்பட்டன. ஆடைகள், பாலாவி, மூங்கில், தோல், பாம்புரி, எண்ணெய் நுரை ஆகியவை போல் இருந்தன.

சங்ககாலத் தமிழர்கள் அவரவரின் தகுதிக்கு ஏற்ப உடையணிந்தனர். ஆடவர் இடையில் ஓர் ஆடையும், மேலே ஒரு துண்டும் அணிந்தனர். இதனை,

“உண்பது நாழி உடுப்பவை இரண்டே”

புறநா.189:5

என்னும் பாடல் மூலம் அறிய முடிகின்றது. மேலாடையும் கச்சம் அணிவது பற்றி,

“திண்டோர் பிரம்பிற் புரளும் தானை

கச்சந் தின்ற கழற யங்கு திருந்தடி”

மது.345-346

என்ற பாடல் அடிகள் சுட்டுகிறது. துணிகளை மண்ணால் வெளுப்போர் மண்ணார் எனப்பட்டனர். புகார் கொண்ட புன்பூங் கலிங்கமொடு என்று பூவேலையோடு செய்யப்பட்ட கலிங்கத்தைப் பற்றி,

“தேம்பாய்உள்ள தங்கமழ் மடர்ளப்

பாம்புஉரி யன்ன வடிவின காம்பின்

கழைபடு சொலியின் இழைஅணி வாரா”

புறநா.383:8-10

என்ற பாடல் அடிகள் கூறுகின்றது. அவை பாம்பின் தோலை ஒத்த வடிவினையும் மூங்கில் மரத்தின் உட்பகுதியில் காணப்படும் தோலைப்போன்று பூ வேலையுடன் அமையப்பெற்றுள்ளது. பட்டு நூலாலும் கலிங்கம் நெய்யப்பட்டது. அவை நூலாக் கலிங்கம் என்று பெயரிட்டு அழைக்கப்பட்டன. மூங்கிற்சோறு போல என்று கூறியதுபோல பால்ஆவிபோன்ற ஆடைகளும் மயிராலான ஆடைகளும் நிறைய இருந்ததை அறிய முடிகின்றது.

புலைத்தி

துணி வெளுத்தவர்கள் வண்ணார் என அழைக்கப்பட்டனர். இவர்களுக்குக் ‘காழியர்’ என்னும் பெயர் வழங்கிற்று. வண்ணாரப்பெண் ‘புலைத்தி’ எனச் சுட்டப்படுகிறாள். இதனால் அன்று இவர்கள் புலையர்களோடு ஒத்தவர்களாகக் கருதப்பட்டமை தெளிவாகும். இதனை,

“பசைவிரல் புலைத்தி நெடிதுபிசைந் தூட்டிய

பூந்துகில் இமைக்கும் பொலன்காழ் அல்குல்”

அகநா.387:6-7

என்ற பாடல் மூலம் அறிய முடிகின்றது. புலத்தியர் ஆடையை ஒருவகைப் பசையிட்டுக் காயவைத்தமை புலனாகும். களர் நிலத்தில் ஊற்றுக் கிணறுகளைத் தோண்டி அவர்கள் துணிகளை வெளுத்தனர் என்பதை,

“களர்ப்படு கூவற் தோண்டி நாளும்

புலைத்தி சுழீஇய தூவெள் ளறுவை”

புறநா.311:1-2

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது.

உமணர்

உமணர் என்னும் சொல் உவர் மண்ணர் என்பதன் திரிபாயிற்று. இவர்கள் உப்பினை வண்டியில் ஏற்றிக்கொண்டு ஊர் ஊராகச் சென்று வாணிகம் புரிந்த இனத்தோராவர். இவர்களின் வாழ்வுபற்றிப் பெரும்பாணாற்றுப்படையும், சிறுபாணாற்றுப்படையும் விரிவாகக் கூறுகின்றன. மேலும் வீட்டுச் சாமான்கள் அனைத்தையும் வண்டிகளில் ஏற்றிக்கொண்டு ஊர் ஊராக உப்பினை விலை கூறி விற்று வந்தனர். என்பதை,

“நெல்லும் உப்பும் நேரே ஊரீர்

கொள்ளீரோவெனச் சேரிதொறும் நுவலும்”

அகநா.390:8-9

என்ற பாடல் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

தொகுப்புரை

நீர் வளத்திலும், நில வளத்திலும், மனித வளத்திலும் சங்ககாலத் தமிழகம் வளம்மிக்க தமிழகமாக இருந்துள்ளது.

பழந்தமிழகத்தில் வேட்டையாடுதல், கால்நடை வளர்ப்பு, உழவு, மீன்பிடித் தொழில் போன்ற பல்வேறு வகையான தொழில்கள் நடைபெற்றன.

அவற்றுள் தமிழர்களின் முதன்மைத் தொழிலாகக் கருதப்பட்டது உழவுத்தொழில்.

நெசவாளர்கள், அந்தணர்கள், பார்ப்பார்கள், உமணர்கள், கொல்லர்கள், கம்மியர்கள், குயவர்கள், என பலதரப்பட்டவர்கள் தங்களது தொழிலினை வளர்த்தெடுத்ததுடன் தனித்தொரு பண்பாட்டினையும் உருவாக்கினார்கள்.

பழந்தமிழர்களிடத்து உணவு, உடை, வாழிடம் ஆகியன நன்கு அமையப்பெற்றிருந்ததை அறிய முடிகின்றது.

நெல், திணை உணவுகளை உற்பத்தி செய்தது முதல் ஏற்றுமதி செய்தது வரை மக்களின் வாழ்வு வளமோடு இருந்திருக்கிறது.

மலை, காடு, சமவெளி, கடல்பரப்பு எனப் பல வளமுடைய பகுதியாக தமிழக நிலப்பகுதி நிலவியதால், பல வகைத் தொழில்களும் தோன்றியிருக்கின்றன.

நிலமும் அதற்கே உரித்தான பருவ காலமும் தமிழ்ச் சமூகம் நன்கு வாழ்வதற்குரிய சூழலைத் தோற்றுவித்திருக்கிறது.

சான்றெண்விளக்கம்

1. ஜோதி.வ.வியாசர் (உ.ஆ), ஸ்ரீமத்பாகவதம், ப.206
2. எஸ்.கௌமாரீஸ்வரி (தொ.ஆ), வெற்றியழகன் (உ.ஆ), ஏலாதி மூலமும் உரையும், ப.51
3. கி.ரா.சங்கரன், தென்னிந்திய வரலாறு, ப.57
4. ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார்(உ.ஆ), சிலப்பதிகாரம் மூலமும் உரையும், ப.201
5. திரிகூடராசப்பக் கவிராயர், திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சி, ப.45
6. பரிமேலழகர் (உ.ஆ), திருக்குறள் மூலமும் உரையும், ப.15
7. எஸ்.கௌமாரீஸ்வரி (தொ.ஆ), வெற்றியழகன் (உ.ஆ), சிறுபஞ்சமூலம் மூலமும் உரையும், ப 1280
8. மேலது, ப.1295
9. லெவ்லியோன்டியெவ், அரசியல் பொருளாதாரம்,ப.94
10. ஏ.பாலுச்சாமி, மருதத்தில் மக்கள் வாழ்வியல், ப.40
11. லெவ்லியோன்டியெவ், அரசியல் பொருளாதாரம், ப.67
12. மேலது, பக்.34-35
13. இளம்பூரணர். (உ.ஆ) தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் மூலமும் உரையும், ப.221
14. மேலது, ப.220
15. ஆ.இராமகிருட்டிணன், தமிழக வரலாறும் தமிழர் பண்பாடும், ப.42
16. சொ.சுரேஷ், மார்க்சிய நோக்கில் பழந்தமிழகம், ப.61
17. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் மூலமும் உரையும், ப.193
18. மேலது, ப.192
19. கணேசையர் (ப.ஆ), நச்சினார்க்கினியர் (உ.ஆ), தொல்காப்பியம் மூலமும் உரையும், ப. 169
20. திவாகர முனிவர், சேந்தன் திவாகரம், ப.299
21. ஏ.பாலுச்சாமி, மருதத்தில் மக்கள் வாழ்வியல், ப.41

22. மேலது, பக்.3-4
23. மேலது, ப.16
24. அ.தட்சிணாமூர்த்தி, தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், ப.32
25. பரிமேலழகர் (உ.ஆ), திருக்குறள் மூலமும் உரையும், ப.435.

இயல் -3

அரசர்களின் வள்ளல் தன்மை

முடியாட்சியைக் கொண்ட பழந்தமிழகத்தில் மக்களை மிகுந்த நல்வழியில் நடத்தி ஆட்சி புரிந்த அரசர்கள் பலர் தமிழகத்தில் இருந்துள்ளனர். முடியாட்சி சமூக முறையாயினும் ஆட்சி முறை மக்களுக்கு உரிய தனித்துவத்தையும் பெற்று தந்தன. பிறருக்குக் கொடுக்கும் ‘தர்ம’ நிலை பழந்தமிழகத்தில் போற்றப்பட்டு அஃது கொள்கையாக மாறியிருந்தது. அவ்வகையில் சங்க கால மன்னர்கள் மற்றும் வள்ளல்களின் கொடைச் சிறப்பினையும் அவற்றின் தன்மையினையும் ஆராய்ந்து விளக்குவதாக இவ்வியல் அமைந்துள்ளது.

மன்னர் - மக்கள் உறவு நிலை

மக்களுக்கும் மன்னர்களுக்கும் இடையே உள்ள உறவு நிலைகளை பழந்தமிழ் பாடல்கள் பல எடுத்துரைக்கின்றன. மன்னன் அவன் ஆளும் பெருநிலத்தின் தலைவனாகவே மன்னன் வாழ்வு அமைந்தது. மன்னன் மக்களின் தலைவனாகவும், தந்தையாகவுமே கருதப்பட்டதை,

“மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகு”

புறநா.186:2

“.....காவல்

குழவி கொள்பவரின் ஓம்புவதி”

புறநா.5:6-7

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது.

என்றும்,

“செஞ்ஞாயிற்றுத் தெறல் அல்லது

பிறிது தெறல் அறியார் நின்நிழல் வாழ்வோரே”

என்ற பாடல் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

மன்னர்களின் வாழ்வில் போர், கொடை அதனால் ஏற்படும் புகழ் என அவர்களின் வாழ்வு பெருஞ் சிறப்புற்றிருந்தது. அதே அளவில் மக்களின் வாழ்வும் சீராக அமைந்தது.

“போரும் கொடையும் புற வாழ்க்கையின் இரு கண்களாகத் திகழ்ந்தன. வீரத்தின் வெளிப்பாடாகப் போர் அமைந்திருந்தது. அருளின் வெளிப்பாடாகக் கொடை அமைந்திருந்தது. வீரத்தை விளைநிலமாக்கி அதில் கிட்டிய ‘விளைப்பொருள்களை’ – போரின் போது பகைவர் நாட்டில் கொள்ளையிட்ட கொண்டிப் பொருள்களையும், பகைவர் தந்த திரைப் பொருட்களையும் - கொடையளிப்பது சங்க கால மரபாக உள்ளது. கொடை வேண்டி நின்ற பாணர்களும், புலவர்களும் அரசனைப் பாசறைக்குப் போய் காணச் சென்றதாக இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றமைக்கு இம்மரபு காரணமாக அமைகின்றது.

வறுமையில் வாடிய கலைஞர்களை வாரி வழங்கும் வள்ளல்கள் வரவேற்ற பாங்கினை ஆற்றுப்படை இலக்கியங்கள் விளக்கி நிற்கின்றன. வறுமைக்கும், வளமைக்கும் இடைப்பட்ட இடைவெளியில் கொடைப் பானம் கிட்டுச் சமுதாய நீரோட்டத்தைத் தடையின்றி ஆற்றொழுக்காக ஓடச் செய்தமையைப் புற வாழ்க்கை விளக்கி நிற்கிறது எனலாம்”¹ என்று ஆ.இராகிருட்டிணன் கூறிச்செல்கின்றார். மன்னன், மக்களுக்கான வேறுபாடு, முரண்பட்ட சூழலிலும், வாரி வழங்கும் வள்ளண்மை கொண்டவர்களாக மன்னர்கள் திகழ்ந்திருக்கின்றனர். மன்னர்கள் புலவர்கள், மறவர்கள், பாணர்கள் என பலரிடமும் நட்பாக இருந்ததை வரலாற்றுச் சான்றுகளின் வழியும், இலக்கியங்களின் வழியும் அறிய முடிகின்றது.

கோப்பெருஞ்சோழன் எனும் மன்னனின் இரு மக்கள் முரண்பட்டு போரிட முயற்சிக்க, மன்னனும் எதிர்த்து வடக்கிருந்து உயிர்துறக்க, புலவர் பலரும் சேர்ந்து இறந்து போகின்றனர் என்ற கருத்துக்கள் சங்க இலக்கியங்களில் காணமுடிகின்றது.

“கோப்பெருஞ்சோழன் இறந்தமைக் கேட்டுப் பிசிராந்தையாரும் வடக்கிருந்து உயிர் நீத்ததாக அறிகின்றோம். பாரி தன் மகளுக்காக ஆற்ற வேண்டிய கடமைகளை அவன் இறந்தபின் கபிலர் ஆற்றி நிற்கக் காண்கிறோம்.

‘யான் தந்தைத் தோழன் இவர் என் மகளிர்’ என உருக்கமுடன் கூறி அவர்களை மணம் முடித்து வைக்கக் கபிலர் எடுத்த முயற்சியைப் புறநானூறு (201) காட்டி நிற்கிறது”² என்பார் ஆ.இராமகிருட்டிணன். அதைப் போலவே, புலவர் – பாணர் உறவு நிலை, மன்னன் - மக்கள் உறவு நிலை, மன்னர் – பாணர் உறவு நிலை, மன்னன் வள்ளல் உறவு நிலை என மிகச் சிறப்பான ஆட்சியும், முறையான அன்பு பரிமாற்றமும் கொண்ட சமூகச் சூழலைக் காணமுடிகின்றது. புலவர் மன்னனை ‘அவன்’ என்றும், புலவனை ‘அவர்’ என்றும் கூறும் போக்கும் நிகழ்ந்திருக்கிறது.

அரசியல் நிலை

சங்ககாலச் சமூகத்தில் அரசர், வள்ளல்கள், வேளிகள் போன்றோர் ஆட்சி செய்தமையைக் காணமுடிகின்றது. சேர, சோழ, பாண்டியர் எனும் மூவேந்தர் அன்றி சுமார் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட ஆட்சியாளர்கள் ஆட்சி செய்த குறிப்பைக் சங்க இலக்கியத்தில் காணமுடிகின்றது. தொல்காப்பியம் பொதுவாக அரசுக் கட்டமைப்பினைப் பற்றி விளக்குகிறதே யன்றி அரசர்களைப் பற்றி தனித்துவமாக குறிப்பிடவில்லை.

“வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பின்”³

தொல்.பொருள்.செய்.நூற்.384

என்று தொல்காப்பியம் கூறுகின்றது. இதே பொருள்படச் சங்க நூல்கள் சுட்டுமிடங்கள் பலவாகும். இன்றைய சித்தூர், வடாற்காடு, சென்னை, செங்கற்பட்டு, தென்னாற்காடு, தஞ்சை, திருச்சிராப்பள்ளி ஆகிய பகுதிகள் சோழர் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தன.

காவிரியின் தெற்குப்பகுதி முதல் ஆனைமலைக்குக் கிழக்குப்பகுதி, கீழைக் கடற்கரை வரையிலான பகுதிகள், தெற்கே குமரி ஆகிய பகுதிகள் வரையில் பாண்டியநாடு பரந்து கிடந்தது. இன்றைய கேரளப் பகுதியும்,

சேலம், கோவை மாவட்டங்களின் பகுதிகளும் சேர நாட்டில் அடங்கியிருந்தன. சேலம், கோவை மாவட்டப் பகுதிகள் கொங்கு நாடெனவும் பெயர்பெற்றன.

மூவேந்தர்கள் எப்போது தோன்றினார்கள் என்று கூறுவது எளிதன்று. அவர்கள் பழமையான அரச மரபினர் என்று மட்டுமே கூற முடியும். வால்மீகி இராமாயணம், மகாபாரதம், அர்த்தசாஸ்திரம், அசோகர் கல்வெட்டு ஆகியவை இவர்களைப் பற்றிப் பேசுவது கொண்டு இவர்கள் கிறிஸ்துவுக்குப் பன்னெடுங்காலம் முற்பட்டவர்களென்று கொள்ளலாம்.

மன்னன் ஆட்சியரிமை ஏற்பதற்கு அல்லது துறப்பதற்கு வயது வரம்பு இல்லை. எந்த வயதிலும் ஆட்சிப்பொறுப்பை மன்னர்கள் ஏற்கலாம். பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் ஆட்சிப் பொறுப்பேற்றபொழுது அவன் மிகவும் இளையவனாக இருந்தான் என்பதை,

“தாலி களைந்தன்றும் இலனே பால்விட்டு

அயினியும் இன்றயின் றனனே”

புறநா.77:7-8

என்ற பாடல் மூலம் அறிய முடிகின்றது. மன்னனின் ஆயுட்காலம் ஆட்சிக்காலமாக இருந்தது. மன்னனின் முடிசூட்டு விழாவினை ஆண்டுதோறும் கொண்டாடினர். பிறந்த நாள் விழா ‘நாண்மங்கலம்’ எனப்பட்டது.

அரசர் சின்னங்கள் :

படைக்கலம், கொடி, குடை, முரசு, புரவி, களிறு, தேர், மாலை, முடி ஆகியவை அரசர் சின்னங்களாகும். பிற்கால நூல்கள் வேறுபல பொருள்களையும் குறிப்பிடுகின்றன. பண்டைய மன்னர்கள் தத்தமக்கென்று அடையாள மாலையினைக் கொண்டிருந்தனர். சோழர்க்கு ஆத்தியும், சேரர்க்குப் பனையும், பாண்டியருக்கு வேம்பும் மாலைகளாகும். சில மன்னர்கள் ஏழு முடியணிந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. சேரர், சோழர், ஐம்பெரும் வேளிர் ஆகியோரை வென்றதற்கு அடையாளமாக பாண்டியர் ஏழு முடி மார்பில் அணிந்ததாகக் கூறுவர். செங்குட்டுவனும் எழுமுடி

மார்பன் எனப் பாராட்டப்பெற்றுள்ளான். குடை, காவல் தொழிலையும், முடி அரசியல் தலைமையையும், கோல் நீதியையும் குறித்தன. இதனை,

“கண்பொர விளங்குநின் வண்பொரு வியன்குடை

வெயில் மறைக்கொண்டன்றோ அன்றே வருந்திய

குடி மறைப்பதுவே கூர்வேல் வளவ”

புறநா.35:19-21

என்ற பாடல்வழி அறியமுடிகின்றது. முரசு புனிதமாகக் கருதப்பட்டது. அது அழகிய கட்டிலில் வைக்கப்பட்டது. வாள் மன்னனின் வீரச் சின்னமாகும். மன்னனை வாளோர் உழவன் (புறநா 368) எனப் பாராட்டினர். ஏற்றுமதி இறக்குமதி பொருள்கள் மீது கொடிச் சின்னங்கள் பொறிக்கப்பட்டன.

ஆட்சியாளரின் ஆட்சிக்குழு

மதுரைக்காஞ்சி, சிலம்பு, மணிமேகலை ஆகிய இலக்கியங்களில் ஐம்பெருங்குழுவும், எண்பேராயமும் குறிக்கப்படுவர். அரசு இயங்குவதற்கும், செயல்களை நிறைவேற்றுவதற்கும் அனுபவமிக்க ஆட்சியாளர்கள் தேவை. ஆட்சியாளர்கள் அரசை இயக்கும் வலிமை படைத்தவர்கள். அவர்கள் ஒரு குழுவாக அமைந்திருந்தனர். சங்ககால வேந்தர்கள் தம் ஆட்சியையும், மக்கள் நல்வாழ்வுத் திட்டங்களையும் தாமே நேரடியாகச் செயலாற்றாமல் ஒரு சில குழுக்களைத் தமக்குத் துணையாகக் கொண்டிருந்தனர். தாம் நடத்துவதும், உத்தரவிடுவதையும் நெயல் படுத்த பல்வகை குழுக்கள் இயங்கின.

அரசியல் சூழ்நிலை

அக்கால அரசியலில் ஒற்றுமையில்லை எனலாம். மூன்று பேரரசர்கட்கும் இடையே என்றும் போர் நிகழ்ந்தவண்ணமேயிருந்தது. இவர்களைத் தவிர குறுநிலத் தலைவர்கள் பலர் இருந்துள்ளனர். தகடூரில் அதியமானும், முதிரமலையில் குமணனும், பொதினியில் பேகனும், தோட்டிமலையில் நள்ளியும், கொல்லிமலையில் ஓரியும், முள்ளூர் மலையில் காரியும், பறம்பில் பாரியும் என இப்படிச் சிறுசிறு குன்றுகளை அரண்களாக கொண்டு சிறுசிறு மன்னர்கள் ஆண்டனர் என்பதனை,

“இன்றே போல்க நும்புணர்ச்சி வென்றுவென்று

அருகளத்து உயர்க நும்வேல்”

புறநா.பா.58

என்னும் பாடல் மூலம் அறிய முடிகின்றது. இங்ஙனமே மூவேந்தரும் ஒருங்கிருந்த காட்சியைக் கண்ட ஓளவையார் அவர்களை அந்தணரின் மூன்று செந்தழல்களோடு ஒப்பிட்டு மகிழ்கிறார். சிலசமயம் ஒரு குடியினரே ஒருவரையொருவர் பகைத்துக்கொண்டனர். நலங்கிள்ளியும், நெடுங்கிள்ளியும் ஓயாது போராடிக்கொண்டிருந்தனர்.

சங்ககாலப் போர்முறை

தொல்காப்பியம் ஐவகை போர் முறைப் பற்றி திணை அடிப்படையில் குறிப்பிடுகின்றது. சங்க காலத்தில் தமிழ் நிலம், மூன்று பேரரசர்களாலும் பல குறுநில மன்னர்களாலும் ஆளப்பட்டது. அவர்களுக்குள் ஓயாது போர்கள் நிகழ்ந்த வண்ணமிருந்தன. போர்கள் அடிக்கடி ஏற்பட்டதற்குப் பல காரணங்களைக் கூறலாம் மூன்று அரச மரப்பினரிடையே வழிவழியாக இருந்த பகைமை ஒரு காரணமாகும். அவரவரும் தத்தம் குடிப்பெருமையை நிலை நாட்டினர். பெரிய நாட்டை ஆளவேண்டுமென்ற பேராசையும் சிலபோது மகட்கொடை மறுப்பும் போருக்குக் காரணமாயின என்பதை,

“தண்டமிழ் பொதுவெனப் பொறாஅன்

போகம் வேண்டிப் பொதுச்சொற் பொறாது”

புறநா.51

என்ற பாடல் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

மூவேந்தரும் ஒருங்கிருக்கும் காட்சி காண்பதற்குரிய வியப்புமிகு காட்சியாக இருந்ததனை,

“சிறப்புடை மரபிற் பொருளும் இன்பமும்

அறத்துவழிப் படுஉம் தோற்றம் போல

இருகடை பின்பட வோங்கிய ஒருகுடை

உருகெழு மரபின் நிலத்துசேண் விளங்க”

புறநா.பா.31

என்னும் தொடர்கள் இதற்குச் சான்றாகும்.

புறத்திணையியலில் வெட்சி, வஞ்சி, உழுஞை, தும்பை, வாகை, பாடாண், காஞ்சி என்னும் ஏழு நிலைகளைத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுவார். இவற்றில் முதல் நான்கும் போருக்கே உரியனவாகும்.

போர்க் கருவிகள் வேலும், வாளும், வில்லுமாகும் கணை, கோல், பகழி என்னும் சொற்கள் அம்பு என்னும் பொருள் கொண்டன. ஓரி வில்லிலும், பெருநற்கிள்ளி வேலிலும் வல்லவர்களாக விளங்கினர். இதனை

“கடுஞ்சினத்த கொல்களிலும்

கதழ்பரிய கலிமாவும்

நெடுங்கொடிய நிமிர்தேரும்

நெஞ்சடைய பகல் மறவரும்”

புறநா.பா.55

என்று புறநானூறு அவற்றைச் சுட்டுகின்றது.

போர் தொடங்குமுன் தன் தூதர்களை மன்னன் அனுப்பி வீரர்களைத் திரட்டுவான். மறவர் குடியினர் உடனே வந்து கூடுவர். இதனை

“வருகதில் வல்லே வருகதில் வல்லென

வேந்துவிடு விழுத்தாது ஆங்காங்கு இசைப்ப”

புறநா:283

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது. மேலும், வீரர்கட்கு உரிய பூவை வழங்கும் நாளும் முரசு முழங்கி அறிவிக்கப்பட்டதை உணர்த்துகிறது. மேலும்

“பூக்கோள் இன்றென்று அறையும்

மடிவாய்த் தண்ணுமை இழிசினை”

புறநா.பா.289

என்ற பாடல் வழி அறியலாம்.

பகைவரின் காவல் மரத்தை வெட்டி அதனால் முரசு செய்து முழங்குவதும் முடியைக் கவர்ந்து அதனால் கழல் செய்து அணிதலும் பகைவர்களை சிறுமைப்படுத்தும் செயல்களாகும்.

வள்ளல்களின் கொடைத் தன்மை

நாட்டைப் பாதுகாத்தல், கல்வி கற்றல், கற்றோரை ஆதரித்தல், குடிகளைப் பாதுகாத்தல், தீயவரை அழித்தல், வேள்வி செய்தல் என்பன மன்னனின் கடமைகள் ஆகும்.

மன்னன் வேள்விகளைச் செய்யும் பொழுதும், தன் பிறந்தநாள் விழாவிலும், இன்ன பிற மங்கள நாட்களிலும் தானங்கள் செய்வது வழக்கம். நாட்டு நலத்திற்கும் குடிகள் நலத்திற்கும் இவ்வாறு தானம் செய்தல் மன்னனது கடமையாக இருந்துள்ளது. அரசனானாலும், ஆண்டியானாலும் அவரவர்க்குத் தேவைப்படுவது உண்ணப்படும் பொருள் நாழித் தானியம் உடுக்கப்படுபவை ‘அரை ஆடை, மேலாடை’ என இரண்டே. இவை மற்ற உடல் உள்ளத் தேவைகளும் ஒன்றாகவே விளங்கும். அதனால் ஒருவன் பெற்றிருக்கும் செல்வமானது அடுத்தவர்க்குக் கொடுப்பது தான் சிறப்பு என்பதனை,

“தென்கடல் வளாகம் பொதுமை இன்றி

வெண்குடை நிழற்றிய ஒருமை யோர்க்கும்

நடுநாள் யாமத்தும் பகலும் துஞ்சான்

கடுமாப் பார்க்கும் கல்லா ஒருவற்கும்

உண்பது நாழி உடுப்பவை இரண்டே!

பிறவும் எல்லாம் ஓர்ஓக் கும்மே

செல்வத்துப் பயனே ஈதல்

துய்ப்பேம் எனினே தப்புந பலவே”

புறநா.பா.189

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது. பெரும்போரில் இரு மன்னர் படைக்கும் உணவு அளித்தான் சேரன், இது பெரும் வரலாற்றுக் குறிப்பாகவும் மாறி நிற்பதனை,

“ஈரைம் பதின்மரும் பொருது களத்து ஒழியப்

பெருஞ்சோற்று மிகுபதம் வரை யாது கொடுத்தோய்”

புறநா.பா.2

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது. மேலும், பாண்டவர்களுக்கும் கௌரவர்களுக்கு உணவு வழங்கி கௌரவித்தார் சேரர். மனக்குறிப்பை முகத்திலேயே கண்டுணர்ந்து அவர்கள் வறுமையை அரசன் போக்கியதை,

“.....இரவலர் வருவர் அது

முன்னம் முகத்தின் உணர்ந்து, அவர்”

புறநா.பா.3

என்ற பாடலடிகள் கூறுகிறது.

போரின் போது வன்மையற்றவர்களாகிய ஆணினம், பார்ப்பன மாக்கள், பெண்டிர், பிணியுடையவர், புதல்வர் பெறாதோர் முதலியவர்களை பாதுகாப்பான இடத்திற்கு அனுப்பி வைத்த மன்னனின் குணநலத்தை,

“ஆவும் ஆனியற் பார்ப்பன மாக்களும்

பெண்டிரும் பிணியுடை யீரும் பேணித்

தென்புலம் வாழ்நார்க்கு அருங்கடன் இறுக்கும்

பொன்போல் புதல்வர் பெறாஅ தீரும்”

புறநா.பா.9

என்ற பாடல் மூலம் அறிய முடிகிறது.

“அமிழ்துஅட்டு ஆனாக் கமழ்குய் அடிசில்

வருநர்க்கு வரையா வசையில் வாழ்க்கை

மகளிர்...”

புறநா.பா.10

எனும் பாடல் அடிகளில் அமுதத்தையும் தன் சுவையால் வெல்லுவதும், உண்ண உண்ணத் தெவிட்டாத மணங்கமழும் தாளிதத்தை உடையதுமான உணவை வருபவர்களுக்கு எல்லையின்றி மன்னரின் மனைவி வழங்கிய நிகழ்வு விருந்தோம்பலின் தனிப்பண்பே ஆகும்.

மன்னனிடம் சென்று உணவில்லை என அருங்கலம் நீட்டினால் அதில் அவன் சோறு போடுவது இல்லையாம். அதற்கு பதில் அவன் தலைநகரான கருவூரையே அதற்கு ஈடாக தருபவனாம். ஒண்ணுதல் விறலியர் அவனை மகிழ்வித்து ‘பூவிலை பெறதி’ என வேண்டினால் அதற்கு அவன் மாடமதுரையை மனமகிழ்ந்து தந்திடுவானாம் அம்மன்னன் என்பதை,

“கடும்பின் அடுகலம் நிறையாக நெடுங்கொடிப்

பூவா வஞ்சியுந் தருகுவன் ஒன்றோ

வண்ணம் நீவிய வணங்குஇறைப் பணைத்தோள்

ஒண்ணுதல் விறலியர் பூவிலை பெறுகஎன

மாடமதுரையும் தருகுவன்ஞ எல்லாம்”

புறநா.பா.32

என்ற பாடல் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

அரிசியைத் தானமாக கேட்டதற்கு யானையை பரிசாக அளித்த
புரவலர்களும் இருந்திருக்கின்றனர். இதனை,

“.... சில

அரிசி வேண்டினெம் ஆகத் தான்பிற
வரிசை அறிதலின் தன்னும் தூக்கி
இருங்கடறு வளைஇய குன்றத் தன்னதோர்
பெருங்களிறு நல்கி யோனே”

புறநா.பா.140

என்று நாஞ்சில் வள்ளவனின் கொடை உள்ளத்தை ஓளவையார்
பாடியதிலிருந்து தெரிய வருகின்றது. மேலும்,

“பாணர் உவப்பக் களிறுபல தரீஇக்

கலந்தோ ருவப்ப வெயிற்பல கடைஇ
மறங்கலங்கத் தலைச்சென்று
வாழ்ளந்ததன் தாள் வாழ்த்தி
நாளீண்டிய நல்லகவர்க்குத்
தேரொடு மாசிதறிச்”

மது.பா.219-224

என்ற பாடல் பாணர்களுக்கு யானைகள் பலவற்றையும் நட்பு
கொண்டவர்கள் மகிழ்ச்சியடையுமாறு பகைவர்களின் நாட்டில் கவர்ந்த பல
பொருள்களையும் அவர்களுக்கு கொடுத்ததையும் அதிகாலையில் புகழ்ந்துப்
பாடவந்த பொருநர்களுக்குக் குதிரையும், தேரும் மன்னர்கள் வழங்கியதை
இப்பாடல் குறிப்பிடுகின்றது. அடிப்படையில் மன்னர்கள் மக்களுக்கு
தேவையென கருதி அவர்கள் கேட்டதற்கு மேலாகவே பொருள்
அளித்துள்ளனர்.

கரிகால் சோழன்

புறநானூற்றில் மன்னர்கள் மற்றும் வள்ளல்கள், பிற குடி கிழார்கள் என நூற்றுக்கும் மேற்பட்டோர் பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. பதிற்றுப்பத்தில் மட்டும் சேர மரபினரில் மூன்று குடிகளின் சிறப்புப் பற்றியும் அவர்களின் வள்ளல் தன்மைப் பற்றியும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. சோழன் கரிகாற்பெருவளத்தான் பெரும்புகழ் பெற்றவன். இவன் உருவப்ப.:நேன் இளஞ்சேட்சென்னியின் மகன். பொருநராற்றுப்படைக்கும், பட்டினப்பாலைக்கும் பாட்டுடைத் தலைவன். இரும்பிடர்த் தலையாரை அம்மானாகப் பெற்று அவரால் சிறுவயதிலேயே பேணி வளர்க்கப் பெற்றவன். சேரமான் பெருஞ்சேரலாதனோடு போரிட்டு வென்றவன். இவனைப் பாடியோர் கருங்குழலாதனார், வெண்ணியக்குயத்தியார், கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் ஆகியோர் ஆவர்.

“பெருவளக் கரிகால் முன்னிலைச் செல்லார்,

சூடா வாகைப் பறத்தலை ஆடுபெற

ஒன்பது குடையும் நண்பகல் ஒழித்த

பீடில் மன்னர்”

அகநா.பா.125

என்று இப்பாடலின் மூலம் இவனோடு போரிட்டுத் தோற்ற ஒன்பது மன்னர்களையும் பரணர் பாடியுள்ளார். மேலும், கரிகால் சோழனைப் பற்றி,

“நெடுங்கால் மாஅத்துக் குறும்பறை பயிற்றும்

செல்குடி நிறுத்த பெரும்பெயர்க் கரிகால்”

அகநா.பா.141

என நக்கீரரும் இவரைப் போற்றுகின்றனர். வெண்ணிவாயில் என்னுமிடத்தில் பதினொரு வேளியரோடு இரு பெரும் வேந்தரும் தோற்று அழியவும் இவன் வென்ற சிறப்பையும் அகநானூறு குறிப்பிடுகின்றது. காவிரிக்கு கரைகட்டியவன் என்றும் கல்லணையை கட்டியவனும், நீர் மேலாண்மைக்கு வித்திட்டவனும் என பெரும் பெரும்புகழும் இவனுக்கு உண்டு. இமயம்

வரை தன் புகழை நிலைபெறச் செய்தவன் சோழன் கரிகால வளவன். இவனுக்கு கரிகால் பெருவளத்தான் எனப் பல பெயர்கள் உண்டு.

கரிகாலன் தன்னை நாடி பரிசு பெற்று செல்ல இரவலர்கள் வர வேண்டும் என்று விரும்பி இருப்பவன் என்பதை,

“நீற்றா விடுப்பிற் போற்றுடி நோக்கினும்”

பொரு.பா.151

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

வந்த இரவலர்களுக்கு அவர்களின் வறுமைக் கோலத்தை முதலில் களையும் விதமாக அழுக்கடைந்த ஆடைகளை நீக்கச் சொல்லி புத்தாடை கொடுத்து பிறகு வயிறாற உணவும் படைத்தான் என்பதை,

“ஈரும் பேனும் இருந்திறை கூடி

வேரொடு நனைந்து வேற்றிழை நுழைந்த

துணைற் சிதாஅர் துவர நீக்கி

நோக்குநுழை கல்லா நுண்மைய பூக்கனிந்து

அரவரி யன்ன அறுவை நல்கி”

பொரு.பா.79-83

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது. மேலும், அவன் உடல் சோர்வுடன் வரும் பொருநர்களுக்கு முதலில் பொற்கலத்தில் மது அளித்து அவர்களின் வழிநடந்த களைப்பைப் போக்குவான் என்பதை,

“மழையென மருளு மகிழ்செய் மாடத்து

இழையணி வனப்பி வின்னகை மகளிர்

போக்கில் பொலங்கல நியைப் பல்கால்

வாக்குபு தரத்தர வரத்தம் வீட

ஆர வண்டு பேரஞர் போக்கிச்

செருக்கொடு நின்ற காலை”

பொரு.பா.84-89

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது.

தம்மிடமிருந்து பரிசுப்பொருள் பெறவந்த கலைஞர்களுக்குத் தேவையான உணவு, உடையுடன் போதிய அளவு பரிசுப்பொருள்களையும் கொடுத்து, பொருநர் கூட்டத்தினை மன்னனும் உடனிருந்து வழியனுப்பும் பண்பினை கரிகாலன் பெற்றிருந்ததை

“தூராஅய் துற்றிய தூரவையம் புழக்கின்

பராஅரை வேவை பருகெனத் தண்டிக்

காழிற் சுட்ட கோழுன் கொழுங்குறை

ஊழின் ஊழின் வாய்வெய் தொற்றி

அவையவை முனிகுவ மெனினே சுவைய

வேறுபல் லூரவின் விரகுதந் திரீஇ”

பொரு.பா.103-108

என்ற பாடல் குறிப்பிடுகின்றது.

தொண்டைமான் இளந்திரையன்

பெரும்பாணாற்றுப்படையின் பாட்டுத் தலைவன் தொண்டைமான் இளந்திரையன். இவன் “தொண்டை நாட்டை ஆண்டவன். இவன் பெயரை இளந்திரையன், திரையன் என்றும் வழங்குவர். திரை என்பதற்கு கடல் என்று பெயர். திரையன் என்பது காரணப் பெயர். திரை வழியாக வந்தவன். இந்த இளந்திரையன், புலவர்களை புரக்கும் வள்ளலாக வாழ்ந்தான். சிறந்த செந்தமிழ் புலவனாகவும் விளங்கினான். நற்றிணையில் இவனால் பாடப்பட்ட மூன்று பாடல்களும் உண்டு. புறநானூற்றில் ஒரு பாடல் இளந்திரையும் என்ற நூல் ஒன்றையும் அவன் இயற்றியதாக தெரிகிறது”⁴ என்று

சாமி.சிதம்பரனார் கூறுகின்றார். தொண்டைமான் இளந்திரையனின்
கொடைத்திறனை,

“பொறிவரிப் புகர்முகந் தாக்கிய வயமான்

கொடுவரிக் குரளை கொளவேட் டாங்குப்

புலவர் பூண்கட னாற்றிப் பகைவர்

கடிமதி லெறிந்து குடுமி கொள்ளும்

வென்றி யல்லது வினையுடம் படினும்

ஒன்றல் செல்லா உரவுவாள் தடக்கைக்

கொண்டி யுண்டித் தொண்டையோர் மருக”

பெரும்.பா.448-454

என்ற பாடல் அடிகள் உணர்த்துகின்றன. புலவர் முதலியோர்க்கு அணிகலன் முதலானவைக் கொடுத்து கொடை நிகழ்த்திய பின்பு, பகை மன்னர்களின் மதில்களை அழித்து மேலும் மேலும் போரில் பெரும் வெற்றியை விரும்புவது அல்லாமல், பகை மன்னர்கள் நட்பு பாராட்ட எண்ணி வந்தபோது அதற்கு மனம் விட்டுக்கொடுக்காத வலிமையான வாள் ஏந்தியிருக்கின்ற கையினையும் பகைநிலத்தில் கொள்ளைக் கொண்ட உணவினையும் கொண்டிருக்கும் தொண்டையார்கள் குலத்தில் தோன்றியவனே என்றும்,

“மல்லர் மல்ல மறவர் மறவ

செல்வர் செல்வ”

பெரும்.பா.455-456

எனவும் புகழ்ந்துரைக்கிறது.

கிழக்கு கடலில் நீரின் நடுவில் சூரியன் ஒளிபரப்ப தோன்றியதைப் போன்று தம்மிடம் வந்தவர்களுக்கும், முறை வேண்டி வந்தவர்களுக்கும் யார் யார் என்ன வேண்டினார்களோ அவரவர்களுக்கு அப்பொருளைக் கொடுத்து பிறர் கூறும் முன்பு அவர்கள் கூற வருவதைக் குறிப்பால்

உணர்ந்து, மயக்கமற்ற அறிவினை உடையவனாய் கொடுப்பதை
செம்மையாக செய்யும் உள்ளம் உடையவனாய் தீமையான எதையும்
கூறாத ஆலோசகர்களை உடையவனாய் விளங்குபவன் தொண்டைமான்
என்பதனை,

“குணகடல் வரைப்பின் முந்நீர் நாப்பண்

பகல்செய் மண்டிலம் பாரித் தாங்கு

முறைவேண்டு நர்க்குங் குறைவேண்டு நர்க்கும்

வேண்டுப வேண்டுப வேண்டுநர்க் கருளி

இடைதெரிந் துணரும் இருடர் காட்சிக்

கொடைக்கட விறுத்த கூம்பா வுள்ளத்து

உரும்பில் சுற்றமோ டிருந்தோற் குறுகிப்”

பெரும்.பா.441-447

என்ற பாடல் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

மேலும், இவன் மக்கள் எவ்வித அச்சங்களையும் அடையாத
வண்ணம் அவர்களைப் பாதுகாக்கும் மாண்பினன். என்பதனை,

“மகமுறை மகமுறை நோக்கி முகனமர்ந்து

ஆணா விருப்பிற் நானின் நாட்டி”

பெரும்.பா.478-479

எனவும்,

“பாசி யன்ன சிதர்வை நீக்கி

ஆவியன்ன அவிர்நூற் கலிங்கம்”

பெரும்.பா.468-469

என்ற பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. திரையன் வழிநடை பயணத்துடன் அழுக்கேறி ஆடையுடன் வரும் பாணனின் ஆடையை நீக்கி புத்தாடைத் தந்ததையும் அறியமுடிகின்றது.

பாணர்களுக்கு இளந்திரையன் தன் முன்பாகவே உணவு பரிமாறிய பண்பு போற்றதலுக்குரியது. இதனை,

“வல்லோன் அட்ட பல்லுண் கொழுங்குறை

அரிசெத் துணங்கிய பெருஞ்செந் நெல்லின்

தெரிகொ ளரிசித் திரனெடும் புழுக்கல்

அருங்கடித் தீஞ்சுவை யமுதொடு பிறவும்”

பெரும்.பா.472-475

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது.

காலந்தாழ்த்தாமல் பரிசுகளை வறியவர்களுக்கு வழங்கும் வழக்கம் இளந்திரையனிடம் இருந்ததை,

“விசம்புசெல் இவுளியொடு பசும்படை தரீஇ

அன்றே விடுக்குமவன் பரிசில்”

பெரும்.பா.492-493

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

மேலும் பாணர்களுக்கு பொன்மாலையும், தேர்க்குதிரை மற்றும் பிற பரிசுகளையும் அவர்கள் வாழ்நாள் முழுமைக்கும் அளித்தான் என்பதை,

“ஆடுவண் டிமிரா அழலவிர் தாமரை

நீடிடும் பித்தை பொலியச் சூட்டி

உரவுக்கடல் முகந்த பருவ வானத்துப்

பகற்பெயற் றுளியின் மின்னுநிமிர்ந் தாங்குப்

புணையிருங் கதுப்பகம் பொலியப் பொன்னின்

தொடையமை மாலை விறலியர் மலைய

நூலோர் புகழ்ந்த மாட்சிய மால்கடல்

வளைகண் டன்ன வாலுளைப் புரவி

துணைபுணர் தொழில் நால்குடன் பூட்டி

அரித்தேர் நல்கியும் அமையான்”

பெரும்.பா.481-490

என்ற பாடல் பரிசில் வழங்கும் நிலையை பட்டியலிடுவதன் மூலம் பழந்தமிழர்கள் வள்ளல் தன்மையும் எவ்வாறு சிறப்புற்றிருந்தனர் என்பதை உணர்த்துகின்றது. மன்னர்கள், சிற்றரசர்கள், வள்ளல்கள் என யாவருமே வாரி வழங்குவதில் எக்குறையுமின்றி மக்களுக்கு வழங்கியதை மேற்கண்ட பாடல் அடிகள் தெளிவாக உணர்த்துகின்றன.

பெருஞ்சேரலாதன்

பழந்தமிழகம் தன்னிகரற்று தலைசிறந்து விளங்கியது. அறிவை அழிக்கும் வறுமையை அடைந்த புலவர்களை தமிழாய்ந்த அரசர்கள் பலர் ஆதரித்ததை சங்க இலக்கிய நூல்களான எட்டுத்தொகையும், பத்துப்பாட்டும் தெளிவாக உணர்த்துகின்றது.

தமிழகத்தில் தன்னிகரில்லா ஆட்சி புரிந்த பெருஞ்சேரல் என்னும் அரசனின் அரண்மனையை நாடி வந்த மோசிக்கீரனார் என்ற தமிழப்புலவர் வந்த களைப்பு அதிகமாகவே அங்கிருந்த அழகிய மஞ்சத்தில் அசந்து துயில் கொண்டுவிட்டார். சிறிது நேரத்தில் அரண்மனைக்கு வந்த பெருஞ்சேரலாதன் தம் மஞ்சத்தில் வறுமைக் கோலத்துடன் முதியவர் ஒருவர் அயர்ந்து உறங்குவதைக் கண்ணுற்று அருகிலிருந்து கவரியை எடுத்து அவருக்கு வீசிப் பணிச் செய்தான். சிறிது நேரத்தில் உறக்கம் நீங்கி விழித்த கீரனார், தனக்கு அரசனே கவரி வீசுவதைக் கண்டு உள்ளம் பதைபதைக்க எழுந்தார். ஆனால் கீரனிடம் இனிய மொழி பேசி அவரின் நடுக்கத்தினைப் போக்கி அவர் பல்லாண்டு பசிப்பிணி இல்லாமல் வாழ வேண்டிய அளவு பரிசு தந்து அனுப்பிய செயல் பெருஞ்சேரலாதனின் மாண்பையும், வள்ளல் தன்மையையும், மனச் செம்மையையும் உணர்த்துகிறது.

நெடுஞ்செழியன்

நெடுஞ்செழியனின் வள்ளல் தன்மையினை சங்கப் பாடல்கள் பலவற்றில் காணப்படுகிறது. நெடுஞ்செழியன் பொருணர்க்கு பரிசு வழங்கியதை,

“முழவுத்தோள் முரட்பொருநர்க்கு

உருகெழு பெருஞ்சிறப்பின்

இருபெயர்ப் பேராயமொடு

இலங்கு மருப்பிற் களிற் கொடுத்தும்

போலந்தாமரைப் பூச்கூட்டியும்

நலஞ்சான்ற கலஞ்சிதறும்

பல்குட்டுவர் வெல்கோவே”

மது.பா.99-105

என்ற மதுரைக்காஞ்சி பாடலானது மத்தளம் போன்ற தோள்களை உடைய தடாரி என்னும் இசைக்கருவியை இசைக்கும் பொருநர்களுக்கு அச்சம் தரும் தோற்றும் உடைய பெரிய தலையினை உடைய பெண் யானையினையும் அதன் கன்றினையும் பெரிய தந்தங்கள் உடைய ஆண் யானையினையும் கொடுத்து அவர்களின் தலையில் பொன்தாமரை அணிவித்துப் பல்வகை அணிகலன்களையும் வழங்கும் தன்மையனாகியவனும், குட்ட நாட்டு மன்னனை வெற்றி கொண்டவனாகிய நெடுஞ்செழியனின் வள்ளல் தன்மையை வெளிப்படுத்துகிறது.

நல்லியக் கோடன்

நல்லியக் கோடன் பெயருக்கேற்றாற் போல் நல்ல இயல்பினை பெற்று இருந்தவன். தன்னைச் சுற்றி இருப்போரின் நலம் பேணும் மன்னனாக இருந்தான். குரவோர், அறவோர், துறவோர், முதியோர், சான்றோர் ஆகியவர்களுக்கு, ஓய்வின்றிக் கொடுக்கும் வள்ளமை உடையவன். தம்மைப் பார்த்து பரிசு பெற வரும் பாணர்கள், தம்மைப்

புகழ்ந்து கூறுவதற்கு முன்பாகவே அவர்களுக்கு உரிய பரிசினை தரும் குணம் உள்ளவன்.

அவன் கோட்டையின் கதவுகள் வறியவர்களுக்காக அடைக்கப்படாமல் திறந்து இருந்ததை,

“பொருநர்க் காயினும் புலவர்க் காயினும்

அருமறை நாவின் அந்தணர்க் காயினும்

கடவுள் மால்வரை கண்விடுத்தன்ன

அடையா வாயிலவன் அருங்கடை குறுகி”

சிறு.பா.203-206

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது. மேலும்,

“இன்முகம் உடைமையும் இனியன் ஆதலும்

சேறிந்து விளங்கும் சிறப்பின் அறிந்தோர் ஏத்த”

சிறு.பா.208-209

என்ற பாடல் அடிகள் இவன் பண்பினைப் பறைசாற்றுவதை அறிய முடிகின்றது.

குறுநில மன்னராகிய நல்லியக்கோடன் பகைவர்களை வென்று, அங்கு கிடைத்த பொருள்களைக் கொண்டு வந்து தம்மை நாடி வந்தவர்களுக்கு பரிசுகள் வழங்கினான் என்பதை,

“திறல்சால் வென்றியொடு தெவ்வுப்புலம் அகற்றி

விறல்வேல் மன்னர் மன்னெயில் முருக்கி

நயவர் பாணர் புன்கண் தீர்த்தபின்”

சிறு.பா.246-248

என்ற பாடல் அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

“செய்ந்நன்றி அறிதலும் சிற்றினம் இன்மையும்
 இன்முகம் உடைமையும் இனியன் ஆதலும்
 செறிந்து விளங்கு சிறப்பின் அறிந்தோர் ஏத்த
 அஞ்சினர்க் களித்தலும் வெஞ்சினம் இன்மையும்
 ஆனணி புகதலும் அழிபடை தாங்கலும்
 வான்மீக கூற்றத்து வயவர் ஏத்தக்
 கருதியது முடித்தலுங் காமுறப் படுதலும்
 ஒருவழிப் படாமையும் ஓடிய துணர்தலும்
 அரியோர் உண்கண் அரிவையர் ஏத்த
 அறிவுமடம் படுதலும் அறிவுநன் குடைமையும்
 வரிசை அறிதலும் வரையாது கொடுத்தலும்
 பழிசில் வாழ்க்கைப் பரிசிலர் ஏத்த”

சிறுபா.பா.207-218

என்ற பாடல் அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

நல்லியக்கோடனின் இயல்பினைக் கூறுவதோடு மட்டுமின்றி பரிசு வேண்டி வந்தவர்களின் சிறப்புக்கேற்றவாறு பரிசு வழங்கியதையும், தகுதியில்லாதவர்களுக்குப் பரிசு வழங்கி உரைக்கிறது.

நன்னன்

நன்னன் என்ற பெயருடையார் மூவர் என்பர் ஆய்வாளர்கள். அவர்கள், கடம்பின் பெருவாயில் நன்னன், பல் குன்றக் கோட்டத்துச் செங்கண் மாத்துவேள் நன்னன், நன்னன் உதியன் என்றும் சேரர் படைத்தலைவன் ஆகியோராவர். அவருள் பல்குன்றக் கோட்டத்து நன்னனாவன். ஞிமிலியோடு பகைக்கொண்டு அவன் படையொடும் வரத் துணைக்கு வந்த ஆய் எயினனைத் தனியே அழியவிட்டு ஒளிந்திருந்தவன் இவனே. பெண் கொலை புரிந்த நன்னன் என்ற பழிக்கும் உரியவன்.

வேளிர் குலத்தவன். பாழி, பாரம், பிரம்பு என்ற மலைகளுக்கு உரியவன் என வரலாறு கூறுகின்றது.

நன்னன் தலைச்சிறந்த வீரன், தம்மை நாடி வரும் புலவர்களுக்கு பொருளுதவி செய்தும், இகழ்வோரை போரிலே வென்று அடிமையாக்கும் தன்மையன். அவன் அவையில் கல்வி, கேள்வியில் சிறந்த சான்றோர் பலர் இருந்ததைப் பற்றி,

“தொலையா நல்லிசை உலகமொடு நிற்பப்

பலர்புறங் கண்டவர் அருங்கலந் தரீஇப்

புலவோர்க்குச் சுரக்கும் அவ னீகை மாரியும்

இகழுநர்ப் பிணிக்கும் ஆற்றலும் புகழுநர்க்கு

அரசுமுழுது கொடுப்பினும் அமரா நோக்கமொடு

தாத்துளி பொழிந்த பொய்யா வானின்

வீயாது சுரக்குமவ னாண்மகி ழிருக்கையும்”

மலை.பா.70-76

என்ற பாடலடிகள் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

மேலும் நன்னனுடைய சிறப்பையும்,

“பரந்திடங் கொடுக்கும் விசம்புநொய் உள்ளமொடு

நயந்தனிர் சென்ற நும்மினுந் தான்பெரி

துவந்து உள்ளம்”

மலை.பா.558-560

என்று அவனின் உயர்ந்த சிந்தனையைக் குறிப்பிடுகின்றது.

“நீரியக் கன்ன நிரைசெலல் நெடுந்தேர்

வாரிக்கொள்ளா வரைமருள் வேழம்

கறங்குமணி துவைக்கும் ஏறுடைப் பெருநிரை
பொலம்படைப் பொலிந்த கொய்சுவற் புரவி
நிலந்தினக் கிடந்த நிதியம்”

மலை.பா.571-575

“கழைவளர் நவிரத்து மீமிசை ளேரேரென

மழைசுரந் தன்ன ஈகை நல்கித்”

மலை.பா.579-580

“தலைநாள் அன்ன பகலொடு வழிசிறந்து

பலநாள் நிற்பினும் பெறுகுவீர்”

மலை.பா.565-566

“உலைந்த ஓக்கல், பாடுநர் செலினே,

உரனமலி உள்ளமொடு முனைபா ழாக

அருங்குறம்பு எறிந்த பெருங்கல வெறுக்கை

சூழாது சுரக்கும் நன்னன்”

அகநா.பா.349:5-8

என்னும் அடிகள் நன்னனின் குணத்தையும் அவன் வளத்தையும்
கூறுவதோடன்றி கூத்தர்களுக்குப் பெரும்பொருட்களும், நெடிய தேர்களும்,
மலைப்போன்ற யானைகளையும், பசுக்கூட்டங்களையும் பரிசாக தந்த
அவனுடைய கொடைத் திறத்தையும் பறை சாற்றுகின்றது.

கடையெழு வள்ளல்கள் கொடைத்திறம்

பொருள் ஒரு புறம் குவிய மறுபுறம் ஏழ்மை நிலை
தோன்றியிருக்கிறது. ஆயினும் இயலாதவருக்கு, வாழ
வழியில்லாதவர்களுக்கு உறை, பொருள் வழங்கி சிறப்பித்த முறை மனித

குலத்தின் சிறப்பான செயல்பாடாகக் கருத முடியும். இதனை பழந்தமிழகத்தில் இருந்து வள்ளல்கள் நிறைவேற்றினர்.

முதல் ஏழு வள்ளல்கள்

குமணன், சகரன், சகாரன், செம்பியன், துந்துமாரி, நளன், நிறுவி ஆவர்.

இடையெழு வள்ளல்கள்

அக்குரூரன், அந்திமான், அரிச்சந்திரன், கண்ணன், சந்திமான், சிசுபாலன், தந்தவக்கிரன் ஆவர்.

கடையெழு வள்ளல்கள்

“எழினி, காரி, ஓரி, நள்ளி, பாரி, பேகன், மலையன்”⁵ என்று அபிதான சிந்தாமணி குறிப்பிடுகின்றது. இருப்பினும் கடையெழு வள்ளல்களை வரிசைப்படுத்துவதில் சில வேறுபாடான கருத்துக்களும் ஆய்வாளர்களிடையே காணப்படுகின்றன.

‘பெருங்கல் நாடன் பேகன், பறம்பு மலையை ஆண்ட பாரி, காரி, ஆய், தகடூரை ஆண்ட அதியன் பெரிய சிகரங்களைக் கொண்ட மலைநாட்டினையுடைய நள்ளி வல்வில் ஓரி’ எனவும்.

கடையெழு வள்ளல்கள் பறம்பிக்கோமான் பாரியும், கொல்லியாண்ட ஓரியும், காரியூர்ந்த மலையனும், எழினியும், பெருங்கல் நாடன் பேகனும், மோசி பாடி வழங்கிய பெருவள்ளலாக இருந்தனர். இவர்களுக்குப் பிறகு எட்டாவது வள்ளலாக முதிரெத்தின் தலைவன் குமணன் இருந்ததை,

“பறம்பின் கோமான் பாரியும் பிறங்குமிசைக்

கொல்லி ஆண்ட வல்வில் ஓரியும்

காரி ஊர்ந்து பேரமர்க் கடந்து

மாரி ஈகை மறப்போர் மலையனும்

ஊராது ஏந்திய குதிரைக் கூர்வேல்

கூவிளங் கண்ணிக் கொடும்பூண் எழனியும்

ஈர்ந்தண் சிலம்பின் இருள்தூங்கும் நனிமுழை
அருந்திறல் கடவுள் காக்கும் உயர்சிமைப்
பெருங்கல் நாடன் பேகனும் திருந்துமொழி
மோசி பாடிய ஆயும் ஆர்வமுற்று
உள்ளி வருநர் உலைவு நனி தீரத்
தள்ளாது ஈயும் தகைசால் வண்மைக்
கொள்ளார் ஒட்டிய நள்ளியும் என ஆங்கு
எழுவர் மாயந்த பின்றை அழிவரப்
பாடி வருநரும் பிறரும் கூடி
இரந்தோர் அற்றம் தீர்க்கெ விரைந்து இவண்
உள்ளி வந்தனென் யானே”

புறநா.பா.158:4-20

என்ற பாடல் அடிகள் சுட்டுகின்றது.

பாரி

பறம்பு மலையை ஆட்சி செய்தவன் பாரி. இவன் கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவனாக குறிப்பிட்ட போதிலும் மூவேந்தரைப் போல பெருமை வாய்ந்தவனாக போற்றப்படுகிறான். இவனது உற்ற நண்பராகவும், பாரி மகளிருக்கு ஆசானாகத் திகழ்ந்தவர் பெரும்புலவர் கபிலர்.

பாரியின் கொடைச்சிறப்பினைப் பற்றி பலரும் கூறுவதை,

“பாரிப்பாரி என்று பலர் ஏத்தி

ஒருவர் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர்

பாரி ஒருவனும் அல்லன்

மாரியும் உண்டு ஈண்டு உலகு புரப்பதுவே”

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது. மேலும், மழை எவ்வாறு நீரை வாரி வழங்குகிறதோ அதைப்போல வழங்கும் குணம் கொண்டவன் பாரி என்பதையும் உணர்த்துகின்றது.

“..... சுரம்புண

நறுவீ உறைக்கும் நாக நெடுவழிச்

சிறுவீ முல்லைக்குப் பெருந்தேர் நல்கிய

பிறங்குவெள் ளருவி வீழுஞ் சாரல்

பறம்பிற் கோமான் பாரி”

சிறு.பா.87-91

என்று பறம்பு மலை தலைவனாகிய பாரி கொழுக் கொம்பின்றி காற்றில் தவித்தாடிய முல்லைக் கொடிக்கு தம் தேரினையே காழுக்கொம்பாக தந்த கொடைத்திறத்தை அறிய முடிகின்றது. மேலும்,

“ஏந்துகோட்டு யானை வேந்தர் ஓட்டிய

கடும் பரிப் புரவிக் கை வண் பாரி”

அகநா.பா.78

என்ற பாடலின் மூலம், பாரி மூவேந்தர்களையும் வெல்லும் வலிமைப் படைத்து இருந்ததையும், விரைந்து செல்லும் குதிரைப்படையை கொண்டிருந்ததையும் எடுத்து இயம்புகிறது.

பேகன்

வையாவிக் கோப்பெரும் பேகன் எனப்படும், மயிலுக்குப் போர்வை நல்கிய புகழுடையோன் இவனேயாவன். இவனைப் பாடியோர் பலர், இவன் மனைவியாம் கண்ணகியை மறந்து முல்லைவேலி நல்லூர்க் கண் காதலியோடு வாழப், பெரும்புலவர் பலர் இவனுக்கு அறிவுரை கூறிய செய்திகளை,

“வண்டுபடு நறவின் வண்மகிழ்ப் பேகன்”

அகநா.பா.262

இப்பாடல் உணர்த்துகின்றது.

ஆவியர் குடியில் பிறந்தவன் பேகன். இவன் கொடைத் திறத்தைப் போல, அவனுடைய பெரிய மலைநாடும் பருவம் தவறாது மழை பெய்யும் வளத்தினைக் கொண்டிருந்தது என்பதனை,

“வானம் வாய்த்த வளமலைக் கவாஅன்

கான மஞ்ஞைக்குக் கலிங்கம் நல்கிய

அருந்திறல் அணங்கின் ஆவியர் பெருமகன்

பெருங்கல் நாடன் பேகன்”

சிறு.பா.84-87

என்ற பாடலடிகள் மூலம் அறியமுடிகின்றது. இப்பாடல் வழி அவன் மயிலுக்குப் போர்வை தந்த மனித நேயமும் அறிய முடிகின்றது.

“பெருங்கல் நாடன் பேகன்”

புறநா.பா.158

என அழைக்கப்பட்டதை புறநானூறும் குறிப்பிடுகின்றது. என்னாளும் போர்த்திரியாவன அறிந்தும் மயிலுக்குப் போர்வை அளித்தான் பேகன் என்பதை,

“உடாஅ போரா ஆகதல் அறிந்தும்

படாஅம் மஞ்ஞைக்கு ஈத்த எம்கோ

கடாஅ யானைக் கலிமான் பேகன்”

புறநா.பா.141:10-12

“மடத்தகை மாமயில் பனிக்கும்என் றருளிப்

பாடாஅம் ஈத்த கெடாஅ நல்லிசைக்

கடாஅ யானைக் கலிமான் பேக “

புறநா.பா.145:1-3

என்ற புறநானூற்று பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன.

காரி

திருக்கோவிலூரை தலைநகராகக் கொண்டு மலையமான்கள் என்ற வீரர்குடியினர் ஆண்டுவந்த ‘முள்ளூர்’ எனும் வளம் செறிந்த மலையின் சிற்றரசன் காரி. இவனுக்கு மலையமான், மலையமான் திருமுடிக்காரி, கோவற்-கோ எனும் வேறு பெயர்களும் உண்டு. வீரத்திலும், வள்ளல் தன்மையிலும் புலவர் பலரால் போற்றப்பட்டு இருப்பவன் என்பதனை,

“காரி ஊர்ந்து பேரமர்க் கடந்த

மாரி ஈகை மறப்போர் மலையனும்”

புறநா.பா.158:6-7

என்னும் பாடல் அடிகள் இதனை எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

சிறந்த போர்வீரரான காரி தனது வீரர்களுக்கு சிறந்த போர்ப்பயிற்சி அளித்து வைத்திருந்தான். இவனுடைய குதிரை புலவர்களால் புகழப்பட்டிருக்கிறது. சேர, சோழ, பாண்டியர் போருக்குச் செல்லும் போது இவன் தயவை எதிர்பார்த்து காத்திருந்ததையும், காரியும் அவர்களுக்குத் துணையாக போரிடச் சென்றதையும் அதற்காக மூவேந்தர்களும் பொன்னும், பொருளும் கொடுத்தனர் என்பதை,

“ஒன்னார் யானை ஓடைப்பொன் கொண்டு

பாணர் சென்னி பொலியத் தைஇ

வாடாத் தாமரை சூட்டிய விழுச்சீர்

ஓடாப் பூட்கை உரவோன் மருக”

புறநா.பா.126:1-4

என்னும் பாடலடிகள் எடுத்துரைக்கின்றது.

இவன் அழகிய உயர்ந்த குதிரைகளையும், செல்வங்களையும்
இன்முகத்துடனும், இன்சொல்லுடனும் இரவலர்களுக்கு ஈந்ததை,

“..... கறங்குமணி

வாலுளைப் புரவியொடு வையகம் மருள

ஈர நன்மொழி இரவலர்க் கீந்த

அழல் திகழ்ந் திமைக்கும் அஞ்சவரு நெடுவேல்

கழல்தொடித் தடக்கைக் காரியும்”

சிறு.பா.91-95

என்ற பாடல் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

அதியமான், நெடுமான் அஞ்சியுடனும், சோழனுடனும் பகை
கொண்டிருந்தான். குணமுற்றத்து துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் எனும் சோழனை
இவன் கொன்றான். இத்தகைய வலிமை மிகுந்த வள்ளல் மக்களுக்கு வாரி
வழங்குவதில் தனித்தன்மையோடு திகழ்ந்தான் என்பதை அறிய
முடிகின்றது.

ஆய்

ஆய் வள்ளலின் கொடைச்சிறப்பால் ஆய்க்குடி சிறந்து விளங்கியது
என்பதனை,

“வடதிசை யதுவே வான்தோய் இமயம்

தென்திசைஆ ஆய்க்குடி இன்றாயின்”

புறநா.பா.132

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

உயர்ந்த மலையில் இருக்கும் தலையாரி எனும் இடத்தில்
வாழ்ந்தவன். பொதிகை மலைக்கு அருகில் உள்ள ஆய்க்குடி இவனது
ஊர் என்பாரும் உண்டு. இவன் படித்தவர், படிக்காதவர், வலிமையர்,
வலிமையற்றவர் என்ற பாகுபாடு பார்க்கமலே, பாத்திரம் நிறைய உணவு
அளித்து மகிழ்ந்ததை,

“வல்லினும், வல்லார் ஆயினும், சென்றோர்க்குச்
சால்அவிழ் நெடுங்குழி நிறைய வீசும்
மாஅல் யானை ஆஅய் கானத்துத்
தலையாற்று நிலைஇய சேயுயர் பிறங்கல்”

அகநா.பா.152

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகிறது. நீல வண்ண நாகம் தந்த
ஆடையினை (கலிங்கத்தை) சிவனுக்குக் கொடுத்ததை,

“கழல்தொடித் தடக்கைக் காரியும் நிழல்திகழ்
நீல நாகம் நல்கிய கலிங்கம்
ஆலமர் செல்வற் கமர்ந்தனன் கொடுத்த
சாவந் தாங்கிய சாந்துபலர் திணிதோள்
ஆர்வ நன்மொழி ஆயம்”

சிறு.பா.95-99

என்ற சிறுபாணாற்றுப்பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

இரவலர் வரும்போது அவர்களுக்குக் கொடுப்பது கருதி
யானைத்திரள் சேர்த்து வைத்திருந்ததை,

“இரவலர் வருஉம் அளவை, அண்டிரன்,
பரவு எதிர்ந்து தொகுத்த யானை போல்”

நற்.பா.237:7-8

என்ற பாடல் வரியால் அறியலாம். இவன் ஆய் அண்டிரன் என்றும்
அழைக்கப்பட்டான்.

அதியமான்

தகடுரை ஆட்சிப் புரிந்தவன் அதியமான். இவனது கொடைச்சிறப்பை
ஒளவையார் பாடியுள்ளார். கிடைத்தற்கரிய நெல்லிக்கனி தனக்கு கிடைத்த

போதிலும் அதை உண்ணாமல் புலவர் ஔவையாருக்குக் கொடுத்த அந்த உயரிய பண்பு உலகுள்ளவரைப் போற்றப்படுகின்றது. இந்நிகழ்வினை,

“அமிழ்துவிளை தீங்கனி ஔவைக் கீந்த

உரவுச்சினங் கனலும் ஒளிதிகழ் நெடுவேல்

அரவக்கடல் தானை அதிகனுங்”

சிறு.பா.101-103

என்னும் பாடலடிகள் எடுத்துரைக்கிறது.

இவர் குதிரை மலையைச் சார்ந்தவன். வீரத்திலும் வாய்மைச் செயலிலும், இரவலர்க்கு உதவும் கொடைச்சிறப்பிலும் உயர்ந்தவனாக இருந்துள்ளான் என்பதை

கடும்பரிப் புரவி நெடுந்தேர் அஞ்சி நல்லிசை நிறுத்த நயவரு பனுவல், நல்லிசை தருஉம் இரவலர்க்கு உள்ளி நசைப்பிழப்ப அறியாக குழல்தொடி அதிக என்ற வரிகளும்,

“ஒருநாள் செல்லலம் இருநாள் செல்லலம்

பலநாள் பயின்று பலரொடு செல்லினும்

தலைநாள் போன்ற விருப்பினன் மாதோ”

புறநா.பா.101

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது. அதியனிடம் ஒருநாள் அல்ல பலநாள்கள் சென்றாலும் முதல்நாளை போலவே விருப்பமுடன் உதவும் பண்பு கொண்டதைக் குறிப்பிடுகின்றது. இத்தகைய சிறந்த மன்னன் அவனுக்கு ஒரு நெல்லிக்கனி கிடைக்க அதை ஔவையாரிடம் கொடுத்த செய்தியினை,

“நீலமணிமிடற்று ஒருவன் போல

மன்னுக பெரும நீயே தொன்னிலைப்

பெருமலை விடகத்து அருமிசைக் கொண்ட

சிறியிலை நெல்லி தீங்கனி குறியாது

ஆதல் நின்னகத்து அடக்கிச்

சாதல் நீங்க எமக்கு ஈத்தனையே”

புறநா:91.6-11

என்ற பாடலில் வாயிலாக, அந்நெல்லி அரிதென தெரிந்தும் உன் உள்ளத்தில் அதனை வெளிக்காட்டாமல் எமக்கு அளித்தாயே பெருமானே நீ வாழ்க என வாழ்த்தும் நிலை வள்ளல் சிறப்பின் உச்சமே எனலாம்

நள்ளி

தோட்டிமலைக்கும் அதை சார்ந்த நாட்டிற்கும் தலைவன் நள்ளி. இவன் கண்டிரக்கோ பெருநல்லி எனப்பட்டான். தம்மை நாடி வரும் இரவலர்களுக்கு வாரிவாரி வழங்கிய வள்ளலாக இருந்தவன் என்பதை,

“கறங்குமிசை அருவிப் பிறங்குமலை நள்ளியின்

அசைவில் நோன்றாள் நசைவளன் ஏத்தி

நாடொறும் நன்கலம் களிற்றொடு கொணர்ந்து

கூடுவிளங்கு வியன்நகர்ப் பரிசில்முற்று அளிப்பப்

பீடினமன்னர்ப் புகழ்ச்சி வேண்டிச்

செய்யா கூறிக் கிளத்தல்

எய்ய தாகின்றுளம் சிறு செந்நாவே”

புறநா.பா.148.1-7

என்ற பாடல் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

“..... கரவாது

நட்டோர் உவப்ப நடைப்பரி காரம்

முட்டாது கொடுத்த முனைவிளங்கு தடக்கைத்
துளிமழை பொழியும் வளிதுஞ்சா நெடுங்கோட்டு
நனிமலை நாடன் நள்ளியும்”

சிறு.பா.103-107

என்ற சிறுபாணாற்றுப்பாடல் தன்னுடைய மனதில் தோன்றும்
எண்ணங்களைப் பிறரிடம் மறைக்காமல் எடுத்துக்கூறி தன்னிடம் ஒட்டிக்
கொண்டவர்கள் மகிழ்ச்சி கொண்டு, வீட்டுக்குத் தேவையான பொருட்களைக்
குறிப்பறிந்து வழங்கியதையும் அவன் நாடு மழை வளத்தால்
சிறந்திருந்ததையும் எடுத்துரைக்கின்றது. மேலும், இதனை,

“மருந்தும் உடையையோ மற்றோ - இரப்போர்க்கு

இழைஅணி நெடுந்தேர் களிறொடு என்றும்

மழைசுரந் தன்ன ஈகை, வண்மகிழ்

கழல்தொடித் தடக்கை, கலிமாண், நள்ளி”

அகநா.பா.238

என்ற பாடல் தம்மை நாடி வருவோர்க்கு அணிகலன்களும்
தேர்களும், யானைகளும் பரிசாக கொடுத்ததை அறிய முடிகின்றது.

பண்ணோடு இசைக்கும் பாணர்களுக்கு வகையறிந்து பரிசளித்தார்கள்
மன்னர்கள். அவர்களுக்கு தரும் பரிசுகளில் மிக உயர்வான பரிசு வெள்ளி
நாரால் தொடுத்தப் பொற்றாமரை மலர்மாலையே என அறியமுடிகிறது.
இவ்வித உயர் பரிசுகளை அளித்து பாணர்களை பெருநள்ளி ஆதரித்தான்.
இவனது உபசரிப்பால் இசை மரபினை மறந்து விட்டனர். இசைவாணர்
என்றும், கைவழி யாழிலே மாலைப்பொழுதிலே பாடுதற்குரிய செவ்வழிப்
பண்ணை காலைப்பொழுதிலே பாடினார்கள் என்றும், காலையில்
பாடுதற்குரிய மருதப்பண்ணை மாலையில் பாடியதாகவும், இதற்குக் காரணம்
நள்ளியின் கொடைத்தன்மையே என்பதை,

“நள்ளி வாழியோ நள்ளி நள்ளென்

மாலை மருதம் பண்ணிக் காலைக்
கைவழி மருங்கிற் செல்வம் பண்ணி
வரவு எமர் மறந்தனர் அதுநீ
பரவுக்கடன் பூண்ட வண்மையானே”

புறநாபா.149

என்ற பாடல் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

ஓரி

இவன் கொல்லிமலைக்கு உரியவன். வல்வில் ஓரி என இவனுடைய வில்லாற்றல் பெரிதும் போற்றப் பெற்றதாயிருந்தது. ஓரி குதிரையினை ஊர்ந்தே இவர் போர்மேற் செல்வனாதலின் ஓரி எனப் பெற்றான் என்பர். இவன் மலையில் பலாப்பழங்கள் மிகுதியாக உடையது. முள்ளூர் மன்னனாகிய மலையமான் திருமுடிக்காரி என்பவன் இவனைக் கொன்று இவன் நாட்டைச் சேரர்களுக்குக் கொடுத்தான். இவன் மழவர் சேரமான், அதியமான் நெடுமான் அஞ்சிக்கும் சோழனுக்கும் நண்பனாவான். காரியுடன் போர் புரிந்தவன். ஓரி எனும் குதிரையைத் தனக்கு உரியதாக வைத்திருந்தவன். கூத்தர்களுக்குப் பரிசாக வளமிகுந்த சிறிய மலைகளை உடைய நாட்டினைத் தானமாக தந்ததை,

“.... நளிசினை

நறும்போது கஞலிய நாகமுதிர் நாகத்துக்

குறும்பொறை நன்னாடு கோடியர்க் கீந்த

காரிக் குதிரைக் காரியொடு மலைந்த

ஓரிக் குதிரை ஓரியும்”

சிறு.பா.107-111

என்னும் பாடல்களால் அறிய முடிகின்றது.

கொல்லி மலையையும் அதன் சுற்றுப்புறப் பகுதியையும் ஆட்சி செய்தவன். இவனுக்கு ஆதன் ஓரி என்ற பெயரும் உண்டு. இசைத்துறையில் மிகுந்த ஈடுபாடு உடையவன். முகத்துதியை கண்டு நாணும் தன்மையுற்றவன். என்பதை,

“செல்லா நல்இசை நிறுத்த வல்வில்

ஓரிக் கொன்று சேரலர்க்கு ஈத்த

செவ்வோர்ப் பலவின் பயன்கெழு கொல்லி”

அகநா.பா.209

என்று கல்லாடனார் ஓரியின் மலைவளத்தைக் குறிப்பிடுகின்றார். ஓரி மலைப்போன்ற கொடையை உடையவன் என்று புலவர்களால் சிறப்பிக்கப்பட்டவன்.

குறிப்பாக பழந்தமிழக வரலாற்றில் மன்னர்கள், வள்ளல்கள், குறுநிலக்கிழார் என நூற்றுக்கும் மேற்பட்டோர் இருந்ததாக திறனாய்வாளர்கள் குறிப்புரை வழங்கியுள்ளனர். 2 களுள் கடையெழு வள்ளல்களின் சிறப்பு தனித்தன்மை விளங்கியிருந்தது. பெரும்பாலான மன்னர்கள் கொடை வழங்குவதை அறமாக கருதினர். எச்சுழலும் தேடி வந்தவரை வாட விடாமல் அள்ளிக் கொடுக்கும் பழக்கத்தை கொண்டிருந்துள்ளனர்.

மன்னர் புலவர் உறவு, மன்னர் மக்கள் உறவு ஆகியவற்றின் மூலமே அறிய முடிகிறது. வந்தவர்கள் கவனிக்கும் பண்பு விருந்தோம்பலாகவே மாறி இருந்துள்ளது. மக்கள் இவ்வாறு இருக்க மன்னர்கள், வள்ளல்கள் பிறருக்கு வழங்கிய நிகழ்வுகள் மிகச் சிறப்பாக இருந்ததினை அறிய முடிகிறது.

இவற்றிற்கெல்லாம் நில வளமும், நீர் வளமும் சிறப்பாக இருந்ததே ஆகும். அடிப்படையில் இயற்கை வளம் மிகுந்த பகுதியாக தமிழகத்தின் நிலப்பகுதி விளங்கியிருந்தது. எனினும் மக்களுக்கு பொருளை வழங்கும் போக்கும், உண்ண உணவில்லாதவர்கள் நல்உணவு, உடை தந்து வள்ளல்கள் மக்களோடு இரண்டற கலந்திருந்தனர் என்பதும் புலனாகிறது.

தொகுப்புரை

திணை சமுதாயத்தில் சமூக வேறுபாடுகளும், சீறூர், முதுகுடி, குறுநில மன்னர்கள் மற்றும் மூவேந்தர்களின் நிலைப்பாட்டையும், அவர்களின் ஆட்சி முறையில் நிகழ்ந்த போரினால் மிகுந்த நன்மைகளும், பாதிப்புகளும் நிகழ்ந்திருக்கிறது.

இருப்பினும் அவை காலத்தின் கட்டாயத்தால் நிகழ்ந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது.

பழந்தமிழகம் பொருளாதாரத்தில் நலிவுற்ற நிலையில் இருந்து வளர்ந்த நிலையை எட்ட வேண்டும் என்ற நோக்கில் சங்ககால மக்களின் வாழ்க்கை முறை, பண்பாடு, நாகரீகம், மன்னர்களின் வரலாறு, போர் முறைகள் அரசியல் மற்றும் தொழில் நுட்பங்கள் அமைந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது.

ஐவகை நிலங்களை சார்ந்து வாழ்ந்தவர்கள் தானம் தர்ம குணங்களில் மேலோங்கியவர்களாக இருந்து வாடிய மக்களை வளம் பெறச் செய்தனர்.

தம்மை நாடி வந்தவர்களை மட்டும் ஆற்றுப்படுத்தாமல், தாமே முன்சென்று ஏழ்மையில் இருந்தவர்களை ஆற்றுப்படுத்தும் உயர்ந்த குணங்களைக் கொண்டவர்களாக சங்க கால அரசர்களும், வள்ளல்களும் இருந்தார்கள் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. ஆ.இராமகிருட்டிணன், தமிழக வரலாறும் தமிழர் பண்பாடும், ப.74
2. மேலது, ப.69
3. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்காப்பியம் மூலமும் உரையும், ப.114
4. சாமி.சிதம்பரனார், பத்துப்பாட்டும் பண்டைத் தமிழரும், ப.78
5. ஆ.சிங்காரவேலு முதலியார் (தொ.ஆ), அபிதானசிந்தாமணி, ப.1699

இயல் - 4

வணிகமும் பொருளாதார நிலையும்

உண்ணும் உணவுக்கான போராட்டமே மனித வாழ்வு எனும் நிலையைத் தாண்டி உணவை உற்பத்தி செய்து தம் தேவையை பூர்த்தி செய்து கொண்டது போக பிறருக்கும் வழங்கிய மனித சமூகமே வளர்ச்சி பெற்ற சமூகமாய் அமைந்தது. மனித குலத்திற்கு அடிப்படைத் தேவைகளுள் முதன்மையான உணவை உற்பத்தி செய்த போக்கானது பிற உயிரினங்களை விட மனித குலத்தை எல்லையில்லாத வளர்ச்சிக்கு கொண்டு சென்றது.

நாடோடியாய் விளங்கிய சமூகம், நாகரீக வாழ்வை அடைந்த வரலாற்றின் பின்புலத்தில் இயற்கை குறிப்பிடத்தகுந்த அம்சத்தைப் பெற்றிருந்தது. நதிக்கரையோர வாழ்வு, கால்நடை வளர்ப்பு, பின்னர் சாகுபடி, அதனைத் தொடர்ந்து வாணிபம் என பொருளாதாரத்தில் உயர்ந்த சமூகமாய் பண்டைய தமிழகம் உருவாகியிருந்துள்ளது. அவ்வகையில் மக்களின் நிலம் சார்ந்த தொழில்களாலும், பொதுத் தொழில்களாலும் வாணிபம், வாணிப முறைகள், வாணிபப் பொருள்கள், உள்நாட்டு, அயல்நாட்டு வாணிகங்கள், ஏற்றுமதி, இறக்குமதி முறைகள் சீராகவும், சிறப்பாகவும் நடைபெற்று நாட்டின் வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக இருந்ததனை ஆராய்ந்து விளக்குவதாக இவ்வியல் அமைந்துள்ளது.

பொருளாதாரம் பற்றிய விளக்கங்கள்

பொருளாதாரம், பொருளியல் என்பன ஒரு துறை சார்ந்த சொற்களே என்றாலும் அவற்றுள் நுண்ணிய வேறுபாடுகள் உண்டு.

“மக்கள் வாழ்வதற்காகத் திட்டமிட்ட முறையில் புறச் சூழல்களோடும் சமூகச் சூழல்களோடும் இடை வினைப் புரியும் செயலே பொருளாதாரச் செயல்கள் எனப் பொருளியல் மானிடவியலார் கூறுவர்”¹.

மக்கள் தம் சுற்றுச் சூழலில் கிடைப்பனவற்றில் மிகப் பெரும் பகுதியைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் உத்தியே பொருளாதார நடவடிக்கைகள் என்றும் இதனை வேறு வகையில் பொருள் படுத்திக் கூறுவார்”² நாஸ் கூறுவதாக பக்தவச்சல பாரதி கூறியுள்ளார்.

“மனிதன் பொருள் தேவைகளை நிறைவு செய்யும் சாதனங்கள் கிடைப்பதற்கும், பயன்படக் கூடியதாகவும் இருப்பதால் அத்தேவைகளைத் தோந்தெடுப்பதற்காக விதிமுறைகளை விவரிக்கும் துறை”³ என்று பிரிட்டானிக்கா தகவல் களஞ்சியம் கூறுகின்றது.

“ஒரு நாடு அல்லது நிறுவனம் முதலியவற்றின், தொழில், பொருள் உற்பத்தி முதலியவற்றிற்கான செலவும் அவற்றின் நிர்வாகமும் அல்லது வருமானத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட நிதிநிலை”⁴ என்று விளக்கம் கூறுகிறது க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி

ஆகவே, பொருளாதாரம் என்பது பணத்தைத் திரட்டுவதே குறிக்கோளாகக் கொண்டதன்றிப் பணத்தை ஒரு கருவியாகக் கொண்டு மக்கள் நலத்தைப் பேணுவதே பொருளாதாரம் எனக் கருதமுடிகின்றது.

சமூக வளர்ச்சியில் பொருளியல்

இயற்கை, இயற்கை சார்ந்த ஏனைய பொருட்கள் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கி இவ்வுலகம் இயங்குகிறது. இயற்கை சார் பொருளாக இத்தகைய புறவய மற்றும் அகவய ரீதியான இயங்குதலில் மனித சமூகம் மாபெரும் வரலாற்று நிகழ்வை வெளிக்கொணர்ந்திருக்கின்றன. இயற்கையோடு வாழத் தொடங்கிய மனித சமூகம், இயற்கையை எதிர்த்தமை மட்டுமின்றி, இயற்கையைப் பயன்படுத்தத் தொடங்கி உற்பத்திக் கருவிகளை உருவாக்கித் தம்முடைய உழைப்பைச் செலுத்தி மாபெரும் சமூக மாற்றத்தை உருவாக்கினான். குடும்பம், சமூகம், அதன் வரையறைக்குட்பட்ட அரசு, இவைகளை முழுமையாக உருவாக்கிய பின்னர் பொருள் உற்பத்தியின் தேவையும் பெருகின.

“சமூக வாழ்வின் பொருளாதார நிலைமைகள் யாவற்றிற்கும் முதலாய்ப் பொருளுற்பத்தியையே சார்ந்திருக்கின்றன. மக்களால் உணவும் உடையும் வசிப்பிடமும் வாழ்க்கைக்கு அவசியமான இதரப் பொருளாதாரச் சாதனங்களுமின்றி வாழ முடியாது. இச்சாதனங்கள் யாவும் மனித உழைப்பால் தோற்றுவிக்கப்படுகிறவை, பிழைப்புக்கான பொருளாதாரச் சாதனங்களைத் தோற்றுவிப்பதை நோக்கமாகக் கொண்ட மக்களது உழைப்புச் செயற்பாடுதான் (Labour Activity) உற்பத்தி எனப்படுவது”⁵ என்பர் லெவ்லியோன்டியெவ்.

மனிதன் தன் பொருளாதார நிலைமையை நிலை நிறுத்திக் கொள்ள, ஒரு சமூகத்தின் அனைத்து உறுப்பினர்களின் கூட்டு முயற்சியின் விளைவால் பொருளுற்பத்தி, பொருளாதார நிலைமையை உறுதி செய்கிறது. மனிதன் இயற்கையில் கிடைத்த கிழங்கு, பழம், கொட்டைகள் முதலிய பொருட்களும், மீன்பிடித்தல், வேட்டையில் கிடைத்த பொருட்கள் முதலியவற்றையும் உண்டு தன் தேவையைத் தீர்த்துக் கொண்டான்.

வேட்டையாடிய ஆடு, மாடு போன்ற விலங்குகளைத் தன் தேவைக்குப் பயன்பட்டது போக எஞ்சியவற்றை வளர்க்கத் தொடங்கினான். இதன் விளைவால் அதன் பயன்பாட்டை உணர்ந்தான். இந்நிலையில் படிப்படியாகத் தன் உழைப்புத் தேவையை உணர்ந்தமை இன்றையப் பொருளாதார விளைவைக் கண்டுகொள்ள அடிகோலியது.

“இயற்கையோடு மனிதன் நடத்தும் போராட்டமே உழைப்பு. இயற்கையில் கிடைக்கும் பொருள்களை மனிதன் தனது தேவைகளுக்கு ஏற்றவாறு திருத்தியமைத்துக் கொள்வதற்காக இந்தப் போராட்டத்தில் பிராணிகளின் சக்தியையும், நீராவியையும் மின் விசையையும், இரசாயன வினைகளையும் இயற்கையின் பிற சக்திகளையும் பயன்படுத்துகிறான்”⁶ உழைப்பு என்பதை உணர்ந்த ஒரு உயிரினம் மனிதன். அவன் அன்றாடத் தேவைகளுக்காக உழைத்து தன் எதிர்கால வாழ்விற்காகச் சேமிப்பைத் தொடங்கியும், தன் பொருளாதார நிலைமையை உயர்த்திக்கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணமும் அவனைப் பல்வேறு வளர்ச்சி நிலைக்கு உட்படுத்தியது. வேளாண்மை தொடங்கிய காலத்திலிருந்து வேளாண்மையும், வேளாண்மை சார்ந்த தொழில்களும் முன்னேற்றம் அடைந்தன. பண்டையச் சமூகத்தில் ஆநிறைகளும், வேளாண்மை சார்ந்தப் பொருட்களும் விலைமதிப்பாகக் கருதப்பட்டன. தொழில் முன்னேற்றம் அடைய அடையப் பொருள்களின் தரம் காலத்திற்கேற்ப மாற்றம் அடைந்தன. வேளாண்மையும் அதைச் சார்ந்து உருவான சமூகம் தன் வளர்ச்சிப் போக்கில் மிகப் பெரிய மாற்றம் அடைந்தன.

இலக்கண நூலான தொல்காப்பியத்தில்,

“ஆயர் வேட்டுவர் ஆடுஉத் திணைப்பெயர்
ஆவயின் வருஉம் கிழவரும் உளரே”⁷

என்று ஆயர், வேட்டுவர் ஆகிய திணைப் பெயர்கள் நில அடிப்படையில் ஆண்களுக்கு வழங்கும் பெயர்கள் என குறிப்பிடுவதை அறிய முடிகின்றது. இது போன்று சங்க காலத்தில், “ஆயர், குறவர், உழவர், பரதவர் என முல்லை முதல் நானில மக்களும், நிலக்குறிப்பின்றி யாண்டுமுள ‘வினைவலர்’, ‘ஏவன் மரபினர்’, ஒன்றிரு வகையின் மக்களுமாக ஆறு வகைப்பட்ட தமிழ்க்குடிகள் உண்மையைத் தொல்காப்பியரே அகத்திணையியலில் தெரிவித்துள்ளாராதலின்”⁸ என்று இளம்பூரணரின் கூற்றின் வழியாக நிலமக்கள் தொழில் அடிப்படையில் இருந்ததையும், அதன் பின்னர் பல்வகை மக்கள் தோன்றினர் என்பதையும் அறிய முடிகின்றது.

மேலும், அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் ஆகிய நால்வரைப் பற்றியும் தொல்காப்பியம் எடுத்துரைக்கின்றன.

“வைசிகன் பெறுமே வணிக வாழ்க்கை”⁹

தொல்.பொருள்.மர.78

என்று வணிக வாழ்க்கையே ‘வைசிகன்’ என்று வழங்கப்படுகின்ற வணிகனின் வாழ்க்கை என எடுத்துரைக்கின்றது.

பண்டைய மன்னர்கள் சங்க காலத்தில் உற்பத்திப் பொருட்களை மிக அதிகமாகப் பெருக்கினர். அதனை விற்கும் தொழிலை உடையவர்கள் வணிகர்களாக மாற்றம் பெற்று பின்னர் தனிக் குலமாகவே மாறியதையும் அறிய முடிகிறது.

தொல்காப்பியத்தில் வணிகத் தொழிலில் ஈடுபடுபவர்களுக்குரிய பிறத் தொழில்களையும் சுட்டிச் செல்வதை தெளிவாக அறிய முடிகின்றது. ஓதல், வேட்டல், ஈட்டல், உழவு, நிரையோம்பல், வணிகம், ஆகிய தொழிலை உடையவராகக் குறிப்பிடுவர் உரையாசிரியர். தொல்காப்பியத்தில் வைசிகன் பெறுமே வணிக வாழ்க்கை என்ற நூற்பாவின் வழியாக வாணிப வாழ்க்கையை மேற்கொள்வது மட்டுமின்றி பிற தொழிலும் ஈடுபட்ட சூழலை அறிய முடிகின்றது. மேலும் எண்வகை உணவான நெல், கானம், வரகு,

சிறுங்கு, தினை, சாமை, புல்லு, கோதுமை ஆகியவற்றை விளைவித்தாலும் அவர்களின் தொழிலாகச் சுட்டிச் செல்லும். வாணிபத் தொழில் பழந்தமிழகத்தில் சிறப்பாக நடைபெற்றதை அறிய முடிகின்றது.

ஒரு நாட்டின் தொழில்களில் மிக முக்கியமான தொழிலாக இருப்பது விவசாயமும், வாணிபமுமே ஆகும். அதுவே அந்நாட்டின் வளர்ச்சிக்கான தூண்கள் எனலாம். நாட்டின் செழிப்புக்கும், மக்களின் நல்வாழ்வுக்கும் வளர்ச்சிக்குரிய இத்தொழிலை செய்தவர்களே பண்டைய காலத்தில் உயர்ந்தவராகக் கருதப்பட்டனர். திருவள்ளுவப் பெருந்தகை உழவர்களின் சிறப்பினை,

**“உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார் மற்றெல்லாம்
தொழுதுண்டு பின் செல்பவர்”¹⁰**

குறள்.1033

என்ற கூற்றின்படி உழவுத் தொழிலே முதன்மை அம்சத்தைப் பெற்றிருந்தது என்பதை அறிய முடிகின்றது. அத்தகைய உற்பத்தி நம் நாட்டின் தேவைக்கும் மிக உற்பத்தி செய்து அவ் உற்பத்திப் பொருளை ஏற்றுமதி செய்த பின்னரே நாட்டின் வளம் உறுதிசெய்யப்படும். இத்தகைய தொழில்களை பழந்தமிழர்கள் செய்தமையை வரலாற்றாசிரியர்கள் உறுதி செய்துள்ளனர்.

பழங்காலத்தில் கிரேக்கம், எகிப்து, பண்டைய ரோம் போன்ற நாடுகளோடு பழந்தமிழர்கள் வாணிபம் செய்து இருந்ததனை இலக்கிய, இலக்கணங்களின், வழியாக அறிய முடிகின்றது.

தொல்காப்பியம் வணிகரின் முக்கியத்துவத்தையும், தகுதியையும் உணர்த்துகிறது. தமிழின் முதல் முத்தமிழ்க் காப்பியமான சிலப்பதிகாரம் ‘வணிகக்குலத்தின் வளர்ச்சியையும், சமூகத்தில் அவர்களுக்கு இருந்த சிறப்பையும் உணர்த்துகின்றது. சங்க இலக்கியங்களில் வணிகர்களின் நிலை, வாழ்வு, வணிக முறை, பண்டமாற்று முறையின் தொடக்க நிலை, மக்கள் தங்களுக்குள் ஊடக பண்டமாற்று செய்து கொண்ட முறை, உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு வாணிபம் என பலவற்றையும் பாடல்களின் வழி எடுத்துரைப்பதைக் காண முடிகின்றது.

தமிழ்நாட்டில் வணிக வளம்

தமிழ்நாட்டில் பிறநாட்டார் உள்ளத்தைக் கவரும் பல பொருட்கள் மிகுதியாகக் கிடைத்தன. அவற்றுள் முத்தும், பவளமும், ஆரமும், அகிலும், வெண்துகிலும், சங்கும், மிளகும் ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கவை ஆகும். இதனை,

“யவனர் தந்த வினைமான் நன்கலம்

பொன்னோடு வந்து குறியோடு பெயரும்”

அகம்.பா149

என்னும் பாடல் அடிகளின் மூலம் அறிய முடிகின்றது. பெரிய மரக்கலங்களில் தமிழகத்தில் பொன் மிகுதற்குக் காரணமாகிய சிறந்த பண்டங்களை ஏற்றிக்கொண்டு வந்தனர் என்பதை,

“அளந்தறியாப் பல்பண்டம்

வரம்பறியாமை வந்தீண்டி

அருங்கடிப் பெருங்காப்பின்

வலியுடை வல்லணங்குணோன்

புலிபொறித்துப் புறம்போக்கியும்

மதிநிறைந்த மலிபண்டம்”

பட்.பா.131-136

என்ற இப்பாடல் உணர்த்துகிறது. மேலும், பொருட்கள் மூட்டைகளாகக் கட்டப்பட்டு ஒன்றின்மேல் ஒன்றாக அடுக்கப்பட்டு இருந்ததையும் சுட்டுகிறது. இதுபோல பட்டினப்பாலையில் உப்பு வணிகம் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. படகில் உப்பினை ஏற்றிச்சென்று விற்று. திரும்பி வருகையில் படகு நிறைய வெண்ணெல் நிரம்பியிருந்தது. என்பதை,

“வெள்ளை உப்பின் கொள்ளை சாற்றி

நெல்லொடு வந்த வல்வாய் ப.:றி”

பட்.பா.29-30

என்ற பாடல் அடிகள் உணர்த்துகின்றது. மேலும், வரிசையாக நின்றதையும், கரும்பையும், அவலையும் கொடுத்து, மானிறைச்சியை பெற்றுக்கொண்டதையும் அறிய முடிகின்றது.

பெரிய நகரங்களில் அங்காடிகள் இருந்தன. நாட்காலத்தில் நாளங்காடியும், இராக்காலத்தில் அல்லங்காடியும் நடைபெற்றன. புகார் நகரத்து அங்காடிப் பற்றிச் சிலம்பும், மதுரை நகரத்து அங்காடிப் பற்றி மதுரைக்காஞ்சியும் குறிப்பிடுகின்றன. இதனை,

“மாடம் பிறங்கிய மலிபுகழ் கூடல்

நாளங்காடி நனந்தலைக் கம்பலை”

மது.பா.429-430

“அல்லங்காடி அழிதரு கம்பலை”

மது.பா.544

என்ற பாடல் அடிகள் வழி அறியமுடிகின்றது. அங்காடிகள் பெருத்த ஆரவாரமுடையன என்ற கூற்று வணிக சந்தை பொருளாதாரத்தையும், பண்ட மாற்றத்தையும் உணர்த்துகின்றன.

வணிகர்கள் தனித்தனியான தெருக்களில் குடியிருந்துள்ளனர். வணிகர்கள் நேர்மையாக வணிகம் செய்ததாகப் பட்டினப்பாலைக் குறிப்பிடுகிறது.

திருவள்ளுவரும்,

“வாணிகம் செய்வார்க்கு வாணிகம் பேணிப்

பிறவும் தம்போற் செயின்”¹¹ குறள்.120

என்று நடுநிலைமையினை வற்புறுத்தியுள்ளார் திருவள்ளுவர். எனவே, அன்றைய தமிழகத்தில் வெளிநாட்டு வணிகம் போல் உள்நாட்டு வணிகமும் சிறந்திருந்ததை அறிய முடிகின்றது.

வணிகமும் வாணிபமும்

பல்வகைத் தொழில்களுள் முக்கியத்துவம் உடையது வணிகம், இது வாணிபம் என்று வழங்கப்பெறும். வாணிபம் என்பது ‘இலாப நோக்கில் பொருட்களை வாங்கி விற்பதாகும். வணிகம் செய்பவரை வணிகன் என்றும், வணிகன் என்ற சொல்லுக்கு செட்டு வியாபாரம் செய்பவன், வியாபாரி என்று பொருள் கூறப்படுகின்றது. இத்தொழிலைச் செய்வோர் வணிகர், வாணிகர் என்று அழைக்கப்பட்டதுடன் விலை கூறி விற்பதால் ‘விலைஞர்’ என்றும், ‘பகர்வர்’ என்றும், விலையாட்டி என்றும் குறிப்பிடுவதை சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் காண முடிகின்றது. வாணிபப் பொருட்களைக் கூறும் போது,

“பல்பண்டம் பகர்ந்து வீசும்”

பட்டினப்.பா.211

“சிறந்த தேஎத்துப் பண்ணியம்”

மது.பா.506

என்னும் பாடலடிகள் மூலம் பண்டம், பண்ணியம் என்ற சொற்களில் வாணிப் பொருட்கள் அழைத்ததைக் காணமுடிகின்றது.

பண்டைய வணிக முறை

பண்டைய காலத்தில் வணிக முறை என்பது மிகச் சிறப்பாக இருந்ததை பட்டினப்பாலை உணர்த்துகின்றது. பொருள்களை எவ்வாறு கொடுப்பது, எவ்வாறு பெறுவது என்பதனை,

**“கொள்வதூஉம் மிகை கொளாது கொடுப்பதூஉம் குறைவு படாது
பல்பண்டம் பகிர்ந்து வீசும்”**

(பட்டினப்.பா.211-212)

என்று வணிகர்கள் பொருளை பெற்றுக் கொள்ளும் போது அதிகமாக பெற்றுக் கொள்ளாமலும், கொடுக்கும்போது குறைவாகக் கொடுக்காமல் மிகச் சரியான அளவில் கொடுப்பதும், பெறுவதுமே சரியான நிலை எனவும் பல்வகை பண்டங்களை பகிர்ந்து வணிகத் தொழிலில் ஈடுபட்ட குறிப்பைக் காண முடிகின்றது. இதன் வழியே பழந்தமிழகத்து வாணிகச் சிறப்பைத் தெளிவாக அறிய முடிகின்றது.

பண்டைய காலத்தில் பல்வேறு பண்டங்களையும் ஓரிடத்தில் சேர்த்து வைத்து விற்பனை செய்த நிலையையும், விற்பனைக்கென பழந்தமிழர்கள் தனி விற்பனைக் கூடங்களை வைத்திருந்த சூழலையும் அறிய முடிகின்றது. விற்பனைக் கூடங்கள் பற்றி பல குறிப்புகள் உள்ளன. அங்காடி, ஆவணம், நியமம் என்று அழைத்துள்ளனர். ஒவ்வொரு பொருளுக்கென தனித்தனி விற்பனைக் கூடங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அதற்கு இன்றளவும், ‘கடை’ என்ற சொல்லால் அழைக்கப்படுகின்றது.

பொருட்களை வாங்கும் நுகர்வோருக்கு புரியும் வகையில், பகல் பொழுதில் இருக்கின்ற அங்காடியை நாளங்காடி எனவும், இரவுப் பொழுதில் இருக்கும் அங்காடியை அல்லங்காடி எனவும் அழைத்ததைக் காண முடிகின்றது.

வாணிபப் பொருட்களை விற்பனை செய்த போக்கை மக்கள் பொருளினை வாங்கும் சூழலை உணர்த்தும் மதுரைக் காஞ்சி,

“ஆடுதுவன்று விழவின் ஆடார்த்தன்றே
மாடம் நெங்கிய மலிபுகழ்க் கூடல்
நாளங்காடி நனந்தலைக் கம்பலை”

மது.பா.428-430

என்றும்,

“பல்வேறு புள்ளின் இசை எழுந்தற்றே
அல் அங்காடி அழிதரு கம்பலை”

மது.பா.543-544

என்னும் பாடல் உணர்த்துகின்றது. பல்வகை பறவைகளின் இசை ஒலி எழுவது போல இரவில் விற்பனை செய்யும் சூழல் அமைந்திருந்ததென மதுரைக்காஞ்சி உணர்த்துகின்றது.

இது மட்டுமின்றி தெருத் தெருவாக, வீடு வீடாகச் சென்று பொருட்களை விற்பனை செய்வோர் இருந்துள்ளனர். உமணர்கள் வண்டியில் பொருள்களை ஏற்றிச் சென்றதையும் அறிய முடிகின்றது.

இதனைத் தவிர சிறப்பான நாட்களில் மக்கள் பெரும்பாலானோர் கூடும் இடங்களில் விற்பனைக் கூடங்களை அமைத்து பொருட்கள் விற்பனை செய்துள்ளதை,

“உண்ணுவ பூசுவ பூண்ப உடுப்பவை
மண்ணுவ மணி பொன்மலைய கடல்
பண்ணிய மாசறு பயந்தரு காருகப்
புண்ணிய வணிகர் புனைமறுகு ஒருசார்”

பரி.பா.1:22-25

என்னும் பாடலடிகள் சுட்டுகின்றது.

எப்பொருள் எவ்விடத்தில் விற்கும் என்பதையும் பழங்காலத்தில் உணர்த்தியுள்ளனர். அங்காடியில் எந்த கடையில் எப்பொருள் உள்ளது என்பதனை அறிய அங்கு கொடிகள் நட்டு அதன் மூலம் உணர்த்தியதையும் காண முடிகின்றது. மேலும்,

“நெல்லும் உப்பும் நேரே ஊரீர்
கொள்ளீரோ எனச் சேரி தோறும் நுவலும்
அவ்வாங்குந்தி யமைந்த தோளாய்”

அகம்.பா.390:8-10

என்னும் பாடலடிகள் மூலம் உப்புக்கு பதிலாக நெல்லைப் பெற்ற செய்தியை அறிய முடிகின்றது.

வணிகமும் பொருளாதாரச் சூழலும்

மனித குல வரலாற்றில் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என நானில பகுதிகளில் மக்களின் வாழ்க்கை சிறப்புற அமைந்துள்ளன. சங்க இலக்கியத்தில் வணிக வரலாறு மிகுதியாக இடம் பெற்றுள்ளது. அவற்றுள் வணிகம் தனித்தன்மையான சமுதாயமாக நிலைபெற்றது பழந்தமிழகமே அன்றி வேறொன்றுமில்லை என்பதை உணர்த்துகின்றது.

ஒரு நாட்டில் உள்ள தொழில்களில் உழவும் வணிகமுமே தலைசிறந்ததென என்பர் அறிஞர்கள். நாட்டின் மேம்பாட்டுக்கு இவ்விரு தொழில்களும் நன்கு செழித்திருத்தல் வேண்டும். பழந்தமிழகமும் இவ்விரு தொழிலையும் குறைவறப் பெற்றிருந்தது. இதனை,

“வியன்மேவல் விழுச்செல்வத்து

இருவகையா னிசைசான்ற

சிறுகுடிப் பெருந்தொழுவர்

குடிகெழீஇய நானிலவரொடு”

மது.பா.120-123

என்னும் பாடல்களால் அறிய முடிகின்றது. தமிழ்நாட்டில் இவ்விரு தொழிலும் செல்வாக்கு பெற்றிருந்ததை காண முடிகின்றது. தமிழின் தலை நூலான தொல்காப்பியம் சமூகக் கட்டமைப்பில் அரசருக்கு அடுத்த சிறப்பினை வணிகருக்குத் தந்துள்ளது. தமிழின் முதல் காப்பியமான சிலப்பதிகாரம் வணிகரினத் தோன்றல்களைக் கூறியுள்ளது. இதனை உறுதி செய்யும் வகையில் சங்க இலக்கியமான எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டில் வணிகர், வணிகமுறை, பண்டமாற்று, உள்நாட்டு வணிகம், வெளிநாட்டு வணிகம், வெளிநாட்டார் குறிப்புகள், கடல் வணிகம் போன்ற செய்திகள் இடம் பெற்றுள்ளதைக் காண முடிகின்றது.

வணிகரியல்பு

வணிகர்கள் உள்ளூர் ஒழிந்து பிற ஊர்களுக்கும், நாடுகளுக்கும் வணிகம் செய்யச் சென்றுள்ளனர். ஆறலைக் கள்வரால் இவர்கள் பெரிதும் பாதிப்பிற்குள்ளானதை சங்க இலக்கியம் பலவாறாக காட்டியுள்ளது. இதனை,

“சாத்து ஏறிந்து

அதர் கூட்டுண்ணும் அணங்கடைப் பகழிக்

கொடுவில் ஆடவர் படுபகை வெரிஇ”

அகம்.பா.167:7-9

என்ற பாடல்கள் உணர்த்துகின்றது. ஆறலைக் கள்வர்களிடமிருந்து தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள படைக்கலன்களுடன் சென்றதை,

“பொறைமலி கழுதை நெடுநிலை தழீஇய

திருந்துவாள் வயவர்”

அகம்.பா.89:12-13

எனக் காட்டுகின்றது. வணிகர்களது வாழ்க்கை அறநெறி பிறழாது அமைந்தது. தமது தொழில் தொடங்கும் முன் இரவலர்க்குத் தம் விற்பனைப் பொருளைக் கொடுத்துவினர். மீன் பிடித்து வந்த பரதவர் தம்முன் பங்கீடும் விலை நிர்ணயம் செய்யுமுன், ‘இரந்தோர் வறுங்கலம் மல்க வீசி’ (அகநா:பா.30-9) மகிழ்ந்ததை, வணிகர் விற்பனைக்குச் செல்லுமுன் நிமித்தம் பார்க்கும் வழக்கம் கொண்டிருந்ததை.

“அணங்குடை முந்நீர் பரந்த செறுவன்

உணங்குதிறம் பெயர்ந்த வெண்கல் அமிழ்தம்

கிடபுல மருங்கின் உயம்மார் புள்ளூர்த்துப்

படை அமைத்து எழுந்த பெருஞ்செய் ஆடவர்”

அகம்.பா.207:1-4

என்னும் பாடலடிகள் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

அன்றைய வணிகர்கள் நீண்ட நுகத்தில் தைத்த பகல் அணியைப் போல நடுவுநிலை என்ற குணம் கொண்டு மிக்க நாணயத்துடன், அறநோக்குடன், பொருளை வாங்குவோர், விற்போர் இருபாலரும் ஒத்த நலன் பெறும் வகையில் வணிகம் செய்ததை,

“கொள்வதூஉம் மிகை கொளாது கொடுப்பதூஉம் குறை கொடாது

பல்பண்டம் பகர்ந்து வீசும்

தொல்தொண்டித் துவன்று இருக்கை”

பட்.பா.211-213

என்னும் பாடலடிகள் மூலம் அறிய முடிகின்றது. அறமும் பொருளும் வணிகரினத்திற்கு உரியதாக அன்றைய இலக்கணம் செயற்றியம் இயம்பி உள்ளதற் கேற்ப இவர்கள் செயல்பட்ட திறத்தையும் பட்டினப்பாலை

விளக்கியுள்ளது. பொருள் ஈட்டலைத் தொழிலாகக் கொண்ட இவர்கள் அறவாழ்க்கையில் ஆர்வம் காட்டி, உயிர்க்கொலையைத் தவிர்த்து. பிறர் பொருளைத் தம் பொருளாக்கும் களவு ஒழித்து, எருதுகளையும் பசுக்களையும் காத்து, வேள்வி மற்றும் தானங்களைச் செய்துள்ளனர். இவ்வாறு வணிகர்களின் வாழ்க்கையினை பட்டினப்பாலையில்,

“கொலை கடிந்தும் களவு நீக்கியும்
அமரர்ப் பேணியும் ஆவதி அருந்தியும்
நல் ஆனொடு பகடு ஒம்பியும்
நான் மறையோர் புகழ் பரப்பியும்
பண்ணியம் அட்டியும் பசுப்பதம் கொடுத்தும்”

பட்.பா.199-203

என்னும் பாடல் அடிகள் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

உப்பு வணிகரான உமணர் பற்றிய குறிப்புகள் பழந்தமிழ் இலக்கியத்துள் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றது. இவர்கள் உமணர்களின் வாழ்க்கையினை,

“உவர்விளை உப்பின் குன்றுபோல குப்பை
மலை உய்த்து பகரும் நிலையா வாழ்க்கைக்
கணங்கொள் உமணர்”

நற்.பா.138

எனத் துயர் சூழ்ந்ததாகக் காட்டுகிறது. இவர்கள் உப்பு விற்பனைக்கும் குடும்பத்துடன் சுற்றும் சூழ்ச் சென்றுள்ளனர். குறிப்பிட்ட இடத்தில் தாம் கொணர்ந்த பொருள் விற்கும் வரைத் தங்கிவிட்டுப் பின் வேறிடம் நாடிச் செல்லும் ஒரு வகையான நாடோடி வாழ்க்கை மேற்கொண்டிருந்ததனை,

“நெடுநெறி ஒழுகை நிலவு மணல்நீந்தி
அவன் உறை முனிந்த ஒக்கலொடு புலம் பெயர்ந்து
உமணர் போகலும் இன்னாது ஆகும்”

நற்.பா.183

என்னும் பாடல் விளக்குகின்றது. உமணருடன் அவர்களின் குடும்பப்பெண்களும் இத்தொழிலில் ஈடுபட்டதும் பரவலாகக் காணப்படுகிறது. வழிநடைப் பயணத்தின் போது தமக்கு வேண்டிய உணவையும் ஆங்காங்கே தாங்களே சமைத்து உண்டனர். மாறாகத் துறைமுக நகரிடையே வாழும் பரதவர் நிலை மிக உயர்வாக, வளமாக அமைவதைப் பெரும்பாணாற்றுப்படையின் மூலம் அறிய முடிகின்றது. உழவர்களுக்குத் துணைத்தொழிலாக வணிகம் அமைந்ததை,

“துய்த்தலை இதழ் பைங்கருக் கத்தியொடு
பித்திகை விரவுமலர் கொள்ளீரோ? என
வண்டுசூழ் வட்டிள் திரிதரும்
தண்டலை உழவர் தனிமடமகளே”

நற்.பா.97:5-9

என்னும் பாடல் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

சங்ககாலத்தில் பெண்களும் வணிகத்தில் ஈடுபட்டிருந்தனர். அவர்கள் பெரும்பாலும் மீன், உப்பு, பூ, உணவுப் பொருள்கள், பால், மோர், தயிர் ஆகியவற்றையும் விற்பனர். கள் காய்ச்சதலும் அவர்கள் தொழிலாகக் கொண்டிருந்தனர். இத்தகைய காலத்திலும் பெண்கள் மீன், உப்பு, பூ உணவுப் பொருள்கள், பால், மோர், தயிர் போன்ற பொருட்களை விற்கின்றனர். சங்ககாலத்திலிருந்து இன்றைய காலம் வரை பெண்களும் வணிகத்தில் தொடர்ந்து ஈடுபட்டிருந்ததை அறிய முடிகின்றது.

வணிகர்கள் கல்வியிலும் சிறந்தோங்கி இலக்கியம் படைக்கும் புலமையாளராய்ப் பெருமை பெற்றதை முல்லைப்பாட்டு பாடிய பொண்வணிகனார், நப்பூதனார், மதுரை அறுவை வணிகன் இளவேட்டனார், உறையூர் இளம்பொன் வணிகனார், சீத்தலைச் சாத்தனார், மதுரைப்பண்ட வாணிகன் இளந்தேவனார் எனப் பலரது பெயர்கள் அமைந்திருக்கின்றன.

பண்டமாற்று வணிகம்

மனித குலம் தன் தேவைக்கு மிகுதியான பொருட்களை வணிக நோக்கில் விற்பனை செய்ய தொடங்கினர். உற்பத்தியின் மிகுதியே விற்பனையின் தொடக்கமாக மாறியது.

சங்ககாலத்தில் வாழ்ந்த தமிழர்கள் அன்றாடக் குடும்பத் தேவைக்கு அரிசி, பருப்பு, உப்பு, பால், தயிர், மீன், இறைச்சி முதலான பொருட்களைக் காசு கொடுத்து வாங்காமல் பண்டமாற்று முறை செய்து கொண்டார்கள். பண்டமாற்று என்பது ஒரு பொருளைக் கொடுத்து அதற்கு ஈடாக இன்னொரு பொருளைப் பெற்றுக் கொள்வதாகும். அதிக விலையுள்ள பொருள்களை மட்டும் காசு கொடுத்து வாங்கினார்கள். பெரிய பட்டினங்களிலும், நகரங்களிலும் காசு கொடுத்துப் பொருளை வாங்கும்முறை இருந்தபோதிலும் ஊர்களிலும், கிராமங்களிலும் பொதுவாகப் பண்ட மாற்றுமுறை வழக்கத்தில் இருந்தது. தமிழ் நாட்டில் மட்டுமல்லாமல் உலகத்தில் எல்லா நாடுகளிலும் பழங்காலத்தில் பண்டமாற்று முறை இருந்ததை சங்க இலக்கியங்களின் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

இடையர் பாலைக் கொடுத்து அதற்கு ஈடாகத் தானியத்தை மாற்றிக் கொண்டதையும் (கூழ் என்பது அரிசி, கேழ்வரகு, வரகு, தினை முதலான தானியங்கள்). இடைச்சியர் நெய்யைப் பண்டமாற்று செய்யாமல் காசுக்கு விற்று அக்காசைக் கொடுத்துப் பசுவையும் எருமையையும் விலைக்கு வாங்கினார்கள் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

பாணர் உள்நாட்டு நீர்நிலைகளில் (ஆறு, ஏரி, குளங்களில்) வலை வீசியும், தூண்டில் இட்டும் மீன் பிடிப்பார்கள். அவர்கள் பிடித்த மீன்களைப் பாண் மகளிர் ஊரில் கொண்டுப்போய்ப் பயிறுக்கும் தானியத்துக்கும் மாற்றினார்கள் என்பதை,

“முள்ளயெற்றுப் பாண்மகள் இன்கெடிறு சொரிந்த

அகன்பெரு வட்டி நிறைய மனையோன்

அரிகால் பெரும்பயறு நிறைக்கும்”

ஐங்.புலவி.பா.47

என்னும் பாடலில் உணர்த்துகின்றது.

கடற்கரையைச் சார்ந்த உப்பளங்களில் நெய்தல் நிலமக்கள் உப்பு விளைவித்தார்கள். உப்பு வணிகர் மாட்டு வண்டியில் நெல்லைக் கொண்டுவந்து உப்பை மாற்றிக்கொண்டு போனதை அறிய முடிகின்றது. பூ விற்ற பெண்களும் பூவை நெல்லுக்குப் பண்டமாற்று செய்தனர் என்பதை காண முடிகிறது.

பண்டமாற்று வணிகம், விற்கும் பொருளுக்கு ஈடாகப் பொன்னும் மணியுமான மதிப்புடைப் பொருளைப் பெறுதல் என இரண்டும் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன. இங்கு உற்பத்தியாளரே விற்பனையாளராகவும், செயல்பட்டுத் தமது தேவையை நிறைவேற்றிக் கொள்வதைச் சங்க இலக்கியத்தின் மூலம் காண முடிகின்றது. அன்றாட வாழ்வியல் தேவைகளை இதன் மூலம் நிறைவேற்றிக் கொண்டனர். ஐந்நில மக்களும் நில விளைபொருள்களைப் பண்டமாற்றத்தின் மூலம் பகிர்ந்து கொண்டு தம் உணவுப்பொருள் தேவையை நிறைவு செய்து கொண்டதை இவை உணர்த்துகின்றன.

இன்றைய காலத்தில் பண்டமாற்று முறை பெரும்பாலும் வழக்கத்தில் இல்லை. உற்பத்தியாளர்கள் தமது பொருளை விற்பனை செய்துவிட்டு அந்த பணத்தின் மூலம் தமது குடும்பத்திற்குத் தேவையான பொருள்களை வாங்கிக்கொள்கின்றனர்.

காசு (நாணயம்)

பண்டமாற்று வாணிகம் நடந்த அந்தக் காலத்தில் காசு வழங்கப்படவில்லை என்று கருதுவது கூடாது. அதே காலத்தில் செம்பு, வெள்ளி, பொன்காசுகளும் வழங்கி வந்தன. அந்தக் காசுகள் விலையுந்த பொருள்களை வாங்குவதக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டன. பண்டமாற்று நடந்ததைச் சங்க நூல்களிலிருந்து தெரிந்துகொள்வது போலவே காசுகள் வழங்கி வந்ததையும் சங்க இலக்கியத்தின் மூலம் அறிய முடிகின்றது. அந்த காசுகள் நெல்லிக்காயின் வடிவம் போல உருண்டு சிறிது தட்டையாக இருந்தன என்று சங்க இலக்கியங்கள் பகர்கின்றன. இதுபோல பல வகை வடிவ காசுகள் பழந்தமிழகத்தில் புழக்கத்திலிருந்தன. இதனை மதுரைக் கொல்லன் வெண்ணாகனார் பாலை நிலத்து வழியிலே இருந்த நெல்லி மரங்களிலிருந்து உதிர்ந்துள்ள நெல்லிக்காய்கள் பொற்காசுகள் உதிர்ந்து கிடப்பன போலக் காணப்பட்டன என்பதை,

“புல்லிலை நெல்லிக் புகரில் பசங்காய்
கல்லதர் மருங்கில் கடுவளி உதிர்ப்ப
பொலஞ்செய் காசிற் பொற்பத்தாஅம்”

அகம்.பா.363:6-8

என்னும் பாடல் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

பொற்காசுகளை மாலையாகச் செய்து மகளிர் மேகலைபோல் அணிந்து கொண்டதைக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார் பாடியதை,

“ஆசில் கம்மியன் மாசறப் புனைந்த

பொலஞ்செய் பல்காசு அணிந்த அல்கல்”

புறம்.பா.353:1-2

என்னும் பாடல் அடிகள் மூலம் அறிய முடிகின்றது. களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரலைப் பாடிய காப்பியாற்றுக் காப்பியனார்க்கு நாற்பது நூறாயிரம் பொன் (நான்கு இலட்சம்) அவன் பரிசாகக் கொடுத்தான் என்று பதிற்றுப்பத்தில் நான்காம்பத்தின் பதிகத்தின் மூலம் அறிய முடிகின்றது. செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனைப் பாடிய கபிலருக்குப் பரிசாக அவ்வரசன் நூறாயிரம் காணம் வழங்கினான் என்று ஏழாம்பத்துப்பதிகம் கூறுகிறது. இளஞ்சேரல் இரும்பொறை தன்னைப் பாடிய பெருங்குன்னார் கிழார்க்கு முப்பதாயிரம் காணம் பரிசாகக் கொடுத்தான் என்பதை பதிற்றுப்பத்தின் ஒன்பதாம் பத்து பாயிரத்தினால் அறிய முடிகின்றது.

பட்டினப்பாலை பாடிய கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்க்குச் சோழன் கரிகாலன் நூறாயிரங்காணம் பரிசு வழங்கினான். இவ்வாறு, காணம் என்னும் பொற்காசு அக்காலத்தில் வழங்கி வந்ததை அறிய முடிகின்றது. இந்தக் காசுகள் அல்லாமல் கடல் கடந்த கப்பல் வணிகத்தின் மூலமாக உரோம (யவன) தேசத்து நாணயங்கள் தமிழ்நாட்டில் வழங்கிவந்தன என்பதைக் காண முடிகின்றது.

சங்ககால மக்கள் காசுகளையும் கைக் கொண்டிருந்தனர் என்று தெரிகின்றது. அகழ்வாராய்ச்சியின் பயனாக செங்கம் என்ற பகுதியில் ஈயக் காசுகள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் அரிக்கமேடு, கரூர், மதுரைப் பகுதிகளிலும் தங்க நாணயங்கள் நடுவில் வெட்டுப்பட்டுக் காணப்படுகின்றன. காவன் பூதனார் என்ற புலவரின் அகப்பாடல் மூலம் காசுகள் மஞ்சள் நிறமாக இருந்ததை அறிய முடிகின்றது. யவனர்கள்

தங்கியிருந்த தங்கள் சேரிகளில் (புகார், மதுரை போன்ற இடங்களில்) காசுகள் செய்யும் தங்கச்சாலைகள் இருந்ததைக் காண முடிகின்றது.

போக்குவரத்துச் சாதனங்கள்

வணிகப் பொருட்கள் எல்லாம் ஒரே இடத்தில் உற்பத்தியாவதில்லை. வெவ்வேறு இடங்களில் வெவ்வேறு பொருள்கள் உற்பத்தியானபடியால், அப்பொருள்களையெல்லாம் ஓரிடத்தில் கொண்டுவந்து சேர்ப்பதற்கு வணிகர் கால்நடைகளையும் வண்டிகளையும் பயன்படுத்தினார்கள். ஆனால் இக்காலத்தில் உள்ள உந்து வண்டிகள், இரயில் வண்டிகள் போன்ற விரைவான போக்குவரத்துச் சாதனங்கள் இருப்பதுபோல அக்காலத்தில் இல்லை. ஆகவே, அவர்கள் எருது, கழுதை, வண்டி, படகு பாய்க்கப்பல்களைப் பயன்படுத்தினார்கள். எருமைக்கடாவை ஏர் உழுவதற்குப் பயன்படுத்தினார்கள். சிந்து, பாரசீகம், அரபி நாடுகளிலிருந்து குதிரைகள் அக்காலத்தில் கடல் வழியாகக் கப்பல்களில் கொண்டு வரப்பட்டன. குதிரைகளை அரசர்கள் போர் செய்யப்பயன்படுத்தினார்கள் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

அத்திரி

கோவேறு கழுதைகள் வெளிநாடுகளிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்டன. கோவேறு கழுதைகளுக்கு அத்திரி என்று பெயர் வழங்கப்பட்டது. நாகரிகமுள்ள செல்வர்கள் அக்காலத்தில் கோவேறு கழுதைகளை ஊர்தியாகப் பயன்படுத்தினார்கள். இதற்கு இராசவாகனம் என்று பெயர் வழங்கப்பட்டது. பாண்டிநாட்டு கொற்கைக் கடலுக்கு அருகில் பரதவர் ஊருக்கு ஒருவன் அத்திரி பூட்டின வண்டியில் சென்றான் என்பதை கூறுகிறார். இதனை,

“கொடுநுகம் நுழைத்த கணைக்கால் அத்திரி

வடிமணி நெடுந்தேர் பூண”

அகம்.பா.350:6-7

என்னும் பாடல் உணர்த்துகின்றது. காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் வாழ்ந்த செல்லக் குடிமகனாகிய கோவலன் கடலாடுவதற்குக் கடற்கரைக்குச் சென்றபோது அவன் அத்திரி ஊர்ந்து சென்றான் என்று சிலப்பதிகாரம்

கூறுகிறது. ஆகவே, அத்திரி அக்காலத்தில் உயர்தர ஊர்தியாகக் கருதப்பட்டதை காண முடிகின்றது.

மாடும், மாட்டு வண்டியும்

வாணிகப் பொருள்களைக் கொண்டுபோவதற்கு எருதுகள் பயன்பட்டன. பல வணிகர்கள் ஒன்றாகச் சேர்ந்து வணிகப்பொருள்களை மாட்டுவண்டிகளில் ஏற்றிக்கொண்டு போனார்கள். இதற்கு வணிகச் சாத்து என்று பெயர். அவர்கள் தங்களோடு வில் வீரர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு சென்றார்கள், ஏனென்றால் காட்டு வழிகளில் வழிப்பறிக் கொள்ளைக்காரர்கள் வந்து பொருள்களைக் கொள்ளையடிப்பதும் உண்டு. கொள்ளைக்காரர்களை அடித்து விரட்டுவதற்காக வணிகச் சாத்தினர் வீரர்களையும் இவர்களுடன் அழைத்துச் சென்றதை அறிய முடிகின்றது.

கழுதை

வணிகர், வணிகப் பொருள்களை ஊர் ஊராகக் கொண்டு செல்வதற்குக் கழுதைகளைப் பயன்படுத்தினார்கள். பாறைகளும், குன்றுகளும் உள்ள நாடுகளுக்குச் செல்லக் கழுதைகள் முக்கியமாகப் பயன்பட்டன. கழுதைகளின் முதுகின் மேல் சரக்குப் பொதிகளை ஏற்றிக்கொண்டு வணிகச் சாத்து ஒன்று சேர்ந்து போயிற்று. வாணிகப் பயணத்தைத் தொடங்குவதற்கு முன்னர் அவர்கள் நாள் நிமித்தம் பார்த்து நல்ல வேளையில் புறப்பட்டனர். வழிப்பறிக் கொள்ளைக்காரர் இவ்வீரர்களையும் கொன்று பொருள்களைக் கொள்ளையடிப்பதும் உண்டு என்பதை,

“பொறைமலி கழுதை நெடுநிலை தழீஇய

திருந்துவார் வயவர்”

அகம்.பா.89:12-13

என்று பாடலின் வாயிலாக அறிய முடிகின்றது.

தரைவழி வணிகமாக இருந்தாலும், கடல்வழி வணிகமாக இருந்தாலும், இக்காலத்து வசதிகளைப் போல அக்காலத்தில் வசதிகள்

இல்லை. ஆனாலும் அந்தக் கடினமான சூழ்நிலைகளிலும், தரை வழி வணிகமும், கடல் வழி வணிகமும் நடந்தன. மேற்கே இத்தாலி, கிரேக்கம் முதல், கிழக்கே சாவகநாடு, பர்மா, மலாயா வரையிலும், தெற்கே கன்னியாகுமரி முதல், வடக்கே கங்கைக்கரைப் பிரதேசம் வரையிலும் தமிழ்நாட்டு வணிகர்கள் அயல் நாடுகளுக்குச் சென்று வணிகம் செய்ததை அறிய முடிகின்றது.

உள்நாட்டு வணிகம்

உள்நாட்டில் மேற்கொள்ளப்படும் வணிகமே உள்நாட்டு வணிகம் என்பர். தமிழ் நாட்டின் மூன்று பக்கங்களிலும் கடல் சூழ்ந்திருந்தபடியால் தமிழர் இயற்கையாகவே கடற்பயணம் செய்வதிலும் கப்பல் வாணிகம் செய்வதிலும் தொன்று தொட்டு ஈடுபட்டிருந்தார்கள். மேலும் கடற்கரையாகிய நெய்தல் நிலங்களில் வாழ்ந்தவர்கள் நாள்தோறும் கடலில் சென்று மீன் பிடித்துவந்து வாழ்க்கையை நடத்தினார்கள். ஆகையால் கடலில் போய் வருவது தமிழர்களுக்குப் பழங்காலம் முதல் இயற்கையான தொழிலாக இருந்தது.

கடலில் சென்று வணிகம் செய்தது போலவே தரை வழியாகவும் பல நாடுகளுக்குப் போய் வணிகம் செய்தார்கள். தமிழ்நாட்டில் மட்டும் அல்லாமல் தரை வழியாக வட இந்திய நகரங்களுக்கும் போய் வணிகம் செய்தவர்களுக்குப் பெருங்குடி வணிகர் என்பது பெயராகும்.

நிலவழியில் பொருள்களைக் கொண்டு உள்நாட்டிலேயே விற்பனை செய்தனர். நெய்தல் நிலப் பொருள்களாகிய உப்பும், மீனும் பண்டமாற்றுக்குப் பயன்பட்டவை. பரதர் உப்பு விளைவிப்பவர்கள். உமணர் உப்பை வாங்கிச் சென்று விற்பவர்கள். இலக்கியத்தில் இவர்கள் மிகுதியும் இடம் பெறுபவர்கள். தன்னிறைவு சமுதாயத்தில் சுவைசூட்டும் இன்றியமையாத தேவையினடிப்படையில் உப்பு முதலிடம் பெற்றிருக்கும். எனவே, உப்பு வணிகம் இலக்கியத்தில் மிகுதியாக இடம் பெற்றதில் வியப்பில்லை. உள்நாட்டு வணிகத்தைப் பற்றி அறியும்பொழுது மக்கள் புரிந்த தொழில் நிலத்திற்கு நிலம் மாறுபட்டதால் அவர்களுக்குப் போக்குவரத்துச் சாதனங்கள் தேவைப்பட்டன. பொருள்களை ஏற்றிச் செல்ல வண்டிகளும், கழுதைகளும், எருதுகளும் நிலத்தினில் செல்லும்போது

பயன்படுத்தப்பட்டன. உள்நாட்டு வணிகத்திற்குப் பாய்மரக் கப்பல்களும், படகுகளும் கட்டுமரங்களும் பயன்படுத்தப்பட்டன.

உள்நாட்டு வணிகத்திற்குப் படகையும் பயன்படுத்தினர் என்பதை,

“வெள்ளை யுப்பின் கொள்ளை சாற்றி

நெல்லொடுவந்த வல்லாய் ப.:றி”

பட்.பா.29-30

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது. அதாவது வெள்ளை உப்பைக்கொடுத்து நெல்லைப் பெற்றுவரும் சிறு ஓடங்கள் என்று கூறுகின்றது.

உள்நாட்டு வணிகத்தில் பண்டமாற்று முறையே பெருவழக்கிலிருந்தது. நெல்லை அளவாக வைத்தே மற்றைய பொருட்களை அக்காலமக்கள் மதிப்பெடுத்தனர் என்பதைத் தமிழிலக்கியத்திலிருந்து அறிய முடிகின்றது. வெள்ளை உப்பைக் கொடுத்து நெல்லைக் கொண்டுவரும் சிறு ஓடங்களைப் பற்றி பட்டினப்பாலையின் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

தேனையும் உணவுக்கு உகந்த கிழங்கு வகைகளையும், மீனின் கொழுப்புக்காகவும் நறவத்துக்காகவும் விற்கும் வழக்கத்தையும், கள்ளுக்காகவும் மான் இறைச்சிக்காகவும், கரும்பையும், சோற்றையும் கொடுக்கும் வழக்கத்தையும் பொருநராற்றுப்படையுடைய மோர்ப்பானையைச் சுமட்டின்மேல் வைத்துக்கொண்டு திரியும் ஆய்மகள், தான் நெய்யை விற்கின்ற விலைக்குக் கட்டியாகப் பசும்பொன்னைக் கொள்ளாது. பாலெருமையும் நல்ல பசுவையும், கரிய எருமை, நாகினையும் நெய்க்கு ஒப்பாகப் பெறுவர். மேலே கூறியவற்றிலிருந்து அக்காலத்தில் உழுதுண்டு வாழ்வார்க்கிருந்த செல்வாக்கையும் பால், மோர், நெய் ஆகியவற்றிற்கு இருந்த சிறப்பையும் அறிய முடிகின்றது.

தரை வணிகம்

சங்க காலத்தில் தரை வணிகமும் நல்ல வளர்ச்சியுற்றிருந்தது. அவரவரும் தத்தம் பொருள்களைக் கொடுத்துத் தமக்குத் தேவையான பொருள்களை மாற்றிக்கொண்டனர். எனவே மாறுதல் என்றாலே ‘வணிகம்’

செய்தல் என்று பொருள்படுவதாயிற்று. கோவலன் கண்ணகியிடம் சிலம்பைப் பெற்றுக்கொண்டதும், மதுரை சென்று மாறி வருவேன். மயங்காதொழி என்று கூறிச் சென்றான். அக்காலத்தில் நெல்லே விலையைக் கணக்கிட அடிப்படையாக இருந்தது எனலாம். உப்பும் நெல்லும் அன்று ஒரே மதிப்புடையனவாக இருந்தன என அறிய முடிகின்றது. இதனை

“நெல்லும் உப்பும் நேரே யூரிர்

கொள்ளீ ரோவெனச் சேரிதொறும் நுவலும்”

அகம்.பா.390:8-9

என்ற பாடலின் மூலம் தேனையும், நெய்யையும் கிழங்கையும் கொடுத்து மீனின் கொழுப்பையும், நறவத்தையும் பெற்றுக்கொண்டதையும், கரும்பையும் அவலையும் கொடுத்துக் கள்ளையும், மானிறைச்சியையும் பெற்றுக் கொண்டதையும் அறிய முடிகின்றது.

உமணர்கள் பெரிய வண்டியில் உப்பை மட்டுமின்றித் தம் வீட்டுச் சாமான்களையும் ஏற்றிக்கொண்டு உள்நாட்டுக்குள் நெடுந்தொலைவு சென்று விற்பார்கள். இவர்களைப் பற்றி பெரும்பாணற்றுப்படையிலும், சிறுபாணாற்றுப்படையிலும் காண முடிகின்றது.

வணிகர்களுக்குப் பாதுகாப்பாகச் சாலைகள் கூடுமிடங்களில் காவற்படை இருந்தது. மேலும் சுங்கவரி அதிகாரிகளும் இருந்தனர். இதனை,

“உல்குடைப் பெருவழி கவலை காக்கும்

வில்லுடை வைப்பின் வியன்காட்டு இயவின்”

பெரும்பா.81-82

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

வணிகர்கள் வாழும் தெருக்களும் கடைவீதிகளும் தனித்தன்மையுடன் விளங்கின. வண்ணமும், சுண்ணமும், சந்தனமும், பூவும் புகைப் பொருட்களும் விற்பர். வீதிகளில் பட்டு, மயிரினால் செய்யப்பட்ட ஆடைகளை விற்கும் நெய்தற் தொழிலாளர்கள் இருந்தனர். அகிலும்,

ஆரமும், முத்தும், மணியும், பொன்னும் அளவில்லாது நிரம்பிக்கிடந்தன. இவ்வாறு பண்டையத் தமிழரின் தரைவணிகம் சிறந்து விளங்கியது.

கடல் வணிகம்

கடல் வணிகத்தை அக்காலத் தமிழர்கள் வளர்த்தார்கள். மரக்கலங்களில் உள்நாட்டுச் சரக்குகளை ஏற்றிக்கொண்டு போய் அயல்நாடுகளில் விற்று, அந்நாடுகளிலிருந்து வேறுபொருள்களை ஏற்றிக்கொண்டு வந்தார்கள். தங்கள் நாவாய்களை அவர்கள் கடலில் கரையோரமாகச் செலுத்திக் கொண்டுபோய் கரையோரமாக இருந்த ஊர்களில் தங்கிப் பொருள்களை இறக்குமதி மற்றும் ஏற்றுமதி செய்தார்கள். ஆனால், தமிழ்நாட்டுக்கு கிழக்கே வெகுதூரத்தில் ஆயிரம் மைலுக்கப்பால் இருந்த சாவகம் (கிழக்கிந்தியத் தீவுகள்), காழகம், பர்மா, கடாரம் முதலான கடல் கடந்த நாடுகளுக்குச் சென்றபோது நடுக்கடலில் நாவாய் ஓட்டிச் சென்றார்கள். இது அக்கால தமிழரிடத்து கடல் வாணிகம் இருந்ததை உணர்த்துகிறது.

சோழநாட்டுத் துறைமுகப் பட்டினமாம் புகார் காவிரி கடலோடு கலக்குமிடத்தில் அமைந்திருந்தது. அதன்கண் பெருங்கப்பல்கள் வெளிநாட்டிலிருந்து பொருட்களைக் கொண்டுவந்து இறக்கின. இத்துறைமுகத்தில் ஏற்றுமதியும் செய்யப்பட்ட பொருள்களைப் பட்டினப்பாலை இதனை

“நீரின் வந்த நிமிர்பரிப் புரவியும்

காலின் வந்த கருங்கறி மூடையும்

வடமலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னும்

குடமலைப் பிறந்த ஆரமும் அகிலும்

தென்கடல் முத்தும் குணகடல் துகிரும்

கங்கை வாரியும் காவிரிப் பயனும்

ஈழத்து உணவும் காழகத் தாக்கமும்

அரியவும் பெரியவும் நெரிய ஈண்டி

வளம்தலை மயங்கிய நனந்தலை மறுகின்”

பட்.பா.185-193

என்ற பாடல் வழி அறிய முடிகின்றது. மேலும் இந்த நகரத்தைப் பற்றி கி.பி 2-ஆம் நூற்றாண்டில் இங்கு வந்த தாலமி, காவிரிப்பூம்பட்டினம் ஒரு வாணிப முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நகரமாகத் திகழ்ந்தது என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பாண்டிய நாட்டின் வளம் பெருக்கிய துறைமுகம் கொற்கையாகும். இத்துறைமுகத்தில் முத்துக்குளித்தல் மிகச் சிறப்பாக நடந்ததைக் கி.பி. 14-ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழகத்திற்கு வந்த வெனிசு நாட்டறிஞர் மார்க்கோபோலா குறித்துள்ளார். ஏற்றுமதிப் பொருள்களில் முத்தே தலைமை பெற்றது. மதுரைக்காஞ்சியும் சிறுபாணாற்றுப் படையும் இவ்வூரின் முத்தினைச் சிறப்பிக்கும். இதனை,

“விளைந்து முதிர்ந்த விழுமுத்தின்
இலங்கு வளை இருஞ் சேரிக்
கட் கொண்டிக் குடிப் பாக்கத்து
நற் கொள்ளையோர் நசைப் பொருந்”

மது.பா.135-138

என்று இப்பாடல் உணர்த்துகிறது.

வெளிநாட்டு வணிகம்

ஐரோப்பாவோடு தென்னிந்தியா ஏறத்தாழ 5-ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பே வாணிகத்தைத் தொடங்கியது. தென்னிந்திய பொருட்களை மேற்கு ஆசியாவிலிருந்து பெற்று, ஐரோப்பாவிற்கு எடுத்துச்சென்று, விற்பனை செய்தவர்கள் கிரேக்கர்கள்.

உரோமர்கள் தமிழகத்திலிருந்து பெற்ற பொருள்களில் தலைமையானது மிளகு ஆகும். இது நான்கில் மூன்று பகுதியாக இருந்தது. உணவுப் பொருள்கள் கெடாதவாறு பாதுகாக்க உரோமர் இதனைப் பயன்படுத்தினர். கிப்போகிரேட்டசு இதனை ‘இந்திய மருந்து’ என்கின்றார்.

தமிழ்நாட்டுச் சந்தனத்தை உரோமர்கள் பேதி மருந்தாகப் பயன்படுத்தினர். பொதிகை, மைசூர், கோவை, சேலம் ஆகிய இடங்களில் சந்தனம் மிகுதியாக விளைந்தன. சந்தனக் கட்டைகள், புகார்க்

கடைத்தெருவில் விற்கப்பட்டன. சாண்டல் என்பது ஆங்கிலச்சொல் சந்தனம் என்பது தமிழ்ச் சொல்லாகும்.

குடமலைப் பகுதியில் அகில் ஏராளமாக விளைந்தது என்பதை,

“குடமலை பிறந்த ஆரமும் அகிலும்”

பட்டினப்.பா.88

என்றும்,

“நறையும் நரந்தமும் அகிலும் ஆரமும்

துறைதுறை தோறும் பொறையுயிர்த் தொழுகி”

பொரு.பா.238-239

என்ற அடிகளால் அறிய முடிகின்றது.

வெளிநாட்டுக்கு ஏற்றுமதியான பொருள்களில் சிறந்தது முத்தாகும். கிரேக்கர்கள் தென்னகத்தை முத்தினைப் பெறும் இடமாகவே கருதினர். உரோமாபுரி மகளிர் முத்தினை ஆடைகளின் அருகிலும், செருப்பிலும் வைத்துக் கொண்டனர். கையேசு என்னும் பேரரசனின் மனைவி பௌஸ்னா என்பவள் 40,00,000 பொன் மதிப்புள்ள இரத்தினங்களாலும், முத்துக்களாலும் தன்னை அழகு செய்து கொண்டாள் எனப் பிள்ளை குறிப்பிட்டுள்ளார். உலோலா என்ற ரோம இளவரசி முத்தினை பயன்படுத்தினாள் என்ற குறிப்பும் உள்ளது.

பவளம் சோழ மண்டலக் கரையில் நிறைய விளைந்தது. ஏற்றுமதி செய்யப்பெற்றது. ஒரு பவளமணியை இந்தியன் ஒருவன் மதித்த அளவுக்கு ஒரு முத்தை உரோமப்பெண் மதித்தார் என்பார் பிள்ளை.

யவன நாட்டிலிருந்து இறக்குமதி செய்த பொருள்களில் உயர்வகை மதுவும் ஒன்று. இதனை,

“யவனர் நன்கலம் தந்த தண்கமழ் தேறல்

பொன்செய் புனைகலத் தேந்தி நாளும்

ஒண்டொடி மகளிர் மடுப்ப”

புறம்.பா.56:18-20

என்ற இப்பாடல் உணர்த்துகிறது.

வணிகத்தின் பொருட்டு வந்த யவனர் துறைமுகத்திற்கு அருகில் தங்கியிருந்தார்கள். ஏற்றுமதி, இறக்குமதி முடிந்தவுடன் அவர்கள் திரும்பிப்போய் விட்டார்கள். யவனர் சிலர் தமிழ்நாட்டிலேயே தங்கித் தொழில் செய்தார்கள்.

பாண்டிய நாட்டின் தலைநகரான மதுரை அக்காலத்தில் கோட்டை மதிலுக்குள் இருந்தது. கோட்டை வாயில்களில் யவன வீரர்கள் காவல் இருந்தனர். கோவலன் மதுரைக்குச் சென்றபோது கோட்டை வாயிலை யவன வீரர்கள் காவல் காத்திருந்தனர் என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது.

பாண்டியனுடைய பாசறையில் யவனவீரர்கள் இருந்ததை முல்லைப்பாட்டு கூறுகிறது. முழங்கால் வரையில் குறுகிய பாவாடை போன்ற ஆடை அணிந்து உடம்பில் மெய்ப்பை அணிந்து குதிரையோட்டும் சம்மட்டியைக் கையில் வைத்திருந்தனர். அவர்களுடைய தோற்றம் அச்சம் தருவதாக இருந்தது என்பதை,

“மத்திகை வளைஇய மறிந்து வீங்கு செறிவுடை

மெய்ப்பை புக்க வெரு வெருத் தோற்றத்து

வலிபுணர் யாக்கை வன்கண் யவனர்”

முல்லை.பா.59-61

என்று இப்பாடல் வாயிலாக அறிய முடிகின்றது.

யவனர் தமிழர் வணிகத் தொடர்பின் காரணமாக சில கிரேக்கமொழிச் சொற்கள் தமிழில் கலந்துவிட்டன. மத்திகை, சுருங்கை, கலம், கன்னல் முதலான கிரேக்க மொழிச் சொற்கள் தமிழில் கலந்துவிட்டன. சங்கச் செய்யுட்களிலே இந்தச் சொற்கள் இடம் பெற்றுள்ளன.

‘மத்திகை’ என்பது சம்மட்டி. இச்சொல் முல்லைப்பாட்டு 59-ஆம் அடியில் பயிலப்பட்டுள்ளது. ‘சுருங்கை’ என்னும் சொல் கிரேக்க மொழிச் சொல் ‘சுரங்கம்’ என்றும் இதனைக் கூறுவர். இது தரைக்குள் அடைக்கப்படுவது. ‘கலம்’ என்னும் சொல் கிரேக்கம், தமிழ் என்னும் இரண்டு மொழிகளுக்கும் உரிய கிரேக்க மொழியில் கலம் என்னும் சொல்லுக்கு ‘மரவீடு’ என்பது பொருள். இந்தச் சொல்லை யவனர் கப்பல்களுக்குப் பெயராக வழங்கினார்கள். யவனர் வணிகத்தின் பொருட்டுத் தமிழ் நாட்டுக்கு வந்தபோது இச்சொல்லைத் தமிழர் அறிந்தனர். ‘யவனர் தந்த வினைமாண் நன்கலம்’ (அகநா.149-9) என்ற பாடல் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

தமிழிலும் கலம் என்னும் சொல் உண்டு. இத்தமிழ்ச் சொல்லுக்குப் பாணை, சட்டி என்பது பொருள். ஒரே ஓசையுள்ளதாக இந்தச்சொல் இருந்தபடியால் தமிழர் அடைமொழி கொடுத்து சொல்லி வெவ்வேறு பொருளில் பயன்படுத்தினார்கள். கிரேக்கச் சொல்லை மரக்கலம் என்றும் தமிழ்ச் சொல்லை மட்கலம் என்றும் கூறினார்கள்.

‘கன்னல்’ என்னும் சொல் கிரேக்க மொழியிலிருந்து தமிழுக்கு வந்தது. காலத்தை அளக்கும் கருவிக்குக் கன்னல் என்றுபெயர். புகார் நகரத்து மண்டபம் கட்டும் பணியில் யவனத் தச்சரும் ஈடுபட்டார்கள். யவனரின் குடியிருப்பொன்று பாண்டிச்சேரிக்கு அருகே கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அங்கே சாயத் தொட்டிகளும், பாணையோடுகளும், மதுச்சட்டிகளும், கண்ணாடிகளும் கிடைத்துள்ளன. யவனர்களின் காசுகள் இங்கே குவியலாகக் கிடைத்துள்ளன.

துறைமுகப் பட்டினங்கள்

கடல்வழியாகக் கப்பல்களில் வாணிகம் நடைபெற்றது. தரைவாணிகத்தை விடக் கடல் வாணிகம் அதிகச் செலவில்லாமலும், விரைவாகவும் இருந்தபடியால் கப்பல் வணிகம் சிறப்பாக நடந்தது. கடல் வணிகத்துக்குக் கப்பல்கள் தேவை. கப்பல் கட்டும் தொழில்கள் ஒவ்வொரு நாட்டிலும் நடந்தன. கப்பல்களைக் கடலில் ஓட்டிக்கொண்டு போய் பொருள்களை இறக்குமதி ஏற்றுமதி செய்வதற்கு அந்தந்த நாடுகளில் துறைமுகங்கள் தேவை. ஆகவே, ஒவ்வொரு நாட்டிலும்

துறைமுகப்பட்டினங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. பெரும்பாலும் துறைமுகங்கள் ஆறுகள், கடலில் சேர்கின்ற புகார்முகங்களில் இருந்தன. ஒவ்வொரு பெரியதுறைமுகங்களிலும் கலங்கரை விளக்குகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. துறைமுகங்களில் ஏற்றுமதி இறக்குமதியாகும் பொருள்களுக்கு சுங்கம் வாங்கப்பட்டது. அந்தச் சுங்கப்பணம் அந்தந்த நாட்டையாளும் அரசாங்குரியது.

எயிற் பட்டினம்

உலகில் பல துறைமுகப் பட்டினங்கள் இருந்தாலும் தமிழர்களின் துறைமுகப் பட்டினங்கள் தனிச் சிறப்புடையன. சங்ககாலத்தில் தொண்டை நாட்டில் முக்கிய துறைமுகப் பட்டினமாக இருந்தது எயிற் பட்டினம். இதற்குச் சோ பட்டினம் என்றும் பெயர் இருந்தது. எயில் என்றாலும் சோ என்றாலும் மதில் என்பது பெயர். இந்தத் துறைமுகத்தைச் சூழ்ந்து மதில் இருந்தபடியால் இப்பெயர் பெற்றது. இது பிற்காலத்தில் மரக்காணம் என்று பெயர்பெற்றது.

இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார் தாம் பாடிய சிறுபாணாற்றுப்படையில் துறைமுகப் பட்டினத்தைப்பற்றி,

“மணி நீர் வைப்பு மதிலொடு பெயரிய

பனிநீர்ப் படுவிற் பட்டினம்”

சிறு.பா.152-153

என்று பட்டினத்தைக் குறிப்பிடுகிறார். மேலும்

“ஓங்கு நிலை யொட்டகம் துயில் மடிந் தன்ன

வீங்குதிரை கொணர்ந்த விரைமர விறகின்”

சிறு.பா.154-155

என்று கூறுகிறார். விரைமரம் என்பது இறக்குமதியான பொருள்களில் ஒன்று. இந்த விரைமரம், கடலிலிருந்து வந்தபடியால் இது சாவக நாட்டிலிருந்து வந்தது என்பது புலனாகிறது. அகிற் கட்டை, சந்தன கட்டை முதலான

பொருள்கள் அக்காலத்தில் சாவக நாட்டிலிருந்து வந்தன. கடலில் ஓடுகின்ற கப்பல்கள் இராக்காலத்தில் துறைமுகம் உள்ள இடத்தையறிந்து கரை சேர்வதற்காகக் கலங்கரை விளக்குகள் துறைமுகங்களில் அமைப்பது வழக்கம். எயிற் பட்டினத் துறைமுகத்திலிருந்த கலங்கரை விளக்கைப் பற்றி,

“வானம் ஊன்றிய மதலை போல

ஏணி சாத்தியை வேற்றருஞ் சென்னி

விண்பொர நிவந்த வேயா மாடத்து

இரவின் மாட்டிய இலங்குசுடர் நெகிழி

உரவுநீர் அழுவந்து ஓடுகலம் கரையும் துறை”

பெரும்.பா.346-350

என்று பெரும்பாணாற்றுப்படை சுட்டுகிறது.

துறைமுகத்தில் கலங்கரை விளக்கு உயரமான கட்டிடமாக இருந்தது. அது சாந்து பூசப்பட்டு தள வரிசையுள்ளதாக இருந்தது. அதன் உச்சியில் ஏறி விளக்கு ஏற்றுவதற்கு ஏணிப்படிகள் இருந்தன என்று கலங்கரை விளக்கின் அமைப்பு கூறுகின்றது.

அரிக்கமேடு

எயிற்பட்டினத்துக்குத் தெற்கே ஒரு துறைமுகம் சங்க காலத்தில் இருந்தது. அது இப்போதைய புதுச்சேரிக்குத் தெற்கே இரண்டு மைல் தூரத்தில் இருந்ததாகவும் இப்போது அந்த இடம் ‘அரிக்கமேடு’ என்று கூறப்படுகின்றது. அது கி.பி-முதல் நூற்றாண்டில் தமிழகத்துக்கு வந்து வாணிகம் செய்த யவனருடைய பண்டக சாலையாக இருக்கவேண்டும் என்று தற்காலத்தில் நடந்த அகழ்வாராய்ச்சியினால் அறிய முடிகின்றது.

சங்ககாலத்தின் இறுதியில் கி.பி.முதல் இரண்டு நூற்றாண்டில் சிறப்பாக இருந்த இந்தத் துறைமுகம் பிற்காலத்தில் மண்முடி மறைந்து போயிற்று. அண்மைக் காலத்தில் 1945-இல் இந்த இடம் தொல்பொருள்

ஆய்வுத் துறையினாரால் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டு ஆராயப்பட்டது. இங்கே கிடைத்த பல பொருள்களிலிருந்து இந்த இடம் கி.பி-முதல் நூற்றாண்டில் யவனருடைய பண்டக சாலையாக இருந்ததென்பது அறியப் பெறுகின்றது.

சிவப்புக் களிமண்ணால் செய்யப்பட்ட யவன விளக்கின் உடைந்த துண்டுகளும் அரிக்கமேட்டில் கண்டெடுக்கப்பட்டன. சங்க இலக்கியத்தில் யவன விளக்குகள் பற்றி கூறப்படுகின்றன. இதனை,

“யவனர் இயற்றிய வினைமான் பாவை
கையேந் தையகல் நிறைய நெய் சொரிந்து
படுஉத் தரிகொளீய குருஉத்தலை நிமிர்ஒளி”

நெடு.பா.101-103

என்ற பாடல் வழி அறிய முடிகின்றது.

மேலும், அரிக்கமேடு துறைமுகப் பண்டகசாலை கி.பி-முதல் நூற்றாண்டில் இருந்தது என்பதற்கு மற்றொரு சான்று அங்குக் கிடைத்த மட்பாண்ட ஓட்டில் எழுதியுள்ள பிராமி எழுத்துக்கள் தமிழ் நாட்டில் செய்யப்பட்ட அக்காலத்து மட்பாண்டங்களில் உடைந்த ஓடுகள் அங்குக் கிடைத்தன. அவ்வோடுகளில் சிலவற்றின் மேல் பிராமி எழுத்துக்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. பிராமி எழுத்துக்கள் கடைச்சங்க காலத்தில் கி.மு. 3-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. 2-ஆம் நூற்றாண்டு வரையில் வழங்கி வந்தன. இவ்வாறு அரிக்கமேடு கி.பி. முதல் நூற்றாண்டிலிருந்த துறைமுகப் பண்டகசாலை என்பதற்குச் சான்றுகள் காணப்படுகின்றன.

காவிரிப்பூம்பட்டினம்

சோழ நாட்டில் காவிரியாறு கடலில் கலக்கின்ற புகார் துறைமுகத்தில் இருந்த காவிரிப்பூம்பட்டினம் உலகப்புகழ் பெற்றிருந்தது. காவிரிப் பூம்பட்டினத்துக்குப் புகார் என்னும் பெயர் உண்டு. பழைய பௌத்த மத நூல்களில் இது ‘கவீரப்பட்டினம்’ என்று கூறப்படுகிறது.

சோழ நாட்டுக் கப்பல் வணிகர் இந்தக் துறைமுகத்திலிருந்து புறப்பட்டு சாவக நாடு, காழகம், கங்கைத் துறைமுகம் முதலான இடங்களுக்குச் சென்று வணிகம் செய்தார்கள். தாலமி என்னும் கிரேக்க

யவனர் இத்துறைமுகத்தைச் ‘சபரிஸ்’ துறைமுகம் என்று கூறுகின்றார். சபரிஸ் என்பது காவிரி என்பதன் திரிபு.

சோழ நாட்டின் முக்கியமான துறைமுகப்பட்டினமாகையால் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் சோழ இளவரசர்கள் வாழ்ந்திருந்தார்கள். கரிகாற் சோழனுக்குப் பிறகு இருந்த கிள்ளிவளவன் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இருந்தான். இவன் காலத்தில் இப்பட்டினத்தில் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை என்னும் காவியங்களின் தலைவர்களான கோவலன், கண்ணகி, மாதவி, மணிமேகலை ஆகியோர் வாழ்ந்தார்கள்.

காவிரியாற்றின் முகத்துவாரம் ஆழமாகவும், அகலமாகவும் பல கப்பல்கள் தங்குவதற்கு ஏற்றதாகவும் இருந்தது. வாணிகக் கப்பல்கள் பாய்களைச் சுருட்டாமலும், பாரத்தைக் கழிக்காமலும் நேரே ஆற்றினுள் புகுந்து துறைமுகத்தை அடைந்தன என்பதை,

“கும்பொடு

மீப்பாய் களையாது மிசைப்பரந் தோண்டாது

புகர்அர்ப் புகுந்த பெருங்கலம், தகாஅர்

இடைப்புலப் பெருவழிச் சொரியுங்

கடற்பல் தாரத்த நாடு கிழவோயே”

புறம்.பா.30

என்று உரையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார் சோழன் நலங்கிள்ளியைப் புகழ்கிறார்.

மேலும்

“மொழிபல பெருகிய பழிதீர் தோத்துப்

புலம்பெயர் மாக்கள் கலந்தினி துறையும்

முட்டாச் சிறப்பின் பட்டினம்”

என்னும் பாடல் வாயிலாக அறிய முடிகின்றது.

இவ்வாறு வணிகப்புகழ் பெற்றிருந்த காவிரிப்பூம்பட்டினம் கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் புயற் காற்றடித்து வெள்ளப் பெருக்கெடுத்து நீரில் மூழ்கி விட்டதை மணிமேகலை கூறுகின்றது. வெள்ளம் வடிந்தபிறகு மீண்டும் இப்பட்டினம் நெடுங்காலம் புகழ்பெற்றிருந்தது. இங்கு அண்மையில் தொல்பொருள் ஆய்வாளர்கள் நிலத்தையகழ்ந்து பார்த்தபோது தொல்பொருள்கள் கிடைத்தன.

தொண்டித் துறைமுகம்

சங்ககாலத்தில் கிழக்குக் கரையிலும் மேற்குக் கரையிலும் இரண்டு தொண்டிப் பட்டினங்கள் இருந்தன. இரண்டும் துறைமுகப்பட்டினங்கள் ஆகும். ஒரு தொண்டி பட்டினம் சேரநாட்டில் உள்ள மேற்குக் கடற்கரையிலும், மற்றொரு தொண்டி பட்டினம் பாண்டிய நாட்டியலுள்ள கிழக்குக் கடற்கரையிலும் இருந்தது. கடைச்சங்க காலத்துப் புலவரான அம்முவனார் ஐங்குறுநூற்றில் நெய்தல் திணையில் ‘தொண்டிப்பத்து’ என்னும் தலைப்பில் பத்துச் செய்யுட்களைப் பாடியுள்ளார். இதனை,

“கொண்ட லொடு

கருஉத் திரைப்புணரி யடைதரும் எக்கர்ப்

பழந்திமில் கொன்ற புதுவலைப் பரதவர்

மோமடு மணல் அடைகரைக் கோட்டுமீன் கொண்டி

மணங்கமம் பாக்கத்துப் பகுக்கும்

வளங்கெழு தொண்டி”

அகம்.பா.10

என்ற பாடல் மூலம் அறியமுடிகின்றது. கிழக்குக் கடலிலிருந்து வீசுகிற கடற்கரைக் காற்றுக்குக் கொண்டல் என்பது பெயர். தொண்டி கிழக்குக்

கடற்கரையிலிருந்து வீசுகிற கொண்டல் காற்று தொண்டி என்று
கூறுவதிலிருந்து அறிய முடிகின்றது.

மருங்கூர்ப் பட்டினம்

மருங்கூர்ப் பட்டினம் ‘மருங்கை’ என்றும் கூறப்பட்டது. இது பாண்டிய
நாட்டின் கிழக்குக் கரையிலிருந்த துறைமுகம். இதனை,

“விழுநிதி துஞ்சம் வீறபெறு திருநகர்

இருங்கழிப் படப்பை மருங்கூர்ப் பட்டினத்து

எல்லுமிழ் ஆணவம்”

அகம்.பா.227

என்னும் பாடல் உணர்த்துகிறது. மேலும், அங்காடியில் குவித்து
வைத்திருந்த இறால்களைக் கவர்ந்து கொண்டுபோய்க் காக்கைகள்
துறைமுகத்தில் நிற்கும் பாய்மரக் கம்பத்தில் அமர்ந்து தின்றன என்பதை,

“அகலங்காடி யசை நிழற்குவித்த

பச்சிறாக் கவர்ந்த பசுங்கண் காக்கை

தூங்கல் வங்கத்துக் கூம்பில் சேக்கும்

மருங்கூர்ப் பட்டினத்து”

நற்.பா.258

என்ற இப்பாடல் விளக்குகின்றது. சோழ நாட்டிலிருந்த பெயர்பெற்ற
காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் துறைமுகப்பகுதி ‘மருவூர்ப்பாக்கம்’ என்றும்
நகர்ப்பகுதி ‘பட்டினப்பாக்கம்’ என்று இருகூறாகப் பிரிந்திருந்தது போல
இவ்வுருமும் மருங்கூர்ப்பட்டினம், ஊனூர் என்று இருகூறாகப் பிரிந்திருந்தன.

மருங்கூரும் ஊனூரும் சேர்ந்து நெல்லூர் அல்லது காலியூர் என்று
பெயர் பெற்றிருந்தது என்பதை,

“துறை முற்றிய துளங்கிருக்கைத்

தென்கடல் குண்டகழிச்

சீர் சான்ற உயர் நெல்லின்

ஊர் கொண்ட உயர் கொற்றவை”

மது.பா.85-88

என்று இப்பாடல் மூலம் விளக்குகின்றது. இப்படிப்பட்ட வணிக வளமுள்ள சாலியூரைக் (நெல்லூர்) கொண்ட பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் என்று பொருள் கொண்ட பாடல் வரிகளை மதுரைக்காஞ்சியில் காண முடிகின்றது.

துறைமுகப்பட்டினங்கள்

சேர, சோழ, பாண்டிய நாடுகளில் சேரநாடே மேலைத் தேச வியாபாரிகள் இலகுவாக அடையக்கூடிய இடத்தில் அமைந்திருந்தது. இந்நாட்டிலிருந்து அவர்கள் அளவில்லாத மிளகைப் பெற்றனர். இப்பகுதியிலிருந்த சிறந்த துறைமுகம் ‘முசிரிஸ்’ என வழங்கப்பட்டது.

நம்நாட்டுப் பொருள்களைக் கொணர்ந்து தமிழ்நாட்டுப் பொருள்களை எடுத்துச் செல்லும் வணிகர் வந்த நாவாய்கள் பல இத்துறைமுகத்தில் நெருங்கி நின்றதனை,

“மீனெடுத்து நெற்குவைஇ

மிசையம்பியின் மனைமறுக்குந்து

மனைக்குவைஇய கறிமூடையாற்

கலிச்சம்மைய கரைகலக்குந்து

கலந்தந்த பொற்பரிசும்

கழித்தோணியாற் கரைசேர்க்குந்து

மலைத்தாரமுங் கடந்தாரமும்

தலைப்பெய்து வருநாக்கீயும்”

புறம்.பா.343

என்னும் பாடல் சுட்டுகிறது. இப்பகுதியில் மீன்களை விற்று விலைக்கு மாறாகப் பெற்ற நெற்குவியல்களும், மிளகு மேடைகளும், கலங்களினின்று பெறப்பட்ட பொன்னாகிய பொருள்களும் மற்றும் மலைநாட்டுப் பொருள்களும் (யானைத் தந்தம், மிளகு, பட்டு) கடல் தரும் பொருள்களும் (முத்து) மிக அருகில் கிடைத்தன.

கொற்கை

பாண்டியரின் சிறந்த துறைமுகம் கொற்கையாகும். இத்துறைமுகம் பழங்காலத்தில் மக்களால் மிகவும் விரும்பப்பட்ட முத்துக்குப் புகழ் பெற்ற இடமாகும். சேரநாடு மிளகிற்குப் பெயர்பெற்றது போலப் பாண்டியநாடும் முத்துக்குப் பெயர்பெற்றது. மதுரைக்காஞ்சியும் சிறுபாணாற்றுப்படையும் கொற்கையில் நடந்த முத்து வியாபாரத்தைச் சிறக்கக் கூறுகின்றன.

கொற்கையிலுள்ள உமணர் வளர்க்கும் மந்திகள் மடப்பத்தினையுடைய மகளிரின் பல்லையொத்த நீர்மையுடைய முத்தைக் கிளிஞ்சலின் வயிற்றகத்தே இட்டு நிரப்புவன. அகநானூற்றுப் பாடல்கள் பல கொற்கைப்பட்டினத்து முத்தைச் சிறப்பிக்கின்றன. இதனை

“இவர் திரை தந்த ஈர்ங் கதிர் முத்தம்

கவர் நடைப் புரவிக் கால் வடுத் தபுக்கம்

நல் தேர் வழுதி கொற்கை முன் துறை”

அகம்.பா.130:9-11

என்ற பாடல் வழி அறிய முடிகின்றது.

இறக்குமதியும் ஏற்றுமதியும்

தமிழர் மத்தியத்தரைக்கடல் நாடுகளோடு நடத்திய வணிகம் பினீசியர், சால்டியர் மூலம் நடைபெற்றது. பின்னர் கிரேக்கமும், எகிப்தியரும் இக்கடமையை ஏற்றனர். அவர்களைத் தொடர்ந்து, கி.பி. முதல் இரண்டு நூற்றாண்டுகளில் அரபியரும் உரோமரும் இக்கடமையைச் செய்துள்ளனர்.

அயல் நாடுகளுக்கு இங்கிருந்து புலி, சிறுத்தை, யானை, குரங்கு, மயில், கிளி, வேட்டைநாய், பாம்புகள் ஆகியனவும் இலவங்கம், மிளகு, இஞ்சி, ஏலம், அரிசி, கலங்கு, தேக்கு, கருங்காலி, நூக்கு, சந்தனம் ஆகியவையும் ஏற்றுமதியாயின. பாரசீக வளைகுடாவில் தமிழகத் தேக்கினால் கப்பல் கட்டியுள்ளனர்.

தமிழ்நாட்டில் பிறநாட்டார் உள்ளத்தைக் கவரும் பல பொருள்கள் மிகுதியாகக் கிடைத்தன. அவற்றுள் முத்தும், பவளமும், ஆரமும், அகிலும், வெண்துகிலும், சங்கும், மிளகும் குறிப்பிடத்தக்கவை. இதனை,

“யவனர் தந்த வினைமாண் நன்கலம்

பொன்னொரு வந்த குறியொடு பெயரும்”

அகம்.பா.149

என்னும் பாடலின் மூலம் அறிய முடிகின்றது. பெரிய மரக்கலங்களில் தமிழகத்தில் பொன்மிகுதற்குக் காரணமாகிய சிறந்த பண்டங்களை ஏற்றிக்கொண்டு வந்தனர். இதனை,

“பொன் மலிந்த விழுப் பண்டம்

நா டார நன் கிழிதரும்

அடியற் பெரு நாவாய்”

மது.பா.81-83

என்று இப்பாடல் குறிப்பிடுகின்றது. மேலும் தமிழகத்திற்கு கப்பல்களில் இருந்து குதிரைகளை கொண்டு வந்தது பற்றியும் குறிப்பிடுகிறது. இதனை,

“விழுமிய நாவாய் பெருநீர் ஓச்சுநர்

நனந்தலைத் தோத்து நன்கல னுய்மார்

புணர்ந்துடன் கொணர்ந்த புரவியோ டனைத்தும்”

மது.பா.321-323

என்னும் பாடல் உணர்த்துகிறது.

மேலும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இறக்குமதி ஏற்றுமதி இடையறாது நிகழ்ந்தது என்பதை,

“நீரினின்ரு நிலத்தேற்றவும்

நிலத்தினின்ரு நீர்ப்பரப்பவும்

அளந்தறியா பல்பண்டம்

வரம்பறியாமை வந்தீண்டி”

பட்.பா.129-132

என்னும் பாடல் சுட்டுகிறது. துறைமுகப் பட்டினங்களில் பண்டகசாலைகள் இருந்தன. அப்பண்டக சாலைகளில் இறக்குமதிப் பொருள்கள் மீதும், ஏற்றுமதிப் பொருள்கள் மீதும் அரசு அதிகாரிகள் முத்திரையிட்டனர். அவ்விடங்களில் சிறந்த பாதுகாப்பு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்ததை,

“அருங்கடிப் பெருங்காப்பின்

வலியுடை வல்லணங்கினோன்

புலிபொறித்துப் புறம்போக்கி

மதிநிறைந்த மலிபண்டம்”

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது. மேலும் கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு அரேபியாவிலிருந்து தமிழர்கள் பெரும் அளவில் குதிரைகளை இறக்குமதி செய்தனர் என்பதை,

“... பாற்கேழ்

வால்உளைப் புரவியோடு வடவளம் தருஉம்

நாவாய் சூழ்ந்த நளிநீர் படப்பை”

பெரும்.பா.319-321

எனும் பாடல் மூலம் அறிய முடிகின்றது. இவ்வாறு குதிரைகள் உரோம நாட்டினின்றும் இறக்குமதி செய்யப்பட்டன என்பதை அறிய முடிகின்றது.

உரோமனியர்கள் யானைகளையும், யானைத்தந்தங்களையும் விரும்பி ஏற்றுமதி செய்தனர். அவை தென்னிந்தியாவிலிருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. தமிழகத்தில் யானைகள் மிகுதியாக இருந்தன. தமிழிலக்கியத்தில் யானைகளைப் பற்றிய செய்திகள் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. யானைத் தந்தம் அவர்களுக்கு மிகவும் விருப்பமான பொருளாகும்.

மிளகு

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் மிளகு விளைச்சலைப்பற்றி பரவலாக பேசப்படுகின்றது இதனை,

“பைங்கறி நிவந்த பலவின் நீழல்”

சிறு.பா.43

“கறிவளர் அடுக்கத்து”

புறநா.168-2

என்று இலக்கியப்பாடல் அடிகள் மிளகு விலைச்சலையும், அதன் முக்கியத்துவத்தையும் உணர்த்துகிறது. “இதை கறி என்றும் அழைத்தனர். ஒருங்கிணைந்த சங்க தமிழ்நாட்டில், சேர நாட்டிலும், துலு நாட்டிலும்

மிகுதியாக மிளகு விளைந்தது. இங்கு விளைவிக்கப்பட்ட மிளகு வணிக நோக்கில் எல்லா நாடுகளுக்கும் பயன்பட்டது. குறிப்பாக யவனர்கள் மிளகு விரும்பி வாங்கிச்சென்றனர். அதனாலே மிளகுக்கு யவனப்பிரியா என்று பெயர் உண்டாயிற்று”¹² என்று மயிலை சீனிவேங்கடசாமி குறிப்பிட்டுச் செல்கின்றார்.

தமிழ் நாட்டிலிருந்து மேற்கே சென்ற பொருட்களில் நான்கின் மூன்று பகுதி மிளகு. முசிறித் துறைமுகத்திலிருந்து இம்மிளகு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது. இவ்வாறு வேற்று நாட்டுக் கப்பல்கள் மிளகைப் பொன் கொடுத்து வாங்கிகொண்டு சென்றதை அறிய முடிகின்றது. இறைச்சி முதலிய உணவுகளைப் பழுதுபடாது பேணுவதற்கு உரோமர் மிளகைப் பயன்படுத்தினர். சந்தனம், பலா மரங்களின் மேலேயும், மலைகளிலும் மிளகு பயரிடப்பட்டதை காணமுடிகின்றது.

பொன்

சங்க இலக்கியங்களில் பொன் குறிக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும் அது முக்கியமான வியாபாரப் பொருளாக இருக்கவில்லையென்றே கூறவேண்டும். வடமலைப் பிறந்த பொன் என்பது நாகபுரியின் மேட்டு நிலத்தில் விளைந்த பொன்னாக இருக்கலாம். தென்னாட்டில் கண்டெடுக்கப்பட்ட பழைய உரோம நாணயங்களைக் கொண்டு தென்னாட்டில் உரோம நாணயங்களாகப் பொன் இறக்குமதி செய்யப்பட்டதெனக் கருத முடிகின்றது.

ஆரம்

இந்தியாவிலிருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்பட்ட மணம் நிறைந்த மரவகைகளில் முக்கியமானது சந்தனம், சந்தனமரம் தென்னாட்டிற்கே உரியது. தென்னிந்தியாவில் அது வாசனைத் திரவியமாகச் சிறப்புப் பெற்றது. ஆனால் உரோம நகரிலே அது பேதி மருந்தாகப் பயன்பட்டது சந்தனம் பொதியமலை, மைசூர், கோயம்புத்தூர், சேலம் ஆகிய இடங்களில் காணப்படுகின்றன. சந்தனக் கட்டைகள் காவிரிப்பூம்பட்டினத்து மறுகுகளில் விற்கப்பட்டன.

அகில்

வியாபாரத்தில் சிறப்படைந்த வேறொரு நறுமணமிக்க மரம் அகிலாகும். சங்க நூல்களில் இஃது அடிக்கடி கூறப்படும். இந்தியாவின் எப்பகுதியில் இம்மரம் வளர்ந்ததென்று கூறுவது இயலாது. குடமலையிலிருந்து வந்ததெனப் பட்டினப்பாலை கூறும். குடமலை என்பது காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்கு மேற்கே இருக்கும் குடகு மலையைக் குறிக்கின்றது.

முத்து

பாண்டிய நாட்டிலில் முத்துக் குளிக்கும் துறைகளைப் பற்றிய பல செய்திகளைப் பழந்தமிழ் நூல்களில் காணலாம். இவற்றுள் முக்கியமானது கொற்கை.

தென்னிந்தியாவிற்கும் மேலைத்தேச நாடுகளுக்குமிடையில் நடந்த வாணிகத்தில் முத்து ஒரு சிறந்த இடத்தைப் பெற்றிருந்தது. முத்துப்பெறும் இடமாகவே கிரேக்கர் தென்னிந்தியாவைக் கருதினர்.

மது

மதுபானத்திற்கு கள், தோப்பி, பிழி, தேறல், நறவு, மகிழ், மட்டு போன்ற பலபெயர்கள் இருந்ததைச் சங்க இலக்கியத்தின் வழி அறிய முடிகின்றது. ‘தேள் கருப்பன்ன தேறல்’ (தேள் கொட்டியது போல் இருக்கும்), ‘அரவம் வெகுண்டன்ன தேறல்’ (பாம்பு வெகுண்டு எழும் அளவு வீரியம் உள்ளது) வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்ததாகத் சான்றுகள் இல்லை.

யவனர் நன்குலந் தந்தண்கமழ் தேறல் என்ற வரியிலிருந்து அறியலாம். மதுவை அரசனும், படைவீரர்களும், பெண்களும் அருந்தியதாகத் தெரிகின்றது.

சங்கவரியும் பயனும்

பழந்தமிழர் வேற்றுநாட்டினருடன் செய்த வணிகத்தை வரையறுத்தே செய்தனர். அதனை எவ்வாறு வரையறுத்தனர் என்பதை அறிவது மிக இன்றியமையாதது. இன்றும் வேற்று நாட்டிலிருந்து அதிகமான பொருள்

வரக்கூடாதெனக் கருதினால், அரசினால் அதனைத் தடுப்பதற்கு ஒரே முறையைத்தான் கையாளுகின்றன. அப்பொருளின் மேல் சுங்கவரியை உயர்த்தி விடுவதே அம்முறை. அங்ஙனம் செய்வதால் பொருளுக்கு இயற்கையாக வைக்கவேண்டிய விலைக்குமேல் சுங்கவரியை உயர்த்திடுவதே அம்முறை. இம்முறையினால் வேற்றுநாட்டு வணிகத்தைக் கட்டுப்படுத்தலாம். இம்முறையில் அன்றை தமிழ்நாட்டு வணிகம் நடைபெற்றது என்பதை,

“வைகல்தொறும் அசைவின்றி

உல்குசெயக் குறைபடாது

...

... ..

அருங்கடி பெருங்காப்பின்

வலியுடை வல்லணங்கினைன்

புலிபொறித்துப் புறம்போக்கி”

பட்டின.பா.124-135

என்ற பாடல் மூலம் அறிய முடிகின்றது. இவ்வாறு சுங்கவரி வசூலித்தமைக்கு அடையாளமாக மூட்டைகளின் மேல் சோழநாட்டுப் புலிக்கொடியைப் பொறித்து அவை மற்ற மூட்டைகளோடு கலந்து விடாதபடியும், கொடி பொறிக்கப்படாதவை நாட்டினுள் நுழையாமலும் கண்காணித்து மூட்டைகளைப் பாதுகாவலான இடங்களில் அடுக்குகின்றனர்.

கடல் வணிகத்துக்குரிய ஏற்றுமதி இறக்குமதிப் பொருள்களில் மிகுதியாகப் கிடைத்துவந்தது. கதிரவன் குதிரைகளுக்கு நாள் முழுமையும் ஓய்வு இல்லாததுபோலக் கரிகால்வளவனது சுங்கச் சாவடியில் வேலை செய்பவர்க்கு நாள் முழுவதும் ஓய்வே இல்லை என்பதை

“நல்லிறைவன் பொருள்காக்கும்

தொல்லிசை தொழில்மாக்கள்

காய்சினத்த கதிர்ச்செல்வன்

தேர்பூண்டமா அபோல

வைகல்தோறும் அசைவின்றி

உல்கு செய்”

பட்டின.பா.120-125

என்ற பாடல் அடிகள் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

சுங்க அலுவலர்

சுங்க அலுவலரை வலியுடைய வல்லணங்கினோன் என்று கூறுவர். சுங்கம் வசூலிப்பவர்க்கு வலிமை எதற்கு? ஈண்டு வலிமை என்பது மனவலிமையைக் குறிக்கிறது. அவ்மனவலிமை இல்லாதவன் சுலபாகக் கைக்கூலி வாங்கிக்கொண்டு அரசனை ஏமாற்றுபவன் ஆகிவிடலாம். இந்நாளில் வாழும் நமக்கு இது ஒன்றும் புதுமையன்று. மேலும், அவர் வெறும் செம்மையுடையவராக மட்டும் இருந்தால் போதாதுஐ பிறர் அவரை ஏமாற்றாமல் இருக்க அலுவலர் தமது அதிகாரத்தைச் செலுத்தக் கூடியவராய் இருக்கவேண்டும்.

இவைகளோடு நின்றுவிடுவதில்லை, திருட்டுத்தனமாகச் சரக்கை ஏற்றுமதி இறக்குமதி செய்யும் ‘கள்ளக்கடத்தல்’ இன்றும் நின்றபாடில்லை. அத்தகைய செயல் அந்நாளில் இல்லை என்பதை ஆசிரியர் ‘அருங்கடிப் பெருங்காப்பின்’ பொருள்கள் இருந்ததெனக் கூறுமுகத்தான் அறிய முடிகின்றது.

இவற்றால் அரேபியா, பர்மா முதலிய வெளிநாட்டு வணிகத்தோடு கங்கைவெளி, இலங்கை முதலிய இடங்களுடன் உள்நாட்டு வணிகமும் நன்கு நடந்தமை அறியப்படுகிறது.

தொகுப்புரை

பொருளை கொள்ளும் போதும் மிகு படாமல், பொருளை கொடுக்கும் போதும் குறைவு படாமல் பண்டங்கள் தரும்முறை வணிகத்தின் நிலையை உயர்த்தி பிடித்துள்ளது.

வணிகர்கள் அங்காடிகள் வைத்தும், தெருத் தெருவாகப் பொருளை விற்கும் பண்டமாற்று செய்தும், உள்நாட்டு வாணிகம் மட்டுமன்றி வெளிநாட்டு வாணிகம் செய்தும், வெளிநாட்டு பொருட்களை தமிழகத்திலிருந்தும் தமிழ்நாட்டு பொருட்களை வெளிநாட்டிற்கு அனுப்பிய குழலிலிருந்து பழந்தமிழகத்தின் பொருளியல் வளம் மிகவும் மேம்பட்டிருக்கிறது என்பதை அறிய முடிகின்றது.

வாணிபத்தின் மூலமாக அயலகப் பண்பாட்டுக்கூறுகள் தோற்றம் பெற்றன.

பண்டமாற்று முறைக்கும், தொழில் செய்வதற்கேற்ற குழலை பழந்தமிழகம் பெற்று இருந்துள்ளது என்பதை உறுதி செய்யவும் முடிகிறது. நில அடிப்படை வாழ்வோடு வெளிநாட்டவரின் உறவோடும் மிக சிறந்த வாழ்க்கை அமைத்து இயற்கையோடு இணைந்த இன்ப வாழ்வை வாழ்ந்துள்ளனர் என்பது தெளிவாகிறது. மேற்கூறியதன் வழியாக பண்டைய தமிழர்கள் வாழ்வு அடிப்படைத் தேவையை பூர்த்தி செய்தது மட்டுமின்றி வாணிபத்தில் கொடிக் கட்டி பறந்ததை அறிய முடிகிறது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. பக்தவச்சல பாரதி, பண்பாட்டு மானிடவியல், ப.463
2. மேலது, ப.463
3. பிரிட்டானிக்கா தகவல் களஞ்சியம், தொகுப்பு-1 ப.782
4. கிரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி, ப.813
5. லெவ்லியோன்டியெவ், அரசியல் பொருளாதாரம், ப.11
6. மேலது, ப.12
7. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் மூலமும்
உரையும், ப.183
8. மேலது, ப.91
9. மேலது, ப.220
10. பரிமேலழகர் (உ.ஆ), திருக்குறள் மூலமும் உரையும், ப.435
11. மேலது, ப.56
12. மயிலை சீனிவேங்கடசாமி, பழங்காலத்தமிழர் வாணிகம், ப.77

முடிவுரை

சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் பொருளாதார கருத்துக்களை “சங்க தமிழரின் பொருளாதார வாழ்க்கை” என்னும் இந்த ஆய்வின் மூலம் ஆராய்ந்து கண்டறியப்பட்ட முடிவுகள் இம்முடிவுரையில் இடம் பெற்றுள்ளன.

பண்டைய தமிழர்களின் வாழ்க்கை அகம், புறம் என இருவேறுபட்ட பகுப்பு முறையில் அமைந்துள்ளது. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என ஐவகை நில அடிப்படையில் மக்கள் வாழ்வு இருந்திருக்கின்றது. அம்மக்கள் இயற்கைப் புரிதலோடு சமூகச் சூழலை அமைத்து நல்வாழ்வு வாழ்ந்துள்ளனர். இயற்கை அடிப்படையிலான நாகரிக வாழ்வை அமைத்து வாழ்ந்த மக்களின் பண்பாட்டுச் சூழலும், வழிபாட்டுச் சூழலும் இயற்கை அடிப்படையிலேயே அமைந்திருந்ததை சங்க இலக்கிய நூல்களின் வழியே தெளிவாக அறிய முடிகிறது.

சங்க காலத்திய தொழில்கள் முதன்மையாக காடு, மலை, சமவெளி, கடல் சார் நிலப்பகுதி ஆகிய சூழலுக்கு ஏற்ப வேட்டையாடுதல், கால்நடை வளர்த்தல், மீன் பிடித்தல், உழவு ஆகிய தொழில்கள் அமைந்திருந்துள்ளன. இயற்கை வளம் சிறப்பாக இருந்ததே இதற்குரிய காரணம் எனலாம். ஆறுகள், குளங்கள், ஏரிகள் அமைத்து நல்லதொரு இயற்கைப் புரிதலில் பல தொழில்களை நடத்தி வளர்ச்சியான வளமான வாழ்வை வாழ்ந்திருந்ததை அறிய முடிகிறது.

தொழிலும், இயற்கை வளமும் பல வள்ளல்களை தோற்றுவித்திருக்கிறது. குறிப்பாக பாரி, ஓரி, காரி, ஆய் போன்ற பல வள்ளல்களின் சிறப்பைப் பற்றி அறிய முடிகிறது. ஆங்காங்கே சில வறுமை தொடர்பான பாடல்களும் இடம் பெற்றுள்ளதன் மூலம் இறுவேறுபட்ட தளத்திலும் சமூகம் இருந்தமை புலனாகிறது. எனினும் வள்ளல்கள் வாரி வழங்கிய சூழல்பற்றி பல புலவர்கள் எடுத்துரைத்துள்ளனர்.

மன்னர் கட்டமைப்போடு அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் எனும் நால்வகைப் பிரிவோடு சங்க கால சமூகம் நிலவியிருக்கிறது. மன்னர்களின் சொல் வேதவாக்கு, மன்னர்களின் ஏவல் வழியாக மக்கள் இயங்கியிருக்கின்றனர். பல வளங்களைக் கொண்ட பழந்தமிழகத்தில் வணிகம் மிகச் சிறப்பான முறையில் நிகழ்ந்துள்ளது. வணிகர் இயல்பு, வணிக முறை, பண்டமாற்று முறையாவும் ஒழுங்குக்கு உட்பட்ட நிலையில்

இருந்திருக்கிறது. ஆக, மிகச் சிறந்த நல்வாழ்வை உடைய நிலப்பகுதிகளாக, மனிதனுக்கான, வாழ்விற்கான அனைத்துத் தகுதிகளும் ஒழுங்கே பெற்ற நிலப்பகுதியாக பழந்தமிழகம் திகழ்ந்திருக்கிறது என்பதே திண்ணம்.

பழந்தமிழ் நாட்டின் பொருளாதார நிலையைப் பார்க்குமிடத்து, அன்றைய காலகட்டத்தில் ஒரு சிலர் பொருள் படைத்தவர்களாக இருந்தனர் என்பதும், பெரும்பான்மையினர் நடுத்தர வர்க்கத்தினராகவும், ஒரு சிலர் மிகவும் ஏழ்மை நிலையிலும் இருந்தனர் என்பதும் மறக்கமுடியாத உண்மை. இன்றும் இத்தகைய நிலை தமிழ்நாட்டில் நிலவுகிறது. பெருஞ்செல்வம் படைத்தவனும் அச்செல்வத்தை வைத்துக் காப்பாற்றி வேண்டியவர்க்கு வழங்கும் பொறுப்பை மேற்கொண்டவனாகத் தன்னை மாற்றிக்கொள்கிறான்.

ஏழையாயினும், நடுத்தர வகுப்பினராயினும், செல்வந்தராயினும் உழைப்பை அணிகலமாகக் கொண்டு வாழ்ந்தனர்.

கொள்வதுவும் மிகை கொளாது, கொடுப்பதுவும் குறைவு படாமல் மிகச் சிறப்பான வணிக வாழ்வை அமைத்து வாழ்ந்திருந்தனர்.

பண்டமாற்று முறையும், தொழில் செய்வதற்கேற்ற சூழலை பழந்தமிழகம் பெற்று இருந்துள்ளது என்பதை உறுதி செய்யவும் முடிகிறது. நில அடிப்படை வாழ்வோடு வெளிநாட்டவரின் உறவோடும் மிக சிறந்த வாழ்க்கை அமைத்து இயற்கையோடு இணைந்த இன்ப வாழ்வை வாழ்ந்துள்ளனர் என்பது தெளிவாகிறது. மேற்கூறியதன் வழியாக பண்டைய தமிழர்கள் வாழ்வு அடிப்படைத் தேவையை பூர்த்தி செய்தது மட்டுமின்றி வாணிபத்தில் கொடிக் கட்டி பறந்ததை அறிய முடிகிறது.

இயற்கையோடு, சமூகத்தை ஒன்றிணைந்து மக்கள் வாழ்வு பெரும் பொருளுற்பத்தியை சார்ந்து வளமான, வளர்ச்சியான தேசமாக பழந்தமிழகம் திகழ்ந்தது என்பதை அறிய முடிகின்றது.

பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழகம் பொருளாதார விஞ்ஞானத்தின் தொடக்க நிலையிலேயே பொருளாதாரத்தின் திறன் மிக்க அறிவாளிகளை பெற்றிருந்தது. அவர்கள் சமூகம் சார்ந்த பொருளியல்

சிந்தனைகள் உலகப் பொருளியல் அறிஞர்களால் வரையறுக்கப்பட்ட பொருளாதார கருத்துக்களுடன் ஒன்றுபட்டு உள்ளது.

மனித சமுதாயத்தில் அரசன் முதல் ஆண்டிவரை ஈறாக உள்ள யாவரும் பொருளாதார சூழலில் வாழ வேண்டியுள்ளது. வாழ்வின் முக்கிய அம்சமாக பொருளாதாரம் காணப்படுவதால் பொருளாதாரம் பற்றிய எண்ணங்களும், நம்பிக்கைகளும் எல்லோர்க்கும் பொதுவாகவே அமைந்துள்ளது.

வறுமை, வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்தின் காரணமாகவோ இன்று வாழும் மக்கள் பொருளாதார கோட்பாட்டை பின்பற்ற தடுமாறி கலங்காவண்ணம் பல்வேறு பொருளியல் கருத்துக்களை எடுத்துக்காட்டுகளுடன் கூறி அவற்றை பின்பற்றினால் உண்டாகக்கூடிய நன்மைகளையும், ஏழ்மையை போக்கும் கழுவாய்களும் இலக்கியத்தின் வாயிலாக விரித்து கொடுக்கப்பட்டுள்ளதால் மக்கள் அவற்றை பயன்படுத்திக் கொண்டு வாழ இவ்வாராய்ச்சி துணைபுரியும்.

இவ்வாராய்ச்சியில் சங்ககால தமிழகத்தின் பொருளாதாரம் பற்றிய உண்மை நிலை உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. இதனை மேற்கொண்டு விரிவாக ஆராய முற்படுவோர் தமிழ்நாட்டு பொருளாதாரத்தையோ, இந்திய பொருளாதாரத்தையோ, ஆராய்ந்து அரிய செய்திகளை புலப்படுத்த இவ்வாராய்ச்சி துணைபுரியும்.

துணைநூற்பட்டியல்

முதன்மை நூல்கள்

1	சோமசுந்தரனார்.
பொ.வே.(உ.ஆ)	—	குறுந்தொகை மூலமும் உரையும்
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்
சென்னை-18
ம.ப.2007
2		—	பரிபாடல் மூலமும் உரையும்
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை - 18
இ.ப. 1975
3		—	ஐங்குறுநூறு மூலமும் உரையும்,
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை - 18.
ம.ப. 1972
4		—	திருமுருகாற்றுப்படை மூலமும் உரையும்
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை - 18.
ம.ப. 1972
5		—	பொருநராற்றுப்படை மூலமும் உரையும்
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை - 18.
ம.ப. 1972
6		—	சிறுபாணாற்றுப்படை மூலமும் உரையும்
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை - 18.
ம.ப. 1972
7		—	பெரும்பாணாற்றுப்படை மூலமும் உரையும்
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,

			சென்னை - 18. ம.ப. 1972
8		—	முல்லைப்பாட்டு மூலமும் உரையும் சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை - 18. ம.ப. 1972
9		—	மதுரைக்காஞ்சி மூலமும் உரையும் சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை - 18. ம.ப. 1972
10		—	நெடுநல்வாடை மூலமும் உரையும் சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை - 18. ம.ப. 1972
11		—	குறிஞ்சிப்பாட்டு மூலமும் உரையும் சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை - 18. ம.ப. 1972
12		—	பட்டினப்பாலை மூலமும் உரையும் சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை - 18. ம.ப. 1972
13		—	மலைபடுகடாம் மூலமும் உரையும் சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை - 18. ம.ப. 1972
14	துரைசாமிப்பிள்ளை ஒளவை. சு (உ.ஆ)	—	பதிற்றுப்பத்து மூலமும் உரையும், சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை - 18.

ஆ.ப. 1973

- 15 புறநானூறு மூலமும் உரையும்
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை - 18.
ஆ.ப. 1973
- 16 நச்சினார்க்கினியர் (உ.ஆ) — கலித்தொகை மூலமும் உரையும்,
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை - 18.
ஏ.ப. 1967
- 17 பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும்
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை - 18.
ஏ.ப. 1967
- 18 நாராயணசாமி ஐயர் (உ.ஆ) — நற்றிணை மூலமும் உரையும்
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம்,
சென்னை - 18.
இ.ப. 2007
- 19 வேங்கடசாமி நாட்டார். — அகநானூறு மூலமும் உரையும்
ந.மு(உ.ஆ) சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்
சென்னை - 18 இ.ப. 1957.

துணைமை நூல்கள்

20	அறவாணன். க.ப	—	அன்றைநாட் காதலும் வீரமும்
தமிழ்க் கோட்டம்,
சென்னை - 29.
மு.ப. 1978
21	இராமகிருஷ்ணன். ஆ	—	தமிழர் வரலாறும் பண்பாடும்
சர்வோதய இலக்கியப்பண்ணை,
மேல வெளி வீதி,
மதுரை.
மு.ப. 2011.
22	இளம்பூரணர்	—	தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் மூலமும்
உரையும்
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை.
மு.ப. 1947.
23	கணேசையர்	—	தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் மூலமும்
உரையும்
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்
தரமணி
சென்னை
இ.ப. 2007
24	கமலா முருகன்		தமிழ் இலக்கிய வரலாறு
சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை.
மு.ப.. 2018
25	கோவிந்தன்.கா		தமிழர் வரலாறு
உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்
தரமணி
சென்னை.13

26	சங்கரன் கி.ரா.	—	இ.ப.2014 தென்னிந்திய வரலாறு அமுதன் பதிப்பகம் 31,சாமிநாதன் நகர் மேலக்காவிரி கும்பகோணம்-002 ஆகஸ்டு-1995
27	சாமி சிதம்பரனார்		பத்துப்பாட்டும் பண்டைத்தமிழரும் அறிவுப் பதிப்பகம் 142, ஜானி ஜான்கான் ரோடு, ராயப்பேட்டை சென்னை-14 மு.ப.2003
28	சுரேஷ். சொ	—	மார்க்சிய நோக்கில் பழந்தமிழகம் வானதி பதிப்பகம் சென்னை. மு.ப. 2019
29	சோமசுந்தரனார். பொ.வே.(உ.ஆ)	—	புறப்பொருள் வெண்பாமாலை மூலமும் உரையும் சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை. ம.ப.1959
30	தட்சணாமூர்த்தி. அ	—	தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும் வெற்றிச் செல்வன் வெளியீட்டகம் தஞ்சாவூர். இ.ப. 1980
31	தண்டபாணி (உ.ஆ)		வெற்றி வேட்கை உமா பதிப்பகம் ஐயப்பா செட்டியார் தெரு சென்னை-01

32	திரிகூட ராசப்பக்கவிராயர்	மூ.ப.1996 திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சி சாரதா பதிப்பகம் சென்னை இ.ப.2010
33	நச்சினார்கினியர் (உ.ஆ)	தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம் மூலமும் உரையும் உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் தரமணி சென்னை இ.ப. 2007
34	பக்தவத்சல பாரதி	பண்பாட்டு மானுடவியல் மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை - 18 ம.ப. 1999.
35	பரிமேலழகர்	திருக்குறள் கழக வெளியீடு சென்னை. மு.ப. 1967
36	பாலுச்சாமி. ஏ	மருதத்தில் மக்கள் வாழ்வியல் உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் தரமணி சென்னை-13 மு.ப.2011
37	பிரெடெரிக் எங்கெல்ஸ்	குடும்பம், தனிச்சொத்து, அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம், முன்னேற்றப் பதிப்பகம் மாஸ்கோ இ.ப.1987

- 38 பிள்ளை. கே.கே தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடும்
மதுரை பப்ளிஷிங் ஹவுஸ்,
மதுரை - 01.
மு.ப. 1976
- 39 மாதையன். பெ சங்க இலக்கியத்தில் வேளாண்
சமுதாயம்
நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிமிடெட்.
சென்னை
மு.ப. 2004
- 40 லெவ் லியேண்டியெவ் அரசியல் பொருளாதாரம்
முன்னேற்றப்பதிப்பகம்,
மாஸ்கோ.
மு.ப. 1975
- 41 வரதராசன். மு தமிழ் இலக்கிய வரலாறு
சாகித்ய அகாதெமி
புதுதில்லி
மு.ப.1980
- 42 வியாசர் ஜோதி. வ ஸ்ரீமத் பாகவதம்
வர்த்தமானன் பதிப்பகம்,
சென்னை.
எ.ப. 1978
- 43 வெற்றியழகன் (உ.ஆ) சிறுபஞ்ச மூலம் உரையும்
சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை.
மு.ப. 2005

44		—	ஏலாதி மூலமும் உரையும் சாரதா பதிப்பகம், சென்னை. மு.ப. 2008.
45			ஆசாரக்கோவை சாரதா பதிப்பகம், சென்னை. மு.ப.1967
46	வேங்கடசாமி நாட்டார் ந.மு(உ.ஆ)		சிலப்பதிகாரம் மூலமும் உரையும் இளங்கனி பதிப்பகம் செம்படத்தெரு சைதாப்பேட்டை சென்னை-15 மு.ப.2019
47			மணிமேகலை மூலமும் உரையும் இளங்கனி பதிப்பகம் செம்படத்தெரு சைதாப்பேட்டை சென்னை-15 மு.ப.2019
48	வேங்கட சாமி மயிலை சீனி		பழங்காலத் தமிழர் வாணிகம் நியூ செஞ்சுரி புக்ஸ் (பி) லிட் 41-பி,சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட் அம்பத்தூர் சென்னை-98
49	அகராதிகள்	—	கிரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி (தமிழ்-தமிழ்-ஆங்கிலம்) விரிவாக்க திருத்திய புதிய பதிப்பு 2009

- 50 களஞ்சியம் பிரிட்டானிகா தகவல் களஞ்சியம்
பொருள் குறிப்பு அகராதி
வாழ்வியல் களஞ்சியம் (தொகுதி 8.)
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்
தஞ்சாவூர்-10
ம.ப.2003
- 51 சிங்காரவேலு முதலியார் ஆ — அபிதான சிந்தாமணி
சாரதா பதிப்பகம்
சென்னை. 2004
- 52 திவாகர முனிவர் — சேந்தன் திவாகரம்
சங்கநிதி விளக்க அச்சுக்கூடம்
ரோஜா முத்தையா ஆராய்ச்சி நூலகம்
சென்னை
1904

சங்கத் தமிழரின் பொருளாதார வாழ்க்கை

அழகப்பா பல்கலைக்கழகத் தமிழ் முனைவர் (பி.எச்.டி) பட்டத்திற்குப்
பகுதி நிறைவாக அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

ப. முருகவேல்

பதிவு எண் : 1021

நெறியாளர்

முனைவர் சொ. சுரேஷ்

தமிழ்த்துறை

அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்

(தேசியத் தரநிர்ணயக் குழுவின் மூன்றாம் சுற்று மதிப்பீட்டில் „A+... (CGPA.3.64) தகுதி பெற்றது மற்றும்
மத்திய மனிதவள மேம்பாட்டு அமைச்சகம் பல்கலைக்கழக மானியக்குழுவின் முதல்தரப் பல்கலைக்கழகத் தகுதி
பெற்றது)

காரைக்குடி - 630 003

தமிழ்நாடு, இந்தியா

அக்டோபர் - 2020

முடிவுரை

சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் பொருளாதார கருத்துக்களை “சங்க தமிழரின் பொருளாதார வாழ்க்கை” என்னும் இந்த ஆய்வின் மூலம் ஆராய்ந்து கண்டறியப்பட்ட முடிவுகள் இம்முடிவுரையில் இடம் பெற்றுள்ளன.

பண்டைய தமிழர்களின் வாழ்க்கை அகம், புறம் என இருவேறுபட்ட பகுப்பு முறையில் அமைந்துள்ளது. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என ஐவகை நில அடிப்படையில் மக்கள் வாழ்வு இருந்திருக்கின்றது. அம்மக்கள் இயற்கைப் புரிதலோடு சமூகச் சூழலை அமைத்து நல்வாழ்வு வாழ்ந்துள்ளனர். இயற்கை அடிப்படையிலான நாகரிக வாழ்வை அமைத்து வாழ்ந்த மக்களின் பண்பாட்டுச் சூழலும், வழிபாட்டுச் சூழலும் இயற்கை அடிப்படையிலேயே அமைந்திருந்ததை சங்க இலக்கிய நூல்களின் வழியே தெளிவாக அறிய முடிகிறது.

சங்க காலத்திய தொழில்கள் முதன்மையாக காடு, மலை, சமவெளி, கடல் சார் நிலப்பகுதி ஆகிய சூழலுக்கு ஏற்ப வேட்டையாடுதல், கால்நடை வளர்த்தல், மீன் பிடித்தல், உழவு ஆகிய தொழில்கள் அமைந்திருந்துள்ளன. இயற்கை வளம் சிறப்பாக இருந்ததே இதற்குரிய காரணம் எனலாம். ஆறுகள், குளங்கள், ஏரிகள் அமைத்து நல்லதொரு இயற்கைப் புரிதலில் பல தொழில்களை நடத்தி வளர்ச்சியான வளமான வாழ்வை வாழ்ந்திருந்ததை அறிய முடிகிறது.

தொழிலும், இயற்கை வளமும் பல வள்ளல்களை தோற்றுவித்திருக்கிறது. குறிப்பாக பாரி, ஓரி, காரி, ஆய் போன்ற பல வள்ளல்களின் சிறப்பைப் பற்றி அறிய முடிகிறது. ஆங்காங்கே சில வறுமை தொடர்பான பாடல்களும் இடம் பெற்றுள்ளதன் மூலம் இறுவேறுபட்ட தளத்திலும் சமூகம் இருந்தமை புலனாகிறது. எனினும் வள்ளல்கள் வாரி வழங்கிய சூழல்பற்றி பல புலவர்கள் எடுத்துரைத்துள்ளனர்.

மன்னர் கட்டமைப்போடு அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் எனும் நால்வகைப் பிரிவோடு சங்க கால சமூகம் நிலவியிருக்கிறது. மன்னர்களின் சொல் வேதவாக்கு, மன்னர்களின் ஏவல் வழியாக மக்கள் இயங்கியிருக்கின்றனர். பல வளங்களைக் கொண்ட பழந்தமிழகத்தில் வணிகம் மிகச் சிறப்பான முறையில் நிகழ்ந்துள்ளது. வணிகர் இயல்பு, வணிக முறை, பண்டமாற்று முறையாவும் ஒழுங்குக்கு உட்பட்ட நிலையில்

இருந்திருக்கிறது. ஆக, மிகச் சிறந்த நல்வாழ்வை உடைய நிலப்பகுதிகளாக, மனிதனுக்கான, வாழ்விற்கான அனைத்துத் தகுதிகளும் ஒழுங்கே பெற்ற நிலப்பகுதியாக பழந்தமிழகம் திகழ்ந்திருக்கிறது என்பதே திண்ணம்.

பழந்தமிழ் நாட்டின் பொருளாதார நிலையைப் பார்க்குமிடத்து, அன்றைய காலகட்டத்தில் ஒரு சிலர் பொருள் படைத்தவர்களாக இருந்தனர் என்பதும், பெரும்பான்மையினர் நடுத்தர வர்க்கத்தினராகவும், ஒரு சிலர் மிகவும் ஏழ்மை நிலையிலும் இருந்தனர் என்பதும் மறக்கமுடியாத உண்மை. இன்றும் இத்தகைய நிலை தமிழ்நாட்டில் நிலவுகிறது. பெருஞ்செல்வம் படைத்தவனும் அச்செல்வத்தை வைத்துக் காப்பாற்றி வேண்டியவர்க்கு வழங்கும் பொறுப்பை மேற்கொண்டவனாகத் தன்னை மாற்றிக்கொள்கிறான்.

ஏழையாயினும், நடுத்தர வகுப்பினராயினும், செல்வந்தராயினும் உழைப்பை அணிகலமாகக் கொண்டு வாழ்ந்தனர்.

கொள்வதுவும் மிகை கொளாது, கொடுப்பதுவும் குறைவு படாமல் மிகச் சிறப்பான வணிக வாழ்வை அமைத்து வாழ்ந்திருந்தனர்.

பண்டமாற்று முறையும், தொழில் செய்வதற்கேற்ற சூழலை பழந்தமிழகம் பெற்று இருந்துள்ளது என்பதை உறுதி செய்யவும் முடிகிறது. நில அடிப்படை வாழ்வோடு வெளிநாட்டவரின் உறவோடும் மிக சிறந்த வாழ்க்கை அமைத்து இயற்கையோடு இணைந்த இன்ப வாழ்வை வாழ்ந்துள்ளனர் என்பது தெளிவாகிறது. மேற்கூறியதன் வழியாக பண்டைய தமிழர்கள் வாழ்வு அடிப்படைத் தேவையை பூர்த்தி செய்தது மட்டுமின்றி வாணிபத்தில் கொடிக் கட்டி பறந்ததை அறிய முடிகிறது.

இயற்கையோடு, சமூகத்தை ஒன்றிணைந்து மக்கள் வாழ்வு பெரும் பொருளுற்பத்தியை சார்ந்து வளமான, வளர்ச்சியான தேசமாக பழந்தமிழகம் திகழ்ந்தது என்பதை அறிய முடிகின்றது.

பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழகம் பொருளாதார விஞ்ஞானத்தின் தொடக்க நிலையிலேயே பொருளாதாரத்தின் திறன் மிக்க அறிவாளிகளை பெற்றிருந்தது. அவர்கள் சமூகம் சார்ந்த பொருளியல்

சிந்தனைகள் உலகப் பொருளியல் அறிஞர்களால் வரையறுக்கப்பட்ட பொருளாதார கருத்துக்களுடன் ஒன்றுபட்டு உள்ளது.

மனித சமுதாயத்தில் அரசன் முதல் ஆண்டிவரை ஈறாக உள்ள யாவரும் பொருளாதார சூழலில் வாழ வேண்டியுள்ளது. வாழ்வின் முக்கிய அம்சமாக பொருளாதாரம் காணப்படுவதால் பொருளாதாரம் பற்றிய எண்ணங்களும், நம்பிக்கைகளும் எல்லோர்க்கும் பொதுவாகவே அமைந்துள்ளது.

வறுமை, வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்தின் காரணமாகவோ இன்று வாழும் மக்கள் பொருளாதார கோட்பாட்டை பின்பற்ற தடுமாறி கலங்காவண்ணம் பல்வேறு பொருளியல் கருத்துக்களை எடுத்துக்காட்டுகளுடன் கூறி அவற்றை பின்பற்றினால் உண்டாகக்கூடிய நன்மைகளையும், ஏழ்மையை போக்கும் கழுவாய்களும் இலக்கியத்தின் வாயிலாக விரித்து கொடுக்கப்பட்டுள்ளதால் மக்கள் அவற்றை பயன்படுத்திக் கொண்டு வாழ இவ்வாராய்ச்சி துணைபுரியும்.

இவ்வாராய்ச்சியில் சங்ககால தமிழகத்தின் பொருளாதாரம் பற்றிய உண்மை நிலை உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. இதனை மேற்கொண்டு விரிவாக ஆராய முற்படுவோர் தமிழ்நாட்டு பொருளாதாரத்தையோ, இந்திய பொருளாதாரத்தையோ, ஆராய்ந்து அரிய செய்திகளை புலப்படுத்த இவ்வாராய்ச்சி துணைபுரியும்.